



ΦΩΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

το τεύχος διανέμεται
δωρεάν

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΟΤΗΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΑΠΕΛΣ

ΕΤΟΣ 2020

Σεπτέμβρης - Οκτώβρης - Νοέμβρης

ΤΕΥΧΟΣ 29ο

✧ Τρίτη Περίοδος ✧

Η Φωνή του Λαού - Φωνή μας

Και στο παρόν τεύχος του περιοδικού μας, όπως και στο προηγούμενο, προσαρμοζόμαστε στις καταστάσεις που ζούμε, κάτι που αναγκαστικά θα συνεχίσουμε σε οξυμένες συνθήκες πανδημίας όλον τον χειμώνα και πέραν αυτού.

Όλο αυτό το διάστημα, ο χώρος του Πολιτισμού βρίσκεται σε καθίζηση κι απ' ό,τι φαίνεται θα είναι για πολύ. Κάτι που βολεύει και επιβουλεύεται απ' την Κυβέρνηση -μόνιμη πρακτική όλων των αστικών κομμάτων- καθώς είναι ένας τομέας που μπορεί, με τα εκφραστικά μέσα που διαθέτει, να κριτικάρει, να καταγγέλει και να σατυρίζει άμεσα και πλατειά τα κακώς κείμενα. Απόκοντα και τα διάφορα ΜΜΕ που δηλώνουν συμπάθεια και, μόνα τους πλέον, μπορούν να παρουσιάζουν κάτι ψευδοκαλλιτεχνικά δημιουργήματα και να συνεχίζουν γελοίες μιμήσεις και μεταφορές της αμερικανικής κουλτούρας. Ως πότε!...

Ένα απ' τα κεντρικά θέματα επικαιρότητας του τριμήνου ήταν και η ολοκλήρωση -επιτέλους- της δίκης της ναζιστικής «Χρυσής Αυγής». Η εγκληματική παρακρατική δράση της κρατούσε επί δεκαετίες και η απόφαση πάρθηκε 7 χρόνια μετά την ανανδρη δολοφονία του αντιφασίστα ράπερ Παύλου Φύσσα και 5,5 χρόνια δικαστικής διαδικασίας.

Εύλογα όμως δημιουργείται σε πολλούς το ερώτημα: ο εκτελεστής του Π.Φύσσα, Ρουπακιάς καταδικάζεται ισόβια, ενώ οι οδηγοί του και ηθικοπολιτικοί αυτουργοί, μόλις 13 χρόνια και, μάλλον σε 5-6 χρόνια - ίσως και σε λιγότερα, θα είν' ελεύθεροι «λόγω καλής διαγωγής»... Μένει λοιπόν να το δούμε κι αυτό.

Απ' την άλλη, η αντιλαϊκή κατασταλτική πρακτική της Κυβέρνησης έστειλε αστυνομικές δυνάμεις βίαια να εκδιώκουν αντιφασίστες που διαδήλωναν για την καταδίκη της εγκληματικής οργάνωσης.

Ωστόσο, στο τρίμηνο που πέρασε παρακολουθήσαμε ότι οι ζωντανές δυνάμεις του λαού μας - οι δυνάμεις της κοινωνικής απελευθέρωσης, προσαρμόστηκαν εύκολα και σωστά στις επισημονικές υποδείξεις, όμως χωρίς να υποκύψουν στις κυβερνητικές παρελ-

κυστικές προβολές.

Τα πληττόμενα λαϊκά στρώματα, υγειονομικοί, μαθητές, γονείς, καθηγητές και πάμπολλοι κλάδοι εργαζομένων, διεκδίκησαν και κατήγγειλαν ενάντια στην αμετροέπεια που μόνιμα επιδεικνύει η κυβέρνηση εκ παραλλήλου με τα κεφαλαιουχικά συμφέροντα. Παρακολούθησαμε και τους παπαγάλους της να κόπτονται γιατί όλοι οι κλάδοι του εργαζόμενου λαού βγαίνουν στο δρόμο σε διαμαρτυρίες, προβάλλοντας ότι: «Εν μέσω πανδημίας, αυτές είναι επικίνδυνες εκδηλώσεις».

Θέλουνα βεβαίως να ξεχνάμε ότι, αυτοί που διαμαρτύρονται είναι οι πλέον κοινωνικά συνειδητοί άνθρωποι, που κρατούν όλα τα μέτρα προστασίας, τόσο στη διαδήλωση όσο και στην καθημερινή ζωή τους. Αυτό το έχουμε δει σε όλες τις συγκεντρώσεις, από την Πρωτομαγιά έως και αυτές του τελευταίου τριμήνου.

Επιστέγασμα, η απόφαση της κυβέρνησης, η οποία προσπάθησε να απαγορεύσει την αγωνιστική συγκέντρωση της 17ης Νοέμβρη, με ψευδο-υγειονομικές δικαιολογίες - κατά της απόφασης συγκεντρώθηκαν πάνω από 8000 υπογραφές. Και βεβαίως απέτυχε στις προθέσεις της, χρησιμοποίησε όμως βίαια μέτρα κατά ειρηνικών διαδηλωτών με 6.000 αστυνομικούς -ο ένας πάνω στον άλλον- που πίεζαν με χτυπήματα, με ασφυξιογόνα και μάνικες σε συνορισμό τους διαδηλωτές. Δεν ντρεπόμαστε!...

Όμως αυτή η εκδήλωση δεν ήταν μόνο μια επέτειος, ήταν μια διαχρονική διαμαρτυρία κατά της ΝΑΤΟϊκής όξυνσης στην περιοχή μας, που φορτώνει τη χώρα μας με έξοδα συμμετοχής οπλικών συστημάτων και κινδύνων. Επίσης, ήταν κι ενάντια στην κυβερνητική μειονεξία, που εννέα μήνες τώρα, τίποτα ουσιαστικό δεν έχει κάνει σε σχέση με τα μέτρα προστασίας της υγείας του λαού στα νοσοκομεία, στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία, στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, στα δικαστήρια, αλλά και στις εκκλησίες.

Εμείς, παρά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε, θα συνεχίσουμε όσο μπορούμε και η Φωνή του Λαού θα είναι Φωνή μας...

Διαβάστε

<i>Σαν τότε...</i>	σελ. 2
<i>Αρθρογραφία</i>	σελ. 3-9
<i>Επαφές - Λήψεις</i>	σελ. 10-12
<i>Επικαιρότητα</i>	σελ. 13-15
<i>Νέα από την ΕΕΛ</i>	σελ. 16
<i>Επετειακά</i>	σελ. 17-20
<i>Μορφές του πνεύματος</i>	
Θεοδόσης Πιερίδης	σελ. 21-22



<i>Μορφές που έφθγαν</i>	σελ. 23
<i>Διαμαρτυρίες</i>	σελ. 24-38
<i>Η πένα συνεργατών</i>	σελ. 39-54
<i>Βιβλιοπαρουσίαση</i>	σελ. 55-59
<i>Ο Παρατηρητής</i>	σελ. 60

Φωνή Λογοτεχνών

Τριμηνιαίο Περιοδικό

Έκδοση ΑΠΕΛΣ

Τεύχος 29ο – Τρίτη Περίοδος

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ - ΟΚΤΩΒΡΗΣ - ΝΟΕΜΒΡΗΣ

2020

Ηλεκτρονική Διεύθυνση:

email:

flogotexwn@yahoo.gr

Ιστότοπος:

ISSUU.com/fonilogotexwn

Επιμέλεια Έκδοσης

& Σελιδοποίηση:

Γιάννης Α. Μαντάς

Ομάδα Σύνταξης:

Παναγιώτης Καραβασιλής

Τίτος Κοκκινιάς

και

Συνεργαζόμενοι

Λογότυπο Εξωφύλλου:

Γιάννης Α. Μαντάς

Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία:

ΣΥΝΘΕΣΗ

Κιάφας 3 & Ακαδημίας, Αθήνα

Τηλ. 210 3813838

Η Φωνή Λογοτεχνών
στην έντυπη μορφή της
στηρίζεται στις προσφορές
συνεργατών και φίλων

ΣΑΝ ΤΟΤΕ...

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ

Γεννιούνται

1828 (9.9) ο μεγάλος Ρώσος συγγραφέας **Λέον Τολστόι**. 1838 (25.9) ο ποιητής **Αχιλλέας Παράσχος**. 1860 (6.9) ο ποιητής **Λορέντζος (Λαυρέντιος) Μαβίλης**. 1882 (7.9) ο μουσουργός και αρχιμουσικός **Θεόφρατος Σακελλαρίδης**. 1893 (28.9) ο λογοτέχνης και ιστορικός **Γιάννης Σκαρίμπας**. 1901 (2.9) ο υπερρεαλιστής ποιητής **Ανδρέας Εμπειρικός**. 1908 (13.9) ο σκηνοθέτης και δάσκαλος του θεάτρου **Κάρολος Κουν**. 1909 (7.9) ο Ελληνικής καταγωγής Αμερικανός σκηνοθέτης του θεάτρου και του κινηματογράφου **Ελία Καζάν (Ηλίας Καζαντζόγλου)**. 1927 (1.9) ο λαϊκός τραγουδιστής και συνθέτης **Βαγγέλης Περγινιάδης**. 1938 (11.9) η ηθοποιός **Ξένια Καλογεροπούλου**. 1946 (8.9) ο καθηγητής Εγκληματολογίας και συγγραφέας παιδικών βιβλίων **Ευγένιος Τριβιζάς**.

Αποβιώνουν

1915 (13.9) ο δημοσιογράφος, ποιητής και συγγραφέας **Στέφανος Γρανίτσας**. 1929 (30.9) ο γλωσσολόγος και λογοτέχνης **Γιάννης Ψυχάρης**. 1938 (15.9) ο γλύπτης **Γιαννούλης Χαλεπάς**. 1949 (19.9) ο συνθέτης **Νίκος Σκαλκώτας**. 1954 (3.9) η ηθοποιός **Μαρίκα Κοτοπούλη**. 1968 (14.9) στη Μόσχα ο κομμουνιστής ηθοποιός και πολιτικός πρόσφυγας **Αντώνης Γιαννίδης**. 1971 (20.9) ο τιμημένος με Νόμπελ Ελληνας ποιητής **Γιώργος Σεφέρης (Γιώργος Σεφεριάδης)**. 1973 (23.9) ο κομμουνιστής ποιητής και μέλος της ΚΕ του ΚΚ Χιλής, **Πάμπλο Νερούδα**. 1977 (16.9) η κορυφαία υψίφωνος **Μαρία Κάλλας**. 1984 (3.9) ο κομμουνιστής ηθοποιός **Μάνος Κατράκης**. 1994 (19.9) ο ζωγράφος **Αλέξης Ακριθάκης**. 1998 (6.9) ο μεγάλος Ιάπωνας σκηνοθέτης **Ακίρα Κουροσάβα**. 2001 (14.9) ο λαϊκός τραγουδιστής και συνθέτης **Στέλιος Καζαντζίδης**. 2004 (23.9) η συγγραφέας **Διδώ Σωτηρίου**. 2007 (5.9) ο συγγραφέας και σκηνοθέτης του κινηματογράφου **Νίκος Νικολαΐδης**. 2013 (18.9) δολοφονείται σε ενέδρα θανάτου στο Κερατσίνι από χρυσαυγίτες Ο 34χρονος μουσικός **Παύλος Φύσσας**. 2013 (27.9) η τραγουδίστρια **Πόλυ Πάνου**. 2019 (9.9) ο μουσικός δημιουργός **Λαυρέντης Μαχαιρίτσας**.

ΟΚΤΩΒΡΗΣ

Γεννιούνται

1795 (26.10) ο μουσουργός, συνθέτης του Εθνικού Ύμνου της χώρας μας, **Νικόλαος Μάντζαρος**. 1860 (17.10) ο μουσουργός **Διονύσιος Λαυράγκας**. 1881 (24.10) ο Ισπανός κομμουνιστής ζωγράφος **Πάμπλο Πικάσο**. 1888 (31.10) ο συγγραφέας και ποιητής **Ναπολέον Λαπαθιώτης**. 1896 (30.10) ο ποιητής **Κώστας Καρυωτάκης**. 1897 (3.10) ο Γάλλος κομμουνιστής ποιητής και πεζογράφος **Λουί Αραγκόν**. 1907 (21.10) ο υπερρεαλιστής ζωγράφος και ποιητής **Νίκος Εγγονόπουλος**. 1919 (23.10) ο αρχαιολόγος **Μα-**

νόλης Ανδρόνικος. 1920 (18.10) η ηθοποιός και πολιτικός **Μελίνα Μερκούρη**. 1922 (11.10) ο ζωγράφος **Επαμεινώνδας Παπαδόπουλος**. 1925 (23.10) ο συνθέτης και ποιητής **Μάνος Χατζιδάκις**. 1937 (22.10) ο κομμουνιστής μουσικοσυνθέτης **Μάνος Λοΐζος**. 1940 (28-10) η λαϊκή τραγουδίστρια **Πόλυ Πάνου**. 1946 (24.12) η τραγουδίστρια του Νέου Κύματος **Καίτη Χωματά**.

Αποβιώνουν

1909 (2.10) ο ζωγράφος **Θεόδωρος Ράλλης**. 1943 (28-10) ο γλύπτης **Κώστας Δημητριάδης**. 1957 (26.10) ο μεγάλος λογοτέχνης **Νίκος Καζαντζάκης**. 1959 (23.10) ο εξπρεσιονιστής ζωγράφος **Γιώργος Μπουζιάνης**. 1966 (30.10) ο λογοτέχνης **Θεοτοκός**. 1967 (17.10) ο ΕΑΜίτης λογοτέχνης **Λέων Κουκούλας**. 1979 (3.10) Αυτοκτονεί ο φιλόσοφος **Νίκος Πουλαντζάς**. 1985 (13.10) ο κομμουνιστής χαρακτήρας **Τάσος (Αναστάσιος Αλεβίζος)**. 1986 (29.10) ο ηθοποιός **Μίμης Φωτόπουλος**. 1988 (30.10) ο ποιητής **Τάσος Λειβαδίτης**.

ΝΟΕΜΒΡΗΣ

Γεννιούνται

1895 (8.11) ο λογοτέχνης και ζωγράφος **Φώτης Κόντογλου**. 1911 (2.11) ο ποιητής **Οδυσσέας Ελύτης (Οδυσσέας Αλεπουδέλης)**, Νόμπελ Λογοτεχνίας 1979. 1913 (7.11) ο θεατρικός συγγραφέας και σκηνοθέτης **Αλέκος Σακελλάριος**. 1939 (15.11) ο συγγραφέας **Κωστής Μοσκόφης**.

Αποβιώνουν

1869 (3.11) ο ποιητής **Ανδρέας Κάλβος**. 1896 (12.11) ο μουσουργός **Σπυρίδων Ξύνδας**. 1911 (3.11) ο πρωτοπόρος του θεάτρου **Κωνσταντίνος Χρηστομάνος**. 1912 (28.11) Σκοτώνεται στο Δρίσκο της Ηπείρου στη διάρκεια του Α' Βαλκανικού Πολέμου ο ποιητής **Λορέντζος Μαβίλης**. 1944 (12.11) ο ποιητής **Τέλλος Άγρας (Ευάγγελος Ιωάννου)**. 1952 (18.11) ο Γάλλος κομμουνιστής ποιητής **Πολ Ελιάρ**. 1960 (2.11) ο συνθέτης, πιανίστας και διευθυντής ορχήστρας **Δημήτρης Μητρόπουλος**. 1962 (17.11) 1962 η κομμουνίστρια συγγραφέας **Γαλάτεια Καζαντζάκη**. 1968 (8.11) ο Κύπριος κομμουνιστής ποιητής **Τεύκρος Ανθίας**. 1979 (13.11) ο δημοσιογράφος και θεατρικός συγγραφέας **Δημήτρης Ψαθάς**. 1979 (13.11) ο δημοσιογράφος και συγγραφέας **Γιάννης Μαρής (Γιάννης Τσιριμώκος)**. 1979 (5.11) ο συγγραφέας **Κώστας Κοτζιάς**. 1980 (7.11) ο Αμερικανός ηθοποιός **Στιβ Μακ Κουίν**. 1985 (18.11) ο ρεμπέτης **Δημήτρης Γκόγκος ή Μπαγιαντέρας**. 1989 (6.11) η συγγραφέας **Μαρία Ιορδανίδου**. 1990 (11.11) ο ηθοποιός και θεατρικός σκηνοθέτης **Αλέξης Μινωτής (Αλέξης Μινωτάκης)**. 1990 (11.11) (ο κομμουνιστής ποιητής Γιάννης Ρίτσος. 1998 (21.11) ο ποιητής **Μιχάλης Κατσάρος**. 2005 (8.11) ο ηθοποιός **Αλέκος Αλεξανδράκης**. 2006 (8.11) ο ελληνικής καταγωγής Αμερικανός συνθέτης **Βασίλης Πολυδούρης**.



Ένας χρόνος από την απώλεια του συνεργάτη μας Γιάννη Καραβίδα

Στις **27 Νοέμβρη** πέρασε ένας χρόνος από τη μέρα που έφυγε από κοντά μας ο Γιάννης Καραβίδας, ο σημαντικός λογοτέχνης, αγωνιστής και αγαπητός συνεργάτης μας.

Ο Γιάννης Καραβίδας γεννήθηκε στη Μικρή Γότιστα Ιωαννίνων το 1934. Ήταν έκτος στη σειρά από τα οχτώ παιδιά μιας φτωχής αγροτικής οικογένειας. Μεγάλωσε με πολλές στερήσεις που σημάδεψαν αδρά τη ζωή του, βιώνοντας σαν παιδί και σαν έφηβος, μέσα στο κλίμα της κατοχής οδυνηρές καταστάσεις, οι οποίες όξυναν την αγωνιστική του διάθεση, τη θέληση του να παλέψει για ένα δίκαιο και ειρηνικό κόσμο. Αυτονόητος και ο λόγος που συμπορεύτηκε με το ΚΚΕ.

Ο Γιάννης έμαθε τα πρώτα γράμματα στο δημοτικό σχολείο του χωριού του, αποφοίτησε όμως στα Γιάννενα, όπου και σπούδασε παιδαγωγικά ως οικοτρόφος στο Ιεροδιδασκαλείο Βελλάς και το 1957 πήρε το πτυχίο του εκπαιδευτικού.

Μετά τη στρατιωτική του θητεία, άσκησε το εκπαιδευτικό του λειτουργήμα, επί μία εικοσιπενταετία, σε σχολεία της Μακεδονίας, της Ηπείρου και της Αττικής. Έγγαμος με την Αθηνά Μπανιά, έχει αποκτήσει μια κόρη, ένα γιο και 3 εγγόνια.

Ο Γιάννης Καραβίδας από μαθητής ακόμα άρχισε να ασχολείται με τη λογοτεχνία. Ποιήματά του άρχισαν να δημοσιεύονται από τα πρώτα γυμνασιακά του χρόνια και το 1965 εμφανίζεται επίσημα στα Γράμματα με την ποιητική του συλλογή «Σπίθες στο μάρμαρο».

Το 1965 εμφανίζεται επίσημα στα Γράμματα με την ποιητική του συλλογή «Σπίθες στο μάρμαρο». Ακολούθησαν 12 ακόμα αξιόλογες ποιητικές του συλλογές κι

επίσης τύπωσε σε βιβλία του μια σειρά κριτικά δοκίμια για γνωστούς Έλληνες λογοτέχνες.

Ο Γ. Καραβίδας έχει γράψει πολλά άρθρα και κριτικά σημειώματα σ' εφημερίδες και περιοδικά, έκανε παρουσιάσεις λογοτεχνών και διαλέξεις και συνεργάστηκε για μια περίπου δεκαετία ως κριτικός λογοτεχνικών βιβλίων με την εφημερίδα «ΡΙζοσπάστης».



Ποιήματα του Γιάννη Καραβίδα μεταφράστηκαν στα ιταλικά, γαλλικά, πολωνικά και ουγγρικά, ενώ μέρη από το έργο του αναφέρονται σε ελληνικές εγκυκλοπαίδειες, σε βιβλία ιστορίας της νεοελληνικής λογοτεχνίας και ανθολογούνται σε δικές μας και ξένες ανθολογίες.

Ο Γιάννης Καραβίδας έχει τύχει πολλών τιμητικών διακρίσεων. Υπήρξε για αρκετά χρόνια μέλος του Δ.Σ. της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών (ΕΕΛ) και Πρόεδρός της κατά τα έτη 1992-94.

Επίσης, για πάνω από 20 χρόνια, κατά την εξεληκτική πορεία της Πανελληνίας Ενότητας Λογοτεχνών Συνεργαζόμενων» (ΑΠΕΛΣ), υπήρξε δραστήριο μέλος της και βασικός συνεργάτης του περιοδικού μας «Φωνή Λογοτεχνών», όπου δημοσίευε ποιήματα με τ' όνομά του, ενώ στο εξώφυλλο είχαμε τα δηκτικά σατυρικά στιχουργήματά του με το ψευδώνυμο «Άρης Απένταρος».

Εμείς θα θυμόμαστε πάντα τον Γιάννη Καραβίδα, που μαζί με τον επίσης εκκλιπόντα αρχισυντάκτη μας Γιάννη Παπαϊκονόμου, οδηγούσαν τα βήματά μας στον αγώνα της τέχνης για καλύτερη ζωή.

Στη συνέχεια παραθέτουμε δύο ενθυμήματα, με το όνομα και το ψευδώνυμο, από το έργο του.

Γιάννης Α. Μαντάς

Το μίσος δεν θα πορευτεί

Το μίσος δεν θα πορευτεί
στην τροχιά των άστρων.

Στην τροχιά των άστρων
πορεύονται μόνον οι καρδιές
οι φορτωμένες τ' όνειρο,
οι φορτωμένες την ελπίδα,
οι φορτωμένες ένα ολάνοιχτο τραγούδι
στον ήλιο της ζωής.

Πασχίζοντας ν' αλλάξετε, ω μιραοί,
αυτόν το νόμο του φωτός,
θα καταποντιστείτε σίγουρα
στη μαύρη τρύπα της ανυπαρξίας.

Τ' αστέρια έτσι τιμωρούν
όποιους ορέγονται να ρίξουν
απ' την τροχιά τους έξω την ειρήνη.

Γιάννης Καραβίδας

Καπιταλισμός ο επάρατος

Σφαγιάζει τις ελπίδες
δολοφονεί πατρίδες

Σφαγιάζει τους αγγέλους
μα η αρχή του τέλους
του ίδιου τώρα φτάνει
να πάθει ότι κάνει.

Πένθιμες οι καμπάνες
και καταριούνται οι μάνες

μέσ' από την καρδιά τους
θάβοντας τα παιδιά τους:

Κάθε καπιταλιστάς
κάθε ναζί ή φασίστας,

όπως τον Άγιο Οκτώβρη
απ' τους λαούς να τόβρει.

Άρης Απένταρος

ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ...ΙΑΜΑΤΙΚΑ;

Σαν φόρο τιμής στον αείμνηστο αγωνιστή Γιώργο Φαρσακίδη που τον περασμένο Ιούλη έφυγε από τη ζωή, παρουσιάζεται εδώ ένα λιγότερο προβεβλημένο, αλλά διαφορετικό από τα άλλα βιβλίο του, έργο. Η πρωτοτυπία της σκέψης, το πολυσχιδές ενδιαφέρον και κριτικό πνεύμα του κομμουνιστή συγγραφέα τον έκαναν να στρέφεται στον κόσμο του παγκόσμιου στοχασμού. Στις συναντήσεις με την υπογράφουσα έθιξε ανάμεσα σ' άλλα, την προσωπικότητα του Μαχάτμα Γκάντι, για τη ζωή και το έργο του οποίου είχε ένα ογκώδες βιβλίο. Άλλο αγαπημένο θέμα του και αντικείμενο θαυμασμού ήταν ο ινδοαραβικός πολιτισμός. Ας διαβάσουμε λοιπόν (ενδεχομένως ξανά) τις «βέβηλες» ιστορικές προσεγγίσεις του μεγάλου «αιρετικού» εικαστικού.

Αν τα ψεύδη μπορεί να είναι ιαματικά, από τί μας γιατρεύουν; Δηλαδή, χρειαζόμαστε «τα ψεύδη» για να είμαστε καλύτερα; Μια άλλη ερώτηση είναι, ποιοι νομίζουν ότι έχουμε ανάγκη από ψέματα; Στο βιβλίο του Ιαματικά ψεύδη και «βέβηλες» προσεγγίσεις («Σύγχρονη Εποχή», 2004) ο Γιώργος Φαρσακίδης που τον ξέρουμε από ένα εντελώς άλλο είδος βιβλίων, καθώς και –κυρίως– από τη συγκλονιστική εικαστική του τέχνη, κατέθεσε μια πρωτότυπη ματιά στην ιστορία και παρ' όλο που τα ιστορικά ψεύδη στο βιβλίο αφορούν τον αρχαίο κόσμο, μας αποκαλύπτουν το μηχανισμό της κατασκευής των ιστορικών ψευδών όπως συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Αυτά που αποκαλύπτονται ταρακουνούν ή ακόμα και αποκαθηλώνουν απόψεις που είναι αιώνες καθιερωμένες.

Η αλήθεια πληγώνει, αλλά ποιους;

Οι εκάστοτε κυρίαρχοι μιας εποχής «γράφουν» την ιστορία. Που παει να πει, ότι οι ιστοριογράφοι στην υπηρεσία των εκάστοτε κυρίαρχων «πλασάρουν» μια εικόνα κάποιων ιστορικών γεγονότων και προσώπων /προσωπικοτήτων κολακευτική ή αποτρεπτική στα μάτια των συγχρόνων τους, αλλά και –τουλάχιστον αυτό ελπίζω– στα μάτια των μεταγενέστερων γενιών ώστε να μπουν στην ιστορία σαν ευεργέτες και ήρωες, μεγάλοι και ευφυείς, τη στιγμή που ήταν συγνοί δικτάτορες ή ακόμα και κοινοί εγκληματίες. Και το αντίστροφο: οι καλοί, οι φιλολαϊκοί ηγέτες, οι αληθινοί δημοκράτες να μπουν στην ιστορία σαν δικτάτορες ή/και ακόμα και εγκληματίες. Επειδή το ίδιο «παιχνίδι» συνεχίζεται και σήμερα, τηρουμένων των αναλογιών, πιστεύουμε ότι το βιβλίο του Γιώργου Φαρσακίδη αξίζει να (ξανά)διαβαστεί. Δεν πρόκειται μόνο για μια ιστορία προσώπων μονάχα, αλλά για ολόκληρους πολιτισμούς και κοινωνικά συστήματα που οι ηγέτες, οι κυρίαρχες τάξεις, οι προσωπικότητες της πνευματικής ζωής είναι εντολοδόχοι και εκφραστές τους. Τα ψεύδη ή απλώς η απόκρυψη της αλήθειας έχει ένα πολύ συγκεκριμένο στόχο: τα πράγματα πρέπει να μοιάζουν «εκ θεού» –ή εκ του αντιπροσώπου του στη γη– κανονισμένα, σαν μοίρα αναπόφευκτη, σαν τυφλό γίνεσθαι, το οποίο οι λαοί δεν μπορούν να αλλάξουν. Ισχυρός πάντα ο ρόλος της θρησκείας σε αγαστή συνεργασία με τους εκάστοτε κυρίαρχους. Το κεφάλαιο με τίτλο «Φυλάξατε απαρασάλευτον την υποταγήν» (από την Πατρική Διδασκαλία που κυκλοφόρησε από τον Πατριάρχη Γρηγόριου Ε' μαζί με τους Συνοδικούς), ξεκινάει με τα λό-

για του Απόστολου Παύλου «...Ο εναντιώμενος εις την εξουσίαν, εναντιούται εις την εντολήν του Θεού...» (σελ. 237). Όμως, υπήρξαν σθεναρές απαντήσεις σ' αυτή την προσπάθεια αναίρεσης του Θούριου του Ρήγα Φεραίου, όπως του Κοραή, αλλά και της Ελληνικής Νομαρχίας: «Ποιος δεν βλέπει ω Έλληνες, τον αφανισμόν όπου εις την Ελλάδα προξενεί την σήμερον το ιερατεϊόν;» (σελ. 238). Άλλωστε, οι τελευταίες σελίδες του βιβλίου αφιερώνονται στον Γρηγόριο Ε' και την Επανάσταση του 1821. Οι λαοί λοιπόν, πρέπει να «γιατρευτούν» από το δήθεν ψεύδος της δυνατότητας κοινωνικών ανατροπών, των ανατροπών των καταπιεστών τους, αλλά και από το «ψεύδος» των λαϊκών επαναστάσεων που τους απελευθερώνουν από τους εκμεταλλευτές δικτάτορές τους.

«Έχοντας όπλο το ψέμα, βία και μίσος φρικτό»

Ο Γιώργος Φαρσακίδης κυρίως δίνει το λόγο σε έγκυρους ερευνητές της ιστορίας που κατά την κρίση του συγγραφέα στέκονται πολύ πιο κοντά στην αλήθεια από την παραποιημένη Επίσημη Ιστορία. Η συμβολή του συνίσταται στην επιλογή των στοιχείων από μια σειρά συγγραφέων, φιλοσόφων, ιστορικών προσωπικοτήτων, τους οποίους αναφέρει στις «Πηγές». Διαβάζουμε απόψεις που δεν τις αναφέρει η επίσημη ιστοριογραφία. Ο αναγνώστης ακούει για ένα άλλο απόστολο Παύλο, έναν άλλο Μεγαλέξανδρο, έναν άλλο Νέρωνα, έναν άλλο Κωνσταντίνο, έναν άλλο Επίκουρο απ' αυτούς που μάθαμε από την «επίσημη» ιστορία. Σε κάποιες περιπτώσεις η εικόνα είναι τελείως η αντίθετη απ' αυτή που μας έκαναν να πιστέσουμε, σε άλλες διαφέρει αρκετά. Διαβάζουμε και άλλες πλευρές του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη με τα ίδια τα λόγια τους και ρίχνουμε πολύ διαφορετικές ματιές σε πολιτισμούς για τους οποίους είτε δεν μαθαίνουμε τίποτα στα σχολεία και στα βιβλία ευρύτερης διάδοσης, είτε διαβάζουμε τις απαξιωτικές προσεγγίσεις, όπως στην περίπτωση του Ισλάμ, των Μογγόλων με τον Τζέγκκις Καν, των Ινδών και των Αράβων. Ο χριστιανισμός δε, ξεγυμνώνεται από το πέπλο της αγιοσύνης που απόκτησε εφόσον έγινε πια επίσημος θεσμός του κυρίαρχου κατεστημένου. «Βέβηλες» προσεγγίσεις λοιπόν. Ένα βιβλίο «αιρετικό» που προκαλεί κι όμως, όλες οι απόψεις είναι τεκμηριωμένες και αποφθέγματα αναγνωρισμένων ερευνητών της ιστορίας. Γι' αυτό, ο αναγνώστης μένει με το στόμα ανοιχτό και ενδεχομένως, έχοντας διαβάσει το βιβλίο, αγανακτά με τα όσα μας αποκρύβονται, με τα ιαματικά ψεύδη με τα οποία μας θρέφει η «επίσημη ιστοριογραφία». Δηλαδή, αυτή που εγκρίνεται από και δουλεύει για τους θεσμούς της εκμεταλλευτικής εξουσίας των ταξικών κοινωνιών.

Η αλήθεια είναι επαναστατική

«...Κι αν είναι η σκέψη σου πριν από σένα
δεν είναι θέλημα θεού και γέννα.

Τη σκλάβια σκέψη σου, σκλάβια δετή,
σου τηνε φτιάξανε οι δυνατοί...»

Μ' αυτά τα λόγια του Κώστα Βάρναλη ξεκινάει το





βιβλίο. Όπως όλα τα άλλα έργα του Γιώργου Φαρσακίδη, που μας έχει αφήσει και μας αφήνει είτε με το χρωστήρα, είτε με το πινέλο είτε με την πένα, έτσι και τούτο το βιβλίο μαρτυράει την πάντα νεαρή και επαναστατημένη ψυχή του κομμουνιστή καλλιτέχνη που εξεγείρεται ενάντια στο ψέμα και διψάει για την αλήθεια, μια αναζήτηση που του έφερε πάμπολλα πάθη στη μαρτυρική ζωή του, γιατί η αλήθεια εξακολουθεί να είναι υπό διωγμό. Χαρακτηριστικά και εύστοχα τα αποφθέγματα που στολίζουν τα κεφάλαια και που με καταπληκτική συντομία μαρτυρούν την πεμπουσία των πραγμάτων. Έτσι ο όρκος των ολιγαρχών: "Θα είμαι εχθρός του λαού/ και θα επινοώ το μεγαλύτερο κακό/ που μπορώ να του κάνω" (σελ. 41). Επομένως πιο ειλικρινείς από τους σημερινούς ολιγάρχες, που όντες εχθροί του λαού το παίζουν φίλοι του λαού, ήταν οι ολιγάρχες τότε... Αλλά και ο Αριστοτέλης ει-

λικρινής ήταν λέγοντας: «Όσα μυθολογικά έχουν προστεθεί στους θεσμούς, αποσκοπούν στη δημιουργία υπακοής του όχλου» (σελ. 11). Το κεφάλαιο «Δημοκρατία και Σοφιστές» ξεκινάει με τα εξής λόγια του Πρωταγόρα: «Όλα καθορίζονται από τον άνθρωπο.../ Οι θεοί ποτέ δε φανερώθηκαν σε κανέναν,/ ούτε και έταξαν σε βασιλιάδες/ και ευπατρίδες να κυβερνούν...» (σελ. 20). Τέτοια αποφθέγματα υπάρχουν πολλά.

Το βιβλίο του Γιώργου Φαρσακίδη είναι πράξη επαναστατική και κλείνουμε με τα δικά του λόγια στον πρόλογο, όπου ο συγγραφέας θα πει: Έτσι η παρουσίαση μιας «άλλης αλήθειας», μιας διαφορετικής ερμηνείας των βασικών σταθμών της παγκόσμιας ιστορίας, πιστεύω πως είναι μια πράξη αντίστασης, όσο ποτέ αναγκαία» (σελ. 9).

Άννεκε Ιωαννάντου

ΦΤΩΧΕΙΑ, ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΤΟΥ 1968 ΑΠΟ ΤΙΣ ΗΠΑ

Φτώχεια. Όσοι δεν τη γνώρισαν,
«δεν δικαιούνται... δια να ομιλούν»...

Στις αρχές του 1951, στην Αθήνα της φτώχειας και της δυστυχίας, στα κουτούκια όπου σύχναζαν οι φοιτητές, ακούστηκε για πρώτη φορά το τραγούδι του Βασίλη Τσιτσάνη σε στίχους Ευτυχίας Παπαγιαννοπούλου «Της φτώχειας τα κουρέλια» με τρία δίστιχα 15σύλλαβα και το ρεφραίν, που ίσως κάποιιοι συνομήλικοι να θυμούνται: «φτώχεια κι αν έχεις θύματα, κρύβεις ψυχές μ' αισθήματα». Το τραγούδι αυτό που τραγούδησε για πρώτη φορά η Μαρίκα Νίνου με τον Τσιτσάνη υπάρχει στο You tube. Το θυμήθηκα και το ξανάκουσα πρόσφατα αυτό το τραγούδι καθώς έψαχνα τις αναμνήσεις μου από τις ΗΠΑ.

Το 1968, βρέθηκα στο Ταλαχασή, την πρωτεύουσα μιας αρκετά ευημερούσας πολιτείας των ΗΠΑ, της Φλώριντας. Με μια ομάδα αλλοδαπών φοιτητών, ήρθα στη πόλη αυτή φιλοξενούμενος της τοπικής προεσβυτεριανής εκκλησίας. Στο πλαίσιο ενός προγράμματος γνωριμίας των αλλοδαπών φοιτητών με διάφορες περιοχές της χώρας ή με ομάδες πληθυσμού, εθνικές, κοινωνικές ή θρησκευτικές από τις πάρα πολλές που απαρτίζουν τη μεγάλη αυτή χώρα.

Ήταν Χριστούγεννα του 1968. Οι φιλοξενούμενοι αλλοδαποί φοιτητές περίπου σαράντα, φιλοξενηθήκαμε ανά δύο για το Χριστουγεννιάτικο γεύμα, από μια οικογένεια μέλος της εκκλησίας. Μαζί με έναν Ισπανό φοιτητή πήραμε μέρος στο Χριστουγεννιάτικο γεύμα μιας οικογένειας, της οποίας ο αρχηγός ήταν απόγονος τρίτης γενιάς Αγγλοσαξόνων Αμερικανών, της πιο συντηρητικής ομάδας Αμερικανών, που οι ίδιοι τους αποκαλούν WASP (White, Anglosaxon, Protestant, δηλ. Λευκός, Αγγλοσάξων, Προτεστάντης). Μέχρι να ετοιμάσει το γεύμα η σύζυγος, ο σύζυγος μάς ξενάγησε στην πόλη και μας εξήγησε την ιστορία της. Φυσικά, μας έδειξε και το κατάστημά του φωτογραφικών ειδών καθώς και τα παρακείμενα κτίρια ιδιοκτησίας του, στο κέντρο της πόλης. Μετά από αυτό το τμήμα της ξενάγησης, ο οικοδεσπότης μας μάς πρότεινε να δούμε και την άλλη, τη φτωχή περιοχή της πρωτεύουσας. Πράγματι, μας πήγε κάπου στις παρυφές της πόλης,

σε μία συνοικία με ξύλινες κατοικίες που την κατοικούσαν μόνο μαύροι Αμερικανοί. Η συνοικία παρέπεμπε σε λιμναίες κατοικίες, καθώς τα σπίτια στηρίζονταν σε χοντρά ξύλινα δοκάρια, ώστε να μην μπαίνουν τα νερά μιας νεροποντής μέσα στα σπίτια. Το λασπώδες περιβάλλον μαρτυρούσε, ότι μάλλον η περιοχή είχε και νεροποντές. Να σημειωθεί, ότι το Ταλαχασή είναι παραλιακή πόλη, στον Κόλπο του Μεξικού, όπου, το Ρεύμα του Κόλπου (Golf Stream), μάλλον προκαλεί συχνές και ίσως και βίαιες βροχές. Δεν είχα ξαναδεί στη ζωή μου και ούτε καν είχα φανταστεί ότι υπήρχε στον κόσμο, ιδίως σε μια πλούσια χώρα όπως οι ΗΠΑ, μια τόσο άθλια περιοχή κατοικίας φτωχών ανθρώπων, όπως αυτή που έβλεπα. Στα παιδικά μου χρόνια, χρόνια της Γερμανικής Κατοχής, είχα ζήσει τη φτώχεια. Όχι όμως σε τέτοιες συνθήκες. Είχα ζήσει μια «βιώσιμη φτώχεια». Μέσα σ' ένα μικρό αλλά στεγνό, ασβεστωμένο σπίτι. Μελαγχόλησα. Αλλά τη μελαγχολία μου την επέτειναν οι εξηγήσεις που αιστάνθηκε υποχρεωμένος να μας δώσει ο οικοδεσπότης μας γι' αυτή την περιοχή αθλιότητας στην οποία ζούσαν μαύροι Αμερικανοί. Καθώς τα λόγια του καρφώθηκαν στην ψυχή μου που τα μεταφέρει σαν πυρωμένα καρφιά έκτοτε, τα μεταφέρω στο σημείωμα αυτό χωρίς... λογοκρισία: «Οι άνθρωποι αυτοί είναι τεμπέληδες. Όλη τη μέρα μεθοκοπάνε. Και, φυσικά, δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι κανίβαλοι τρίτης γενιάς...»

Ακραία φτώχεια από τη μια μεριά, ακραίος ρατσισμός από την άλλη. Όποιος δεν τα έχει ζήσει μαζί και τα δυο, καλύτερα να μην τα ζήσει. Αλλά, πάντως, δεν... «δικαιούται δια να ομιλεί...» Αν όμως επίμονοι να ομιλεί, ας επισκεφθεί ένα από αυτά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων και μεταναστών που υπάρχουν και στη χώρα μας...

Θανάσης Φροντιστής

Δρ. Οικονομολόγος - Συγγραφέας



Η υπογραφή βρίσκεται στο μυαλό μας (2020)

«Απο-Λογισμός»: «Τόσα ήξερα, Τόσα πίστεια, Τόσα έδωσα, Τόσα άντεξα, Τόσα άξιζα, Για τα υπόλοιπα ας με κρίνουν οι θεοί των ανθρώπινων λαθών και το DNA των λαθών της φύσης».

Γιάννης Πανούσης, Μοιρόγραφο, εκδόσεις Ι. Σιδέρης

- Πληροφορία είναι κάθε στοιχείο απλό ή σύνθετο στο οποίο μπορεί να γίνει κάποια επεξεργασία.

Φαίνεται ότι απέτυχε η επικοινωνία του ανθρώπου με τη συνείδησή του και φαίνεται αληθινά τραγικό, πως ίσως μπορεί να επικοινωνήσει, μέσα απ' τους διακόπτες ολοκληρωμένων αγωγιμοτήτων των chips, αφού σε επίπεδο συνείδησης ομοιάζει να είναι χρεωκοπημένος και φυλακισμένος σε πληροφορίες τρόμου. Τι είδους πληροφόρηση χρειάζεται ο άνθρωπος; Μήπως πληροφορία είναι ο «Πήλινος στρατός» ή τα ρυθμικά βήματα των στρατιωτών της Κίνας και του πόλεμου, ή μια νέα προκήρυξη Μπολιβάρ;

Μεγάλα σχέδια σαν το Ροκφέλλερ Σέντερ και η Wall Street της Ν. Υόρκης, και τα τεχνολογικά θηρία των πολυεθνικών, δείχνουν την τεχνολογική απροσωπία.

Οι τράπεζες πληροφοριών του παρόντος και περισσότερο του μέλλοντος, μας υπόσχονται μια περισσότερο ανισοκατανομή της πληροφορίας. Η λογική συνοχή των κριτηρίων και πληροφοριών και επεξεργασία τους, μπορούν να υποκαταστήσουν τους ποταμούς των πληροφοριών που διαθέτουν οι κυρίαρχες δυνάμεις... του πλούτου και των πολυεθνικών μονοπωλίων και απ' τους αντιπροσώπους τους.

– Η «αντικειμενικότητα» πολλές φορές όπως παρουσιάζεται είναι η ψευδαίσθηση του αντικειμένου, «παρατηρώντας ότι η αντικειμενικότητα, μπορεί να υπάρχει και χωρίς το αντικείμενο» όπως έλεγε ο αείμνηστος φίλος μου ο Ποιητής Μιχάλης Κατσαρός και «ένας υπολογιστής θα άξιζε να ονομαστεί ευφυής αν μπορούσε να εξαπατήσει τον άνθρωπο, να νομίσει ότι ο υπολογιστής αυτός είναι άνθρωπος» έλεγε ο Alan Turing (1912-1954), ο Βρετανός Μαθηματικός, κρυπτογράφος και ο εμβληματικός νους των Η/Υ και τεχνικής νοημοσύνης, του test Turing (1936), το οποίο βαθμολογεί τις υποψήφιες νοήμονες μηχανές... Καμία μηχανή δεν ξεπέρασε το test.

– Ο μεγάλος Γερμανός μαθηματικός Leibnitz (1646-1716) και στις ιδέες του «ό,τι κινείται υπάρχει», η «παγκόσμια επιστημονική γλώσσα και στο “λογικό των προτάσεων” φανερώνονται ότι οι υποθέσεις είναι όσο δυνατόν απλούστερες και τα φαινόμενα όσο δυνατόν πιο πλούσια και απείρωσ πολύπλοκα». Για την επικοινωνία των υπολογιστικών μηχανών με τις γλώσσες κατανόησης, αφορούσαν κυρίως το «Λογικό Λογισμό» και τη σήμανση. Η πολυπλοκότητα των πληροφοριών αφορούν την ταξινόμηση, του μεγαλύτερου - του μικρότερου και του ίσου, ανά πεδίο και σύνολο: Γράμματα και αριθμοί... και το κενό.

Για την καλή λειτουργία και εκμετάλλευση ενός Η/Υ, ο ίδιος ο κατασκευαστής παρέχει στον πελάτη μια σειρά από έτοιμα προγράμματα τα οποία είναι προσαρμοσμένα, στο μέγεθος και την ποιότητα των περιφερειακών οργάνων, ως και της Κεντρικής μνήμης. Τα utilities προγράμματα γενικής χρήσεως: λογισμικά (Hard και soft, μηχανικά και μαλακά, χαμηλής στάθμης λειτουργικά – αλλά ουσιαστικά).

– Ο Grey Walter και στο βιβλίο του «Ο Ζωντανός Εγκέφαλος», περισσότερο εξετάζει τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτικές επιπτώσεις, παρά στην τεχνητή νοημοσύνη και τα εργαλεία της. Η εταιρεία IBM κυρίαρχη στο χώρο σε συνεργασία με άλλες εταιρείες, Space, Bull, Pacard, και άλλες πολυεθνικές, έχουν αρχίσει τα tests της τεχνητής νοημοσύνης. Με το γραμμικό προγραμματισμό επικεφαλής (ασχολείται με τον καθορισμό ορισμένων παραμέτρων ώστε να έχουν το ελάχιστο κόστος παραγωγής). (Απ' το 1995). Η μελέτη του «Ευφυούς πλανήτη» και το «INTERNET» της νέας τεχνολογικής τάξης με την ιδέα του μετα-ανθρώπου, το Deep Mind τεχνικής νοημοσύνης και ο έλεγχος ψηφιακού κόσμου προχωράει μεθοδικά. Στο όνομα «γνώση και σοφία» δόθηκαν «δικαιώματα». Τα ρομπότ επιθυμούν, όταν τους γίνεται ερώτηση, τι θέλουν, απαντούν, θέλουν να αποκτήσουν απογόνους, να αναπαραχθούν μέσα στους ηλεκτρονικούς κήπους... της Google, με τα test της προσομοίωσης.

Οι λογαριασμοί των χρηστών στο Facebook, τα Links, τα likes, τα twitter, τα instagram, τους followers, τους υπηκόους δηλαδή και τ' άλλα εργαλειακά συστήματα, φανερώνουν ότι τα πληροφοριακά δεδομένα πρόκειται να γίνουν αντικείμενα αγοραπωλησίας. Οι κατακλυσμαίες πληροφορίες κάποτε δίχως ελέγχους μπορούν να οδηγήσουν τους χρήστες σε αποδόμηση της λογικής και της κριτικής τους σκέψης. Προσέτι αναπτύσσεται κι ένα είδος τεχνολογικού ελιτισμού και ναρκισσισμού - απ' τους σχεδιαστές των μηχανών της τεχνολογικής Νοημοσύνης. Ο άνθρωπος χρήστης συμμετέχει ως οθόνη προγραμματισμού σε ένα αδιόρατο πείραμα.

– Ο εγκέφαλος μπορεί να καταλάβει τον εγκέφαλο; Αυτή η ερώτηση που είναι τόσο παλιά όσο και ουσιαστική, τίθεται από όταν ο άνθρωπος άρχισε να προβληματίζεται για τον εαυτό του - δηλαδή από πάντα. Ανώφελο όμως να επιμένουμε στον τεράστιο και παράδοξο χαρακτήρα της όλης απόπειρας: είναι πολύ δύσκολο να κατανοηθεί ο ρόλος και ο τρόπος λειτουργίας των οργάνων του ανθρώπινου σώματος.

Τι συμβαίνει όμως με τον εγκέφαλο; Με όλα αυτά τα οποία αφορούν τον τρόπο σκέψης, τη συνείδηση, το πνεύμα, τη μνήμη, τις συγκινήσεις – που δεν μπορούν να έχουν ούτε μια συγκεκριμένη ερμηνεία...; Το μυαλό του ανθρώπου όμως δεν είναι παρά 1.500 γραμμάρια «κρέατος». Ο Κάρλος Σαγκάν είχε μιλήσει για τρισεκα-





τομύρια κουρδισμένα ρολόγια του «κρέατος».

Αλλά τι «κρέας»; Αποτελείται από 100 δισεκατομμύρια νευρώνες με τις απολήξεις τους, που συνδέονται μεταξύ τους με 100 τρισεκατομμύρια σημεία επαφής (συνάψεις). Κάθε μορφή κίνησης έχει ένα εκκρεμές που συνδέει τον ήλιο, τη γη. (Σ.Σ. Sagan, αστροφυσικός, αστρονόμος).

Η όλη σύνθεση του εγκεφάλου είναι ασύλληπτη για κάθε συνηθισμένο μυαλό. Και έτσι βρισκόμαστε σε πλήρες μυστήριο. Και αυτό επιδεικνύεται ακόμη περισσότερο με τις αμέτρητες επιστημονικές μελέτες οι οποίες έχουν γίνει και όπου το μόνο κοινό σημείο το οποίο διαθέτουν, είναι η αδυναμία τους να επικοινωνήσουν μεταξύ τους.

Μια ικανότητα να ανήκει το Hard ware, στον φυσικό του εξοπλισμό. Να κινείται το Ρομπότ και να επιστρέφει στο χώρο του, να εξαρτάται από έναν μηχανισμό ενός διακόπτη, ON, OFF, ο οποίος λειτουργεί ωσάν πυξίδα. Τα προγράμματα λειτουργούν σαν μνήμη εδάφους. (αυτοκίνητα χωρίς οδηγό). Είναι ακόμα και στα μαθηματικά, η «αντικειμενική αλήθεια» και η «λογική επαλήθευση», πόρρω απέχουν για να είναι απόλυτες σ' όλα. Οι απορίες υπάρχουν και τα αινίγματα. Το ίδιο και στη φυσική, υπάρχουν αντικρουόμενες ερμηνείες των δεδομένων. Αλλά, και τα δύο: άνθρωπος - μηχανή έχουν χαρακτηριστικά: ο άνθρωπος αποτελείται από 70% νερό και 30% «κόκκαλα». (Ασβέστιο, Κάλιο, Νάτριο κ.α.)

Το μυαλό αντιδρά όπως ένα διαπασών τού ψάλτη σ' ένα καθαρό τόνο.

– Ο ανθρώπινος εγκέφαλος ρυθμίζει τις λειτουργίες του σύμφωνα με τις επαναλαμβανόμενες εμπειρίες του παρελθόντος και τις παρατηρήσεις του παρόντος. Τις ταυτοποιεί.

– Η Νευροπλαστικότητα του εγκεφάλου είναι σήμερα δεδομένη. Ότι δηλαδή, δέχεται, απορρίπτει, προσθέτει – διαγράφει, διαμορφώνει ανάλογα με τα ερεθίσματα, εσωτερικά και εξωτερικά, δημιουργεί νέες συνάψεις. Ενώ ο «εγκέφαλος» τού Η/Υ, δέχεται μόνον εξωτερικά σταθερά δεδομένα, πληροφορίες προς επεξεργασία βάσει εντολών και αναγνωρίσιμα δεδομένα.

Η Διάνοια, ο Λόγος, η πράξη είναι το τρίπτυχο της επεξεργασίας ενός νου, τα δεδομένα έως και αταξινόμητα, είναι η ιεραρχία, καθώς το Hard Ware είναι ταυτισμένο με το ζωντανό, φανερώνει τις αντιθέσεις ανάμεσα στις πνευματικές φιλοδοξίες του ανθρώπου και το τόσο «σταθερό» σώμα του, το οποίο υπόκειται στους νόμους της φυσικής και της χημείας. Σε μελέτη του 2017 διαπιστώθηκε, ότι το ανοσοποιητικό σύστημα, δημιουργεί 4 φορές αντισώματα το πρωί (Νόμπελ του 2017 στη Βιοχημεία Parth).

Στις μαθηματικές αναλύσεις «η αντικειμενική αλήθεια» και η λογική επαλήθευση, πόρρω απέχουν απ' την πραγματικότητα για να είναι απόλυτες. Έτσι για να μαστορέψουμε το ράγισμα ενός ποτηριού και να το κάνουμε δεκτό σ' αυτήν την ηλεκτρονική εποχή, θα έπρεπε να διαβάσουμε τον εκκλησιαστή όπως έκανε και ο Όργουελ, πρέπει να διορθώσουμε και εμείς τη διατύπωση του μηνύματος μέσα απ' το Soft Ware (προγράμματα). Συνήθως τα δισεκατομμύρια μόρια του

DNA, τα οποία ρυθμίζονται απ' τον εγκέφαλο ενεργοποιούνται απ' το φως. Ενώ στα computers από το ρεύμα και τις ρευματοθήκες.

Ολόκληρος ο οργανισμός μας είναι ένας υπολογιστής με σωστά και λάθος προγράμματα, ιδιότητες.

– Η δομή εισόδου παράγει δομές εξόδου στα computers. Στον άνθρωπο η δομή εισόδου δεν παράγει τη δομή της εξόδου, αλλά τροποποιεί μονάχα τις ενδογενείς νευρικές δραστηριότητες...

Το πλάνο της διεθνούς Συμμαχίας Escherichia coli εργάζεται για τη μοντελοποίηση των βακτηρίων E. coli, οι επιστήμονες του έργου Blue Brain, σε συνεργασία με την IBM, ασχολούνται με την ανασυγκρότηση του ανθρώπινου εγκεφαλικού φλοιού, ρομπότ σκοπού (που ονομάζονται nanobots) θα είναι σε θέση να επισκευάσουν τα κύτταρα του σώματος και έτσι να τα θεραπεύσουν μακροπρόθεσμα από όλες τις ασθένειες, συμπεριλαμβανομένης της γήρανσης. Πολλοί επιστήμονες –μεταξύ αυτών και ένας από τους πατέρες της νανοτεχνολογίας, ο Eric Drexler– υποστηρίζουν ότι τα nanobots θα είναι σε θέση ακόμη και να αποκαταστήσουν τα κρυσταλλικά που αποθηκεύονται για την αναβίωση στη ζωή.

Οι νευρολόγοι αναφέρουν ότι μέσα στον εγκέφαλο ενυπάρχει ένας εννοιολογικός μηχανισμός, μηχανισμός ομιλίας, ξέχωρος δομικά και λειτουργικά διαχωριστέος. Αλλά, συνδέεται από την κατασκευή του φυσικά. Συνδέονται! Το «Συνδέετε, πάντα συνδέετε», έλεγε ο Γκαίτε. Δηλαδή υπάρχουν LINKS, συνδέσεις στον άνθρωπο. Όπως υπάρχουν LINKS και στα αρχεία των Η/Υ. Ο Γκαίτε παρατήρησε ότι το μετείκασμα (η εικόνα παραμένει ορατή μετά τον εξωτερικό ερεθισμό) ενός τετραγώνου –μετασχηματίζεται σιγά σιγά σε κύκλο– με μεγαλύτερη συμμετρία, αρχείου - λογικής.

Τους νόμους της φύσης δεν μπορεί να τους περιγράψει κάποιος, παρά με συμβολισμούς. Η γλώσσα που χρησιμοποιείται έχει τέσσερα κλειδιά: κίνητρο, κώδικας, μήτρα και περιβάλλον. Ένα Ιεραρχικό πλαίσιο, απ' το δυαδικό σύστημα (αληθές ή ψευδές - True - False). Το ίδιο η ανάλυση γίνεται και σε έναν υπολογιστή. Η σκέψη και στον άνθρωπο και στα computer βασίζεται σε σχήματα γραμματικά της λογικής, των μαθηματικών, των κόσμων της Σκέψης.

Το ρομπότ τεχνητής νοημοσύνης, ονόματι «Σιν Σιαομένγκ», είχε κοντά μαλλιά και φορούσε ροζ μπλούζα και σκουλαρίκια κατά την παρουσίαση βίντεο ενός λεπτού από το Xinhua. Βασίζεται σε μία πραγματική παρουσιάστρια του Xinhua, την Κου Μενγκ και αναπύχθηκε από το Xinhua και την Sogou Inc. Οι ειδικοί, που δημιούργησαν την εικονική δημοσιογράφο, μελέτησαν τα λόγια και τις κινήσεις της Κου, σε παρουσιάσεις της άνω των 10.000 λεπτών.

Το κινεζικό πρακτορείο είχε εμφανίσει δύο παρουσιαστές τεχνητής νοημοσύνης ντυμένους με ανδρικά ρούχα τον περασμένο Νοέμβριο, στη World Internet Conference, στην πόλη Γουζέν. Η Κίνα καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες στον τομέα της τεχνητής νοημοσύνης, σε ένα μεγάλο εύρος εφαρμογών, από εξοπλισμό παρακολούθησης μέχρι αυτόνομα οχήματα. (Πηγή: Tien-an-men / IBM Πρακτορείο Κίνας).



Ένα μέρος είναι ένα όλον, είναι ένα μέρος. Υπόσυνολο: ένα «υπό» και ένα «σύνολο».

– Η ανάλυση και η έκφραση είναι «ο χαμηλότερος κοινός παρονομαστής», στην πληροφορική ανάλυση δεν λέει «τίποτε»... Ο παρονομαστής της γνώσης πρέπει να είναι ο «μεγαλύτερος». Οι υψηλότεροι κοινοί παρονομαστές παραμένουν αρκετά χαμηλοί, σε ένα αριθμητικά τεράστιο και άπειρο πλήθος. Η λάθος έκφραση «φανερώνει και εκφράζει μια αληθινή/σωστή ιδέα. Πολλές φορές μια σωστή έκφραση όταν δεν είναι αξιωματικά δομημένη προκαλεί σύγχυση. Αυτό συμβαίνει και στους ανθρώπους και στα προγραμματισμένα computers - και στις αναλύσεις.

Οι μηχανισμοί της φυσιολογίας και το αιώνιο σύνθημα «Επανδρώστε τις Μηχανές» που ήταν ο τίτλος του Βιβλίου του Ζακ Λεμπ το υιοθέτησε η ψυχολογία της συμπεριφοράς. Αλλά, η αντίληψη της συνειδητότητας, έμοιαζε σαν μια απόκρυφη φαντασίωση στο λεξιλόγιο της Επιστήμης πέρα απ' τα θεμελιώδη μεγέθη της Χημείας, νερό υδρογόνο, άνθρακα, άζωτο. Η επιστήμη και η τεχνολογία, μιμούνται τη ζωή. Οι κούκλες μανεκέν μέχρι τα ανατολικά μοντέλα της Ιατρικής, τα τεχνητά μέλη – άρχισαν να μιμούνται τις λειτουργίες του νευρικού συστήματος. Στις γκρίζες ζώνες της Επιστήμης, οι φιλόσοφοι ξοδεύουν χρόνο για να συμπιλιώσουν το ανθρώπινο σώμα, με τα σιδηρικά ενός προγραμματισμένου ρομπότ! Απ' τη μία η συνείδηση και το αυτεξούσιο της ανθρώπινης βούλησης με γνώμονα την ηθική και την ευθύνη, στον αντίποδα με τα σκιοιότα του ντετερμινισμού θρησκευτικού, επιστημονικού, τεχνολογικού. Η σύγκρουση της ανθρώπινης ευφυΐας, σε σύγκρουση με τις απόψεις κατασκευής της τεχνητής νοημοσύνης εξυφαινόνται. Τα αποτελέσματα της μηχανής όταν πετάγεται το ελατήριο είναι το σύμβολο της επαναληπτικότητας αλλά και της ακαταμάχητης ζωής. Στα πρώτα χρόνια της Κυβερνητικής, οι απλές μηχανικές κατασκευές, είχαν ομοιότητες στη λειτουργία τους, με τις λειτουργίες του νευρικού συστήματος, σε ζωικούς οργανισμούς. Στη συνέχεια οι λειτουργικές απεικονιστικές εξετάσεις του εγκεφάλου (PET, SPECT, functional MRI) βοήθησαν στη πρόοδο της κατανόησης αρκετών παθογενετικών μηχανισμών σε παθήσεις του κεντρικού νευρικού συστήματος (π.χ. Parkinson, άνοιες, ατροφία πολλαπλών συστημάτων, επιληπτικά σύνδρομα κ.λ.π.) αλλά και σε μείζονες ψυχικές παθήσεις (ψυχώσεις, διπολική διαταραχή) όπως μου έλεγε ο φίλος μου νευρολόγος και συγγραφέας Άγγελος Γέροντας. Αλλά, και ο Αμερικανός μαθηματικός Νόιμαν, στο εμβληματικό έργο του «Γενική και Λογική θεωρία των Αυτομάτων» (1948) αποδείκνυε, όταν έλεγε ότι μπορούν να φτιάχνουν μηχανές που να παρουσιάζουν ζωικές ιδιότητες, όπως η αναπαραγωγή, πως έμπαιναν τα πρώτα φιλοσοφικά ζητήματα της ηθικής.

Στην εποχή της ψηφιακής τεχνολογίας της γενιάς, έχει γίνει σαφές ότι μιλάμε για τον αυτοματισμό του ανθρώπου: Ο μηχανισμός της πέψης, της μάθησης, της γνώσης και αντίληψης.

Αλλά, οι υπολογιστές είναι σαν το θεό της Παλαιάς Διαθήκης, με πολλούς κανόνες, και κανένα έλεος... σκληροί και απρόσωποι.

Ο ποταμός των πληροφοριών, είναι ίδιος με τον ποταμό των σκέψεων. Δίδει το νόημα της πληροφορίας όταν ο δέκτης άνθρωπος, γνωρίζει τους κανόνες του παιγνιδιού.

Η ανάλυση της σκέψης είναι ούτως ή άλλως μια πολυδιάστατη υπόθεση, είτε πρόκειται για την επεξεργασία στον εγκέφαλο ή στον «εγκέφαλο» ενός Η/Υ. Για την συσχέτιση ενός ηλεκτρονικού υπολογιστού και εγκεφάλου υπήρξε μια αντιπαράθεση μεταξύ των συγγραφέων, μέχρι όπου εξαντλήθηκε το θέμα... αφορητα μέχρι και τη λογοτεχνία της επιστημονικής φαντασίας.

Αλλά, νόημα είναι η αιτία και ο σκοπός, αλλά ο αυτοματισμός τι; Υπάρχει η ηθελμημένη άγνοια όπως έλεγε ο Αριστοτέλης; Κατέγραψαν ότι κάποια μέρα ένας ηλεκτροεγκεφαλογράφος θα είναι διαθέσιμος να καταγράψει όλες τις σκέψεις, τις λογικές τουλάχιστον, όταν στα πεδία της συνειδησης, μεταφέρονται στα ηλεκτρόδια μ' ένα κρανίο... ξεπερνώντας όλες τις φαντασίες του Τζαίμς Τζόυς. Έτσι εμπλέκονται πολλές μεταβλητές σ' αυτήν τη θάλασσα της ανθρώπινης οντότητας – με πολλές εκφάνσεις – ρουτίνες και πρωτοτυπίες. Οι ρουτίνες του νου ομοιάζουν σαν λογικά διαγράμματα ενός Computer, ωσάν μια κυριαρχία του εξωτερικού ή και εσωτερικού περιβάλλοντος. Η Χημεία, Βιοχημεία, Βιολογία, Ιατρική, Ψυχολογία, Ανθρωπολογία, Ιστορία, Βιογραφία, Μυθιστόρημα, Έπος, Ποίηση και άλλα μπήκαν σε διαγράμματα «αντικειμενικά» επαληθεύσιμα μέσα από «υποκειμενικά» συγκινησιακά δεδομένα. Η Ιεραρχία και η στατιστική μπήκαν στη ζωή της ανθρωπότητας. Ένα Computer είναι ικανό να φτιάξει αφού προγραμματιστεί εξωτερικά δεδομένα, τα οποία είναι χαρακτηριστικό της ερμηνείας κάθε κίνησης, (ρομπότ στην παραγωγή). Σαν σταθερός συντελεστής μέσα στην επαναλαμβανόμενη διαδοχή.

– Το 1982, στον πρόλογο του βιβλίου για τον εγκέφαλο, ο καθηγητής Ντέιβιντ Χάμπελ, του Χάρβαρντ, χρησιμοποιούσαν ακόμα τις ακόλουθες εκφράσεις: «σημεία εξόδου», «ο εγκέφαλος μπορεί ν' αντιμετωπιστεί όπως μια μηχανή», «διανομή πληροφορίας» κ.λπ. Είχαν παρομοιασθεί με τον καλύτερο τρόπο οι ηλεκτρονικές αντιδράσεις με τις εγκεφαλικές. Αλλά ο καθηγητής Χάμπελ προσέθετε: «εάν θεωρήσουμε ότι τα στοιχεία του νευρικού συστήματος είναι οι συνάψεις, δεν μπορώ να φανταστώ ότι οι υπολογιστές θα μπορέσουν μια μέρα να καλύψουν αυτή τη διαφορά. Κανείς δεν θα ήθελε να ρισκάρει, να μαντέψει τον αριθμό των συνάψεων μέσα σ' έναν εγκέφαλο. Ο αριθμός των εκατό τρισεκατομμυρίων δεν φαίνεται αδύνατος».

Πραγματικά η όλη δόμηση είναι πολύ σύνθετη για να μοιάζει μ' έναν υπολογιστή. Σίγουρα δέχεται σήματα με ηλεκτρονική μορφή όπως ένας υπολογιστής γραφέου. Αλλά κάτι τέτοιο δεν είναι αρκετό. Διότι ο εγκέφαλος χρησιμοποιεί όλες τις πηγές της χημείας. Μέσα στη μελέτη όμως του εγκεφάλου, η χημεία έχει τα όριά της. Είναι μάταιη η αναζήτηση που επιχειρήθηκε για μεγάλο χρονικό διάστημα των «μορίων της μνήμης».

Παναγιώτης Καραβασιλής

Ποιητής και αναλυτής συστημάτων πληροφορικής



Κώστας Ευαγγελάτος Συνέντευξη στο polismagazino.gr

Κώστας Ευαγγελάτος: *“Το μέλλον του πολιτισμού κάθε χώρας και βέβαια της δικής μας, προκαθορίζεται σε μεγάλο βαθμό από τις συνθήκες που ευνοούν τα οικονομικοπολιτικά συστήματα που επικρατούν”*

Τοπικά Lockdown: Αναγκαία ή όχι; Σε μία έκτακτη κατάσταση που έχει δημιουργηθεί και στη χώρα μας από την εμφάνιση της νέας παγκόσμιας επιδημίας του covid19 και των μεταλλαγών του, πολλά είναι τα αναγκαία, πρώτιστα από την πολιτειακή πρόνοια και βέβαια από τον καθένα ξεχωριστά στα όρια που μπορεί να ανανταποκριθεί. Τα τοπικά Lockdown εάν τηρούνται μπορεί να είναι βοηθητικά στο να μειωθούν τα κρούσματα. Όμως η τήρηση των μέτρων αυτών απαιτεί υποδομές και μεθόδους υποστήριξης αυτών που τα υφίστανται, άλλως τα ενδεχόμενα είναι αρνητικά.

Πολιτισμός: στη χώρα που γεννήθηκε ποιο είναι το μέλλον του; Το μέλλον του πολιτισμού κάθε χώρας και βέβαια της δικής μας προκαθορίζεται σε μεγάλο βαθμό από τις συνθήκες που ευνοούν τα οικονομικοπολιτικά συστήματα που επικρατούν. Στη σημερινή νεοελληνική πραγματικότητα οι κύριοι και ουσιαστικοί δράστες της πολιτιστικής ανάπτυξης σε όλα τα επίπεδα είναι οι καταφρονεμένοι από την κύρια πολιτική εξουσία καλλιτέχνες. Ειδικά οι Έλληνες καλλιτέχνες τις δεκαετίες μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο υπήρξαν και εξακολουθούν να είναι ιδιαίτερα γενναίοι στο Ελληνικό κράτος, που σήμερα στην μεγάλη κρίση και ανάγκη τους εξευτελίζει λεκτικά και πρακτικά, με ημίμετρα επιδοτήσεων που αρμόζουν σε τεχνοκράτες και όχι σε καλλιτέχνες-δημιουργούς. Είναι γεγονός ότι όλες οι συλλογές έργων τέχνης στην Εθνική Πινακοθήκη και στα Σύγχρονα Κρατικά Μουσεία σε μεγάλο μέρος απαρτίζονται από έργα που έχουν δωρίσει οι ίδιοι οι καλλιτέχνες. Το κράτος εισπράτει, επιχαίρει ότι διαθέτει και υποστηρίζει τον πολιτισμό. Δυστυχώς οι επιλεγμένοι από αυτό αρμόδιοι δρουν εξυπηρετώντας τους καπιταλιστές μεγαλοσυλλέκτες, που εμφανίζονται σαν μαϊκήνες και προβάλλουν κυκλωματικά μετριότητες του συστήματος τόσο εγχώριες όσο και διεθνείς, ενίοτε με υπέρογκες αμοιβές και μίζες σε γκαλερί. Η πραγματικότητα είναι ότι η μεγάλη πλειοψηφία των καλλιτεχνών βιώνει πολλά χρόνια τώρα την κρίση που κορυφώθηκε με τον κορωνοϊό.

Αγκαλιάζω: μία λέξη ή κάτι πιο σημαντικό σήμερα; Η αγκαλιά συνυφασμένη με την μητρική, την πατρική, την αδελφική, την συναδελφική και την ερωτική αγάπη γενικά είναι πάντα μια αυθόρμητη εκδήλωση προσέγγισης των ψυχών. Αναγκαία και ζητούμενη από όλους. Τα μέτρα για τον κορωνοϊό την έχουν στερήσει στην εποχή μας από πολλούς. Όμως συναισθηματικά και εγκεφαλικά ο άνθρωπος που αγαπά, βρίσκει τον τρόπο να δείξει τα αισθήματά του. Εύχομαι οι στερήσεις των απλών και αυθόρμητων επιθυμιών μας να είναι περαστικές και όλα να βρουν πάλι τον φυσικό τους τρόπο και ρυθμό.

Φόβος – Απώλεια: υπάρχουν ως σκέψεις στην καθημερινότητά σας; Ο φόβος υπάρχει αφού τα γεγονότα τον επιβεβαιώνουν καθημερινά και πολλαπλασιάζεται με λογικές σκέψεις σχετικές με την αστάθεια, τις ελλείψεις, τις αδεξιότητες και την εκμετάλλευση που ανθεί σε ορισμένους τομείς προϊόντων και υπηρεσιών. Η απώλεια δυστυχώς σε πολλούς έγινε τραγικό βίωμα...με πολλά θλιβερά παρεπόμενα και συνέπειες. Προσωπικά έχασα πρόσφατα εκλεκτούς και αγαπημέ-

νους φίλους στην Νέα Υόρκη. Ένα σκοτεινό φάσμα ξετυλίγεται...με απύθμενες ψυχολογικές διαστάσεις.

Μάσκα: ήρθε για να μείνει; Η μάσκα που δεν είναι μόνο μυστηριακό καρναβαλικό σινιάλο, έχει στο παρελθόν πολλές φορές χρησιμοποιηθεί σαν αναγκαίο προστατευτικό εξάρτημα σε πολλές θανατηφόρες και τρομερές επιδημίες θα αργήσει να φύγει...Υπάρχει και η τάση ωραιοποίησης της εξαιτίας της αναγκαίας χρήσης της από οίκους μόδας, ιδρύματα και οργανισμούς τέχνης, καλλιτέχνες. Πάντως από τον περασμένο Μάρτιο θάπρεπε κατά την γνώμη μου να διατίθενται από φαρμακεία οι μάσκες δωρεάν για όλους όσους τις ζητούν εκεί. Κονδύλια υπάρχουν άφθονα αν κρίνει κανείς από τα περιττά τεράστια έξοδα που γίνονται για άλλους λόγους, εφόσον η σωστή χρήση της μάσκας που απαιτείται καθημερινά είναι επιπλέον έξοδο για πάρα πολλούς και δυστυχώς χρησιμοποιούν την ίδια όλη μέρα. Το ανσηχρητικό είναι ότι η χρήση της μάσκας γίνεται από κάποιους μόνο για την αποφυγή του προστίμου που άνωθεν επιβλήθηκε.

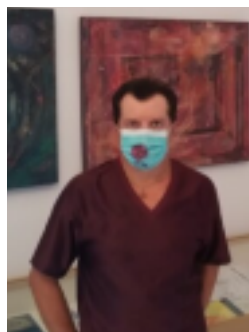
Καλλιτέχνες: “υπάρχει ελπίς” επιβίωσης για το αύριο; Η έμφυτη τάση έκφρασης που αναφαίνεται με τα καλλιτεχνικά έργα στο πανανθρώπινο ζητούμενο και αίτημα πολλαπλασιασμού της δημιουργίας θα είναι βιώσιμο πάντα υπεράνω των εμποδίων από τους καλλιτέχνες. Η ποιότητα, τα μέσα, τα αποτελέσματα και οι κατά καιρούς προοπτικές και επιτεύξεις όμως τόσο στο σήμερα που ζούμε, όσο και στο αύριο που ευελπιστούμε, θα καθοριστούν σε μεγάλο βαθμό από την αγωνιστικότητα των καλλιτεχνών με τις αντιξοότητες. “Υπάρχει ελπίς”!

Μουσεία, Gallery, Θέατρα, Μουσικές Σκηνές: Ανοιχτά, κλειστά, με λίγα άτομα ή με κανονική λειτουργία; Τι προτείνετε; Πολύπλοκο και πολυεπίπεδο το τεράστιο θέμα. Ανάλογα με τις δυνατότητες που κατέχουν ή προσδοκούν μετά από σχετική έρευνα οι διάφοροι πολιτιστικοί φορείς νομίζω θάπρεπε νάχουν την ευχέρεια να προτείνουν οι ίδιοι τον τρόπο λειτουργίας που επιλέγουν σύμφωνα με την εμπέλευση τους και με το γενικό δυναμικό που μπορεί να ανταποκριθεί στην δύσκολη κατάσταση, σεβόμενοι τους συνεργάτες τους και το κοινό.

Ποιο είναι το δικό σας αντίδοτο στο άγνωστο αύριο; Αντίδοτο για εμένα είναι η συνεχής προσπάθεια καλλιτεχνικής έκφρασης της αισθητικής όψης του κόσμου μου με βάση τα αληθινά πλάνα που αντιλαμβάνομαι συνειδητά ή και ασυνειδητά. Η τέχνη κάθε μορφής, συμπεριλαμβανομένης και της ποίησης, ο φιλοσοφικός στοχασμός, η πολιτική συνείδηση ευθύνης και το όραμα για δίκαιη και αλληλέγγυα κοινωνία με βοηθάει με θετική φορά, έστω και ουτοπικά...το αύριο όπως γράφω στη συλλογή μου “Εγκάρσια Πτήση” πάντα μας χρωστάει.

Ένα μήνυμά σας για τους αναγνώστες του polismagazino.gr; Μεγάλη επιρροή στις απόψεις μας και κύρια στην παιδεία μας έχουν τα μέσα επικοινωνίας κάθε μορφής. Σε αρκετά από αυτά σεβρίρονται συστηματικά άφθονα “δήθεν” που όμως διαμορφώνουν την αποχαύνωση και την ανοχή. Ασκηθείτε στο τρίπτυχο κρίση, σύγκριση, επιλογή.

Κώστας Ευαγγελάτος
Ζωγράφος, Λογοτέχνης,
Performer, Θεωρητικός της Τέχνης.





«Χωρίς Ρεφρέν»

Δύο λαϊκά τραγούδια σε ποίηση Λέοντα Κουκούλα και Φώτη Αγγουλέ

Η παρακάτω ενημέρωση στάλθηκε στο περιοδικό μας από το συγκρότημα του Κώστα Μουγιάκου «Χωρίς Ρεφραίν». Είναι μια μουσική ανάρτηση που περιέχει δύο ποιήματα των Λέοντα Κουκούλα και

Φώτη Αγγουλέ μελοποιημένα από τον Κ.Μουγιάκο λαϊκά και πανέμορφα. Τον ευχαριστούμε από καρδιάς. Αυτά τα τραγούδια, όπως και άλλων δημιουργών, μπορείτε να τα ακούσετε στον ιστότοπο:

Mougiakos Kostas – kmougiakos@yahoo.gr

~~~~~

Αγαπητή Φωνή Λογοτεχνών,

Σας ανακάλυψα τυχαία, αναζητώντας πληροφορίες για τον Λέοντα Κουκούλα. Το άρθρο του κύριου Μαντά (στο τεύχος 18) ήταν πλούσιο σε ουσιαστικές πληροφορίες και βιογραφικά στοιχεία για τον Λ.Κ. Οι δε προσωπικές μαρτυρίες/αναμνήσεις συγκινητικές.

Ο Λ.Κουκούλας συνεχίζει να συγκινεί και να εμπνέει με το έργο του.

Ελπίζω να μπορέσουν να τον γνωρίσουν περισσότεροι. Το παρακάτω τραγούδι

είναι μια μικρή συμβολή από τη μεριά μου.

Τα ίδια ισχύουν και για τον αείμνηστο και αλύγιστο Φώτη Αγγουλέ (βλ. σε τ. 21 και 28).



Ποτέ σου, όσο γελούμενη κι αν είναι  
κι άπανεμη η στεριά που σε καλεί,  
μην πεις στο πλοίο σου: «εδώ για πάντα μείνε  
κι ανήμεροι πιο πέρα είν' οι γιαλοί».

Ποτέ σου, κι αν σε πρόλαβε το βράδυ  
προτού χαρείς μια δόξα ημερινή,  
μην κατεβάσεις μέσα στο σκοτάδι  
της αυγινής σου ελπίδας το πανί.

Ποτέ σου, κι αν τη δίψα σου χορτάσεις  
κι απ' τον καρπό του μόχθου σου ευφρανθείς,

μπροστάστο νέο ταξίδι μη δειλιάσεις,  
στις προκυμαίες τις ίδιες μη σταθείς.

Πεθαίνοντας της νίκης το στεφάνι  
αν θες στο μετωπό σου, όταν λυγά  
το θάρρος σου, μην πεις: «Αυτό μου φτάνει»  
κι ούτε ποτέ σου: «Τώρα πια είναι αργά».

Ποτέ σου, κι αν σε πρόλαβε το βράδυ  
προτού χαρείς μια δόξα ημερινή,  
μην κατεβάσεις μέσα στο σκοτάδι  
της αυγινής σου ελπίδας το πανί.



Αυτούς εγώ που τραγουδώ  
δεν έχουνε φτερά  
δεν τους μεθά καμιά φυγή  
δεν τους τραβούν τ' αστέρια  
έχουνε μια ζεστή καρδιά  
δυο ροζιασμένα χέρια  
κι είναι δεμένοι με τη γη  
δεμένοι με τη γη

Απ' της αυγής το χάραγμα  
ως του βραδιού τα θάμψη  
μοχθούν για δυο πικρές ελιές  
και μια μπουκιά ψωμί  
ιδρώνουν κι απ' τον ιδρω τους  
ανθοβολούν οι κάμψη  
καίγονται κι απ' τις φλόγες τους  
φωτίζεται η ζωή

## ΒΡΥΣΟΥΛΕΣ γνώσης

Λογοτεχνία-Καλλιτεχνία-Πολιτισμός-Πολιτικός προβληματισμός και άλλα πολλά

Η «Φωνή λογοτεχνών» - τεύχος 28  
στις «Βρυσούλες γνώσης»  
Δεκάδες σελίδες με πλούσια και επίκαιρη ύλη.



# ΦΩΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

το τεύχος διατίθεται δωρεάν

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΟΤΗΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΑΠΕΛΣ

ΕΤΟΣ 2020

Ιούνιος - Ιούλιος - Αύγουστος

ΤΕΥΧΟΣ 28ο

Κάνετε κλικ πάνω στην λέξη Λήψη και αυτόματα το περιοδικό γίνεται δικό σας

Τεύχος 28

Λήψη

Ευχαριστούμε θερμά  
την **Αγωνιστική Πανελλήνια Ενότητα Λογοτεχνών Συνεργαζόμενων**  
για την αποστολή του περιοδικού «Φωνή Λογοτεχνών» στις «Βρυσούλες Γνώσης».

Κάθε 3 μήνες μας δίδεται η ευκαιρία να επικοινωνούμε  
με την προοδευτική λογοτεχνική σκέψη της πατρίδας μας.  
Για εμάς τους Ελληνοαυστραλούς που η σκέψη μας αυτή την στιγμή πετάει  
στην δοκιμαζόμενη πατρίδα μας στα σοβαρά προβλήματά της  
που της έχουν δημιουργήσει οι «σύμμαχοί μας»  
–προβλήματα οικονομικά, κυριαρχικά, προσφυγιάς, αλλά και υγείας  
εξ αιτίας των μέτρων της κυβέρνησης  
που δεν ισοδυναμούν με το μέγεθος της πανδημίας–  
η «Φωνή Λογοτεχνών» έρχεται να μας ενισχύσει  
πολιτιστικά, λογοτεχνικά, καλλιτεχνικά αλλά και αγωνιστικά  
στην μεγάλη μάχη που δίνουν όλοι οι προοδευτικοί άνθρωποι  
για την ανύψωση του ανθρώπου, για έναν άλλο ανθρώπινο και καλλίτερο κόσμο.

Καλούμε τους φίλους μας να έρθουν σ' επαφή  
με ένα από τα λίγα Ελληνικά ποιοτικά περιοδικά  
όπως αυτό των Ελλήνων Λογοτεχνών,  
που μοναδική φιλοδοξία τους είναι και η σωστή ενημέρωση  
από τους χώρους της καλλιτεχνίας και λογοτεχνίας.

Πάντα με αγωνιστική διάθεση  
«Βρυσούλες Γνώσης».

Παραθέτουμε την προηγούμενη ανάρτηση του περιοδικού μας «Φωνή Λογοτεχνών»  
από τον ιστότοπο «Βρυσούλες Γνώσης» και την προώθησή του σε περίπου 200 αποδέκτες,  
που επιμελείται ο ομογενής μας Γεράσιμος Λυμπεράτος  
στο Σύδνεϊ Αυστραλίας.

Μπορείτε να επισκευθήτε τις «Βρυσούλες Γνώσης» ή να στείλετε έργα σας:

< [vrysoulesgnosis.wordpress.com](http://vrysoulesgnosis.wordpress.com) >



### Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

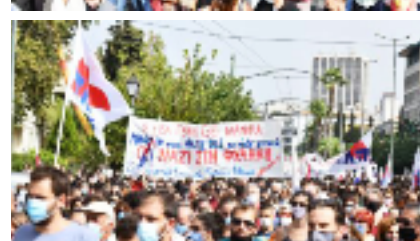
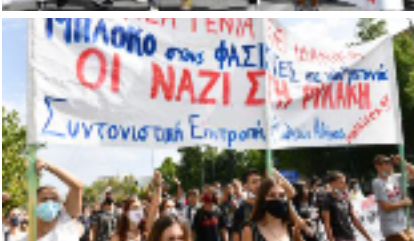
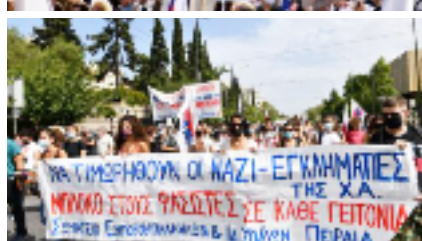
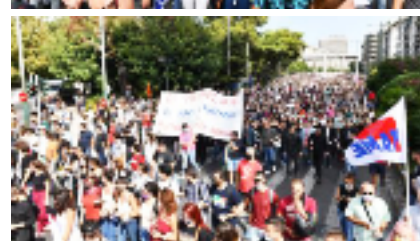
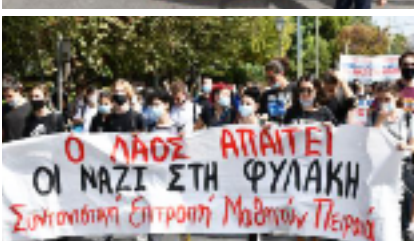
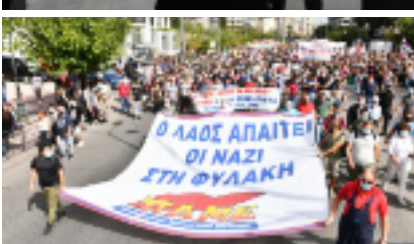
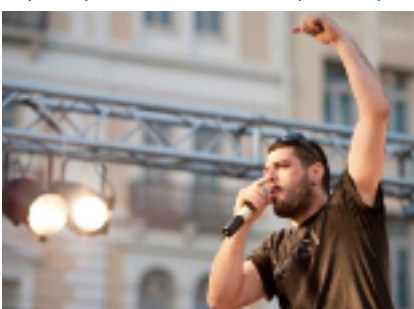
Το πρωί της **Τετάρτης 7 Οκτώβρη**, πρώτη μέρα της δικαστικής απόφασης για την Χρυσή Αυγή, ένα μεγάλο πλήθος συγκεντρώθηκε έξω από το Εφετείο στους Αμπελοκήπους. «Ο λαός απαιτεί: Οι ναζί στη φυλακή»: Αυτή ήταν η ετυμηγορία του εργατικού - λαϊκού κινήματος για τη δίκη της Χρυσής Αυγής. Έπειτα από 7 χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα (18-9-2013) και μετά από 5,5 ολόκληρα χρόνια και 453 συνεδριάσεις, επιτέλους ανακοινώθηκε με ομόφωνη απόφαση η καταδίκη της εγκληματικής οργάνωσης.

Η απόφαση έγινε δεκτή με χειροκροτήματα και συγκίνηση μέσα κι έξω από το δικαστήριο, όταν η Μάγδα Φύσσα, μητέρα του Παύλου, βγήκε συγκινημένη από το Εφετείο και φώναξε προς τη συγκέντρωση: «Ο Παύλος τα κατάφερε... Για μου!»

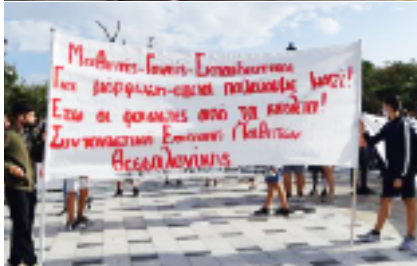
Αμέσως μετά ένα μεγάλο ποτάμι λαϊκό ξεχύθηκε στην Αθήνα, από το Εφετείο μέχρι το Σύνταγμα που κα-

τέληξε η πορεία, ενώ περαστικοί με αυτοκίνητα πανηγύριζαν κορνάροντας. Η συγκλονιστική διαδήλωση, με τα δεκάδες συνδικάτα, σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους και τις συντονιστικές επιτροπές μαθητών, δημιούργησε κλίμα ανάτασης σε ευρύτερες εργατικές - λαϊκές δυνάμεις. Στην πλατεία Συντάγματος, οι διαδηλωτές τηρούν ενός λεπτού σιγή για τα θύματα του φασισμού στη χώρα από το 1940, γι' αυτούς που αντιστάθηκαν σε φασίστες και ταγματασφαλίτες και για τα σύγχρονα θύματα του φασισμού.

Τα μεγάφωνα υπενθύμιζαν: «Η Χρυσή Αυγή είναι εγκληματική οργάνωση, ένοχη για τις δολοφονίες του Παύλου Φύσσα και του Σαχζάτ Λουκμάν, για τις επιθέσεις στους Αιγύπτιους αλιεργάτες και σε συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ». Ζητώντας επίσης και περιμένοντας, με την τελική απόφαση για τις ποινές, να σαπίσουν οι ένοχοι στη φυλακή.







ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ



ΤΡΙΚΑΛΑ



ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ



ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ



ΒΟΛΟΣ



ΓΙΑΝΝΕΝΑ



ΣΥΡΟΣ



ΙΚΑΡΙΑ



ΠΑΤΡΑ



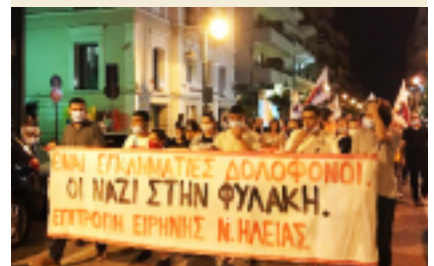
ΗΡΑΚΛΕΙΟ



ΚΑΡΔΙΤΣΑ



ΛΑΡΙΣΣΑ



ΠΥΡΓΟΣ





### ΜΕΤΑ ΑΠΟ 5.5 ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΕ Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ «ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ»

Τη **Δευτέρα 12 Οκτώβρη** από νωρίς το πρωί, μέλη Ομοσπονδιών, συνδικάτων, μαζικών φορέων, φοιτητικών συλλόγων έδωσαν και πάλι μαζικό, «παρών» στη νέα συγκέντρωση έξω από το Εφετείο, απαιτώντας να επιβληθούν στους φασίστες εγκληματίες οι μέγιστες ποινές.

«Βασανιστές της χούντας τώρα χρυσαυγίτες, όπλο του συστήματος είναι οι φασίστες», «Στους κλάδους και στη Ζώνη, ποτέ και πουθενά, τσακίστε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά», ήταν μερικά από τα συνθήματα που δονούσαν την ατμόσφαιρα κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης,

Τα συνθήματα συνεχίστηκαν δυνατά με το άκουσμα της απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων ότι δεν αναγνωρίζει ελαφρυντικά, κυρίως για την ηγετική ομάδα της Χρυσής Αυγής. Στη συνέχεια ανακοινώθηκαν οι γνωστές, όχι και υψηλότερες, ποινές.

Επισημαίνεται ότι καθ' όλη τη διάρκεια της κινητοποίησης ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις είχαν παραταχθεί στο χώρο.

Βέβαια και πάλι τις επόμενες μέρες οι συνήγοροι των καταδικασμένων, ζητούσαν να αναγνωριστούν ελαφρυντικά στους πελάτες τους. Τα ίδια ζητούσαν και μερικοί από

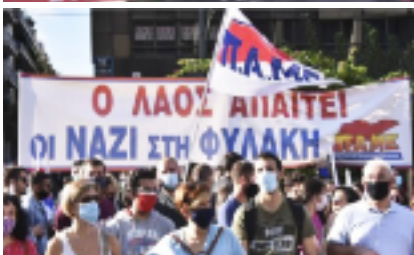
τους φασίστες, οι οποίοι για πρώτη φορά, μετά 5.5 χρόνια, εμφανίζονταν στο δικαστήριο και γίναμε αποδέκτες όλων εκείνων των γελοίων επιχειρημάτων τους, περί πρωταίρου εντίμου βίου και άλλα τέτοια εμετικά που διατύπωναν. Να διαγραφούν δηλαδή όλες εκείνες οι εγκληματικές δράσεις τους που επί δεκαετίες διέπρατταν –και πρέπει να το πούμε– με την ανοχή του συστήματος που ζούμε...

Επίσης, στις **22 Οκτώβρη**, η πρόεδρος της έδρας Μαρία Λεπενιώτη προσπέρασε ως ανακριβείς τις διάφορες προτάσεις που διατύπωνε η εισαγγελέας Αδαμαντία Οικονόμου, η οποία επέμενε συνέχεια να ζητάει για όλους –πλην Ρουπακιά– την αναστολή των ποινών.

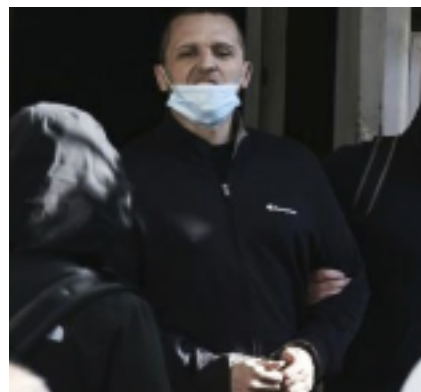
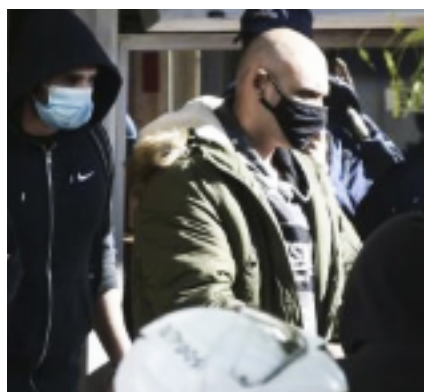
Τελικά το δικαστήριο, από τους 50 καταδικασθέντες έδωσε αναστολή έκτισης ποινής μόνο σε 12 και ανακοινώθηκε η απόφαση να οδηγηθούν οι ναζί εγκληματίες στη φυλακή, μια εξέλιξη αυτονόητη η οποία,

έστω και με τις μειωμένες ποινές που προκύπτουν από την αλλαγή του Ποινικού Κώδικα, ανταποκρίνεται στο περί δικαίου αίσθημα του λαού, κυρίως των ίδιων των θυμάτων της εγκληματικής Χρυσής Αυγής.

Ωστόσο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το «Αυγό του Φιδιού» παραμένει στο κοινωνικό μας σύστημα...



~~~~~ Επιτέλους, οι ναζί εγκληματίες οδηγούνται στη φυλακή ~~~~~





ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

~ ~ ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΕΛ ~ ~

Την Τετάρτη 7 Οκτωβρίου στις 6 μ.μ. πραγματοποιήθηκε, μετά από πρόσκληση, η προβλεπόμενη από το Καταστατικό Γενική Συνέλευση της Ε.Ε.Λ. στην αίθουσα Μιχ. Αβέρωφ, οδός Γενναδίου 8 και Ακαδημίας, 7ος όροφος.

Τηρήθηκαν τα μέτρα ασφαλείας, ωστόσο η προσέλευση μελών υπήρξε οριακή λόγω πανδημίας.

Μετά ταύτα, οι αρχαιρεσίες έγιναν την Κυριακή 10 Οκτωβρίου, από ώρα 10.00 π.μ. έως 6.00 μ.μ. στον ίδιο χώρο.

Τα Διοικητικά Όργανα της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών όπως προέκυψαν μετά από τις εκλογές (10/10/2020)

Για το Διοικητικό Συμβούλιο

Κων/ντίνος Καρούσος Πρόεδρος.
Παύλος Ναθαναήλ, Αντ/δρος.
Γιώργος Μαρινάκης, Γεν.Γραμματέας.
Ελένη Κοντόζογλου-Συκά, Ταμίας
Δημήτρης Λαμπρόπουλος, Γεν. Έφορος.
Γιάννης Βέλλης, Ειδικός Γραμματέας.
Αυγερινός Ανδρέου, Μέλος.
Βίβιαν Γιαννούδη-Αυγερινού, Μέλος.
Γιώργος Σταυράκης, Μέλος.

Για την Επιτροπή Κρίσεως Νέων Μελών

Σπύρος Αυλωνίτης, Πρόεδρος.
Παναγιώτα Ζαλώνη, Αντ/δρος.
Γεωργία Σιώκου, Γεν.Γραμματέας.
Αικατερίνη Αλυσανδράτου, Μέλος.
Σπύρος Ζαχαράτος, Μέλος.
Βασιλική Κουβελά, Μέλος.
Δέσποινα Κουτούφαρη, Μέλος.
Μαρία Μιστριώτη, Μέλος.
Αικ. Ντούγκα-Κοτοπούλου, Μέλος.

Για το Πειθαρχικό Συμβούλιο

Σωτ. Νικολακόπουλος, Πρόεδρος.
Γιώργος Μανέτας, Αντ/δρος.
Καλή Γκέλμπεση, Γεν.Γραμματέας.
Σωτήρης Μαντζούτσος, Μέλος.
Γιώργος Ατσαβές, Μέλος.

Για την Εξελεγκτική Επιτροπή

Γιώργος Μετήλλιας, Πρόεδρος.
Αντώνης Μικέλης, Μέλος.
Λάμπρος Παπαδόπουλος, Μέλος.



Η Ελλάδα στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο

Στις 3 το πρωί της **28ης Οκτωβρίου 1940**, ο Ιταλός πρόεδρος Ε. Γκράτσι επιδίδει στον Έλληνα δικτάτορα Ι. Μεταξά τηλεγραφική διακοίνωση, με την οποία η φασιστική κυβέρνηση της Ιταλίας, που βρισκόταν σε εμπόλεμη κατάσταση με τη Βρετανία, απαιτούσε – με τρόπο γενικό και αόριστο – να της επιτραπεί να καταλάβει ορισμένες θέσεις στρατηγικής σημασίας επί ελληνικού εδάφους.

Η επίθεση βέβαια ήταν προαποφασισμένη - ο πόλεμος άρχιζε και η απόρριψη του ιταλικού τελεσιγράφου από τον Μεταξά δεν είχε να κάνει με εκείνο το «ΟΧΙ», που μυθοπλαστικά του αποδίδεται, αλλά με την επιλογή στρατοπέδου στον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του πόλεμου και τους διαχρονικούς δεσμούς της ελληνικής αστικής τάξης με τη βρετανική πολιτική.

Ωστόσο, το πραγματικό ΟΧΙ εκφράστηκε αμέσως μετά, στις **31 Οκτώβρη**, με το σάλπισμα που απηύθυνε ο ΓΓ του ΚΚΕ **Νίκος Ζαχαριάδης** μέσα από τα μπουντρούμια της Ασφάλειας, με το περίφημο Ανοιχτό Γράμμα του προς το λαό, καλώντας τον σε ξεσηκωμό κι αν-

τίσταση κατά του φασίστα εισβολέα.

Η ολιγωρία (και προδοσία) του αστικού καθεστώτος επιβεβαιώθηκε στη συνέχεια: Όταν παρά την έκκληση φυλακισμένων κομμουνιστών να σταλούν στο μέτωπο να πολεμήσουν, όχι μόνο τους αρνήθηκαν, αλλά τους παρέδωσαν στις δυνάμεις κατοχής - μεταξύ των οποίων και τον Νίκο Ζαχαριάδη. Όταν υπογράφηκε άρον - άρον η παράδοση της χώρας στους Γερμανούς ναζί, ενώ ακόμα εξελισσόταν το μέτωπο στην Ήπειρο.

Και όπως αποδείχτηκε, καμιά διάθεση για ουσιαστική αντίσταση δεν είχαν οι εκπρόσωποι της αστικής τάξης. Κάποιοι την κοπάνησαν, όπως και ο βασιλιάς, μαζί με τους Άγγλους για τη Μέση Ανατολή ή αλλού. Άλλοι που έμειναν εδώ είτε λούφαξαν ως ουδέταιροι, είτε και συνεργάστηκαν έμμεσα η ανοιχτά με τους κατακτητές, ενάντια στο λαό και τη χώρα τους.

Και έτσι, ο ίδιος ο λαός, μέσα απ' τις γραμμές του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΕΠΟΝ και με μπροστάρη το ΚΚΕ, έκανε εκείνη την απίθανη ηρωική του αντίσταση ενάντια στους ναζιφασίστες κατακτητές και νίκησε!

Το Σάλπισμα προς το Λαό της Ελλάδας

Ο φασισμός του Μουσολίνι χτύπησε την Ελλάδα πισώπλατα, δολοφονικά και ξετσιπίωτα, με σκοπό να την υποδουλώσει και να την εξανδραποδίσει. Σήμερα, όλοι οι Έλληνες παλεύουμε για τη λευτεριά, την τιμή, την εθνική μας ανεξαρτησία. Η πάλη θα είναι πολύ δύσκολη και πολύ σκληρή. Μα, ένα έθνος που θέλει να ζήσει πρέπει να παλεύει, αφηφώντας τους κινδύνους και τις θυσίες. Ο λαός της Ελλάδας διεξάγει σήμερα έναν πόλεμο εθνικοαπελευθερωτικό, ενάντια στο φασισμό του Μουσολίνι. Δίπλα στο κύριο μέτωπο και Ο ΚΑΘΕ ΒΡΑΧΟΣ, Η ΚΑΘΕ ΡΕΜΑΤΙΑ, ΤΟ ΚΑΘΕ ΧΩΡΙΟ, ΚΑΛΥΒΑ ΜΕ ΚΑΛΥΒΑ, Η ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ, ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΣΠΙΤΙ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΦΡΟΥΡΙΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ.

Κάθε πράκτορας του φασισμού πρέπει να εξοντωθεί

αλύπητα. Στον πόλεμο αυτό που τον διευθύνει η κυβέρνηση Μεταξά, όλοι μας πρέπει να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις, δίχως επιφύλαξη. Έπαθλο για τον εργαζόμενο λαό και επιστέγασμα για το σημερινό του αγώνα πρέπει να είναι και θα είναι, μια καινούρια Ελλάδα της δουλιάς, της λευτεριάς, λυτρωμένη από κάθε ξενική ιμπεριαλιστική εξάρτηση, μ' έναν πραγματικά παλλαϊκό πολιτισμό.

Όλοι στον αγώνα, ο καθένας στη θέση του και η νίκη θα 'ναι νίκη της Ελλάδας και του λαού της. Οι εργαζόμενοι όλου του κόσμου στέκουν στο πλευρό μας.

Αθήνα, 31 του Οκτώβρη 1940,

Νίκος Ζαχαριάδης

Γραμματέας της ΚΕ του ΚΚΕ.

Η Απελευθέρωση της Αθήνας

Την Πέμπτη **12 του Οκτώβρη 1944**, ο ΕΛΑΣ απελευθερώνει την Αθήνα. Οι Γερμανοί δεν έχουν προλάβει ακόμα να εκκενώσουν την πόλη και μια απέραντη λαοθάλασσα πλημμυρίζει τους δρόμους. Ο λαός τς πρωτεύουσας από τις συνοικίες, τα εργοστάσια, τα σχολεία, τα υπουργεία, τα καταστήματα, ξεχύνεται στους αθηναϊκούς δρόμους ζητωκραυγάζοντας για την απελευθέρωσή του. Κύματα-κύματα η λαοθάλασσα πλημμυρίζει την πλατεία Συντάγματος, τις οδούς Πανεπι-

στημίου, Σταδίου, Ακαδημίας, το Ζάππειο, την πλατεία Ομονοίας. Σε λίγες ώρες τα πάντα σημαιοστολίστηκαν με γαλανόλευκες και κόκκινες σημαίες.

Τεράστια πανό του ΕΑΜ και του ΚΚΕ υψώθηκαν και τα συνθήματα για μια νέα Ελλάδα, λαοκρατική, περνούν σε όλα τα χείλη. Οι 1.264 μέρες σκλαβιάς στο φασισμό είχαν πια τελειώσει και στις 9.45 π.μ. μαχητές του ΕΛΑΣ κατέβασαν από την Ακρόπολη τη γερμανική σημαία για να υψώσουν στη θέση της την ελληνική.



ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 17-11-2020

Η αυταρχική απόφαση της Κυβέρνησης για την απαγόρευση του αγωνιστικού γιορτασμού της 17ης Νοέμβρη προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων από δεκάδες σωματεία και φορείς, επιστημονικές ενώσεις, όπως και από νομικούς, δημοσιογράφους και απλούς πολίτες, που υπέγραψαν το καταγγελτικό κείμενο που ζητούσε την ανάκλησή της. Επίσης, εμπειριστατωμένα κατήγγειλαν τον αντιδημοκρατικό και αντισυνταγματικό χαρακτήρα της απόφασης και η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων, αφού πλήττει τον πυρήνα του συνταγματικού

Την Τρίτη το πρωί της 17 Νοέμβρη αντιπροσωπείες κομμάτων επισκέφτηκαν το Πολυτεχνείο για κατάθεση στεφάνου. Απο ενωρίς αστυνομικές δυνάμεις απαγορεύαν την είσοδο σε πολίτες, παραταγμένοι στην Πατησίων και σε γύρω δρόμους.

Ωστόσο, στις 10 π.μ. μέλη του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, με μια αιφνιδιαστική κίνηση, συγκεντρώθηκαν συνταγμένα μπροστά στην αμερικάνικη πρεσβεία και στο Πάρκο Ελευθερίας, τηρώντας όλα τα αναγκαία μέτρα προστασίας. Στην κινητοποίηση συμμετείχε και αντιπροσωπεία εκλεγμέ-



Οι συγκεντρώσεις στην αμερικάνικη πρεσβεία και σε Προπύλαια - μάσκες και αποστάσεις



Αστυνομικοί στην Πανεπιστημίου



Η Ομόνοια σαν θάλαμος αερίων



Σύννεφο τα χημικά κατά διαδηλωτών



Με τις μάνικες οδηγούν σε συνορισμό



Η πίεση προς το Μεταξουργείο



Πυκνά τα μπουλούκια για συλλήψεις

δικαιώματος της συνάθροισης (άρθρο 11).

Αντιπροσωπεία από τους παραπάνω τη Δευτέρα 16 Νοέμβρη προχώρησε σε διάβημα διαμαρτυρίας και επίδοση του ψηφίσματος στην Πρόεδρο της Δημοκρατίας και την κυβέρνηση. Το κείμενο υπογράφουν οι βουλευτές του ΚΚΕ. Μετά την τηλεφωνική επικοινωνία του Δημήτρη Κουτσούμπα με τον Αλέξη Τσίπρα, τον Γιάννη Βαρουφάκη και τη Φώφη Γεννηματά, το κείμενο υπογράφουν επίσης οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ και του ΜΕΡΑ25. Η Φώφη Γεννηματά αρνήθηκε οι βουλευτές του κόμματός της να υπογράψουν το κείμενο.

Τελικά, η ανταπόκριση που βρήκε το σχετικό κείμενο υπήρξε συγκλονιστική, καθώς μέσα σε μόλις τρεις μέρες συγκεντρώθηκαν πάνω από 8.000 υπογραφές κατάδικης της κυβέρνησης και συνεχίστηκαν.

ων συνδικαλιστών από εργατικά σωματεία και άλλους φορείς της Αττικής.

Η αρχική προσπάθεια των αστυνομικών δυνάμεων να απωθήσουν με τη βία τους διαδηλωτές για να μην ενοχλήσουν τους «σύμμαχους» - ένοικους της πρεσβείας, έπεσε στο κενό. Η τήρηση των μέτρων από τους διαδηλωτές ήταν υποδειγματική, σε πλήρη αντίθεση με τις δυνάμεις της Αστυνομίας, που είχαν ζώσει την περιοχή και ήταν κυριολεκτικά ο ένας πάνω στον άλλο.

«Διεκδικούμε τα δικαιώματά μας σε ζωή, υγεία, δουλειά - Τιμάμε τον Νοέμβρη στο δρόμο του αγώνα» έγραφε το κεντρικό πανό, με την υπογραφή της ΚΟ Αττικής του ΚΚΕ, ενώ στο χώρο αντηχούσαν τα πρώτα συνθήματα: «Το Πολυτεχνείο ζει, έξω οι Αμερικανοί!», «Φονιάδες των λαών Αμερικανοί!», «Δώστε λεφτά για την



Υγεία, και όχι για του NATO τα σφαγεία».

Στη συνέχεια, οι συγκεντρωμένοι έκαναν πορεία προς το Πάρκο Ελευθερίας, τηρώντας τις αποστάσεις και με όλα τα μέτρα προστασίας. Εκεί υποδέχτηκαν με συνθήματα το ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ Δημήτρη Κουτσούμπα, ο οποίος νωρίτερα είχε καταθέσει στεφάνι στο μνημείο έξω από το κτίριο του πρώην ΕΑΤ - ΕΣΑ, όπου βρίσκεται το Μουσείο του Συνδέσμου Φυλακισθέντων - Εξορισθέντων Αγωνιστών 1967-1974.

Αυτά, το πρωί. Στις 2 η ώρα το απόγευμα, τα πανό των Οργανώσεων του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, συνδικαλιστικών οργανώσεων και φορέων, ξεδιπλώνονται γρήγορα στην Πανεπιστημίου, ενώ εκατοντάδες διαδηλωτές παίρνουν τις θέσεις τους, από το ύψος του Οφθαλμιατρείου μέχρι την Ομόνοια.

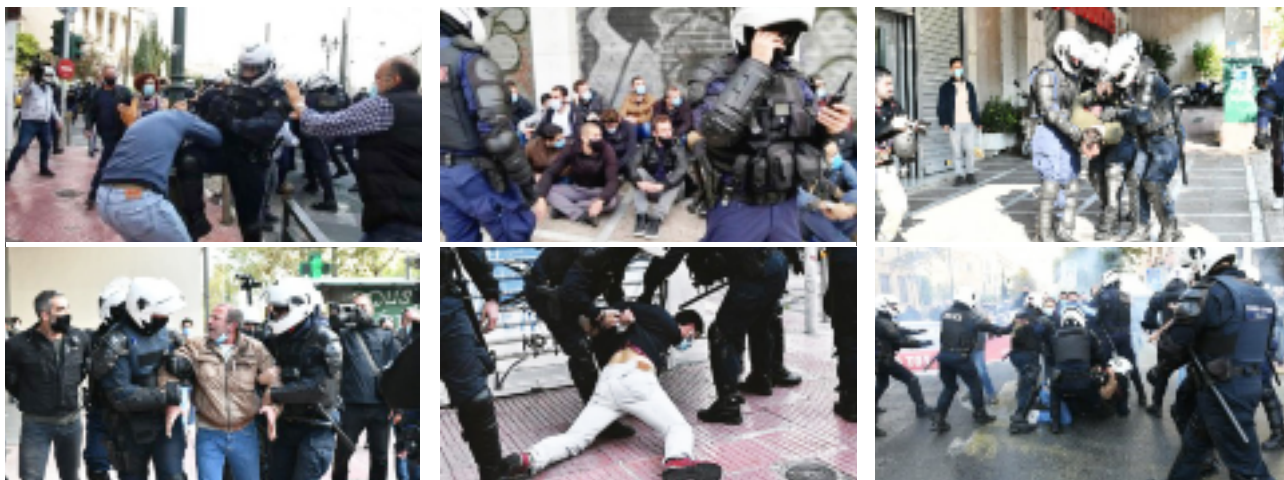
Υπήρξε υποδειγματική διοργάνωση και συγκέντρωση, με μάσκες, αντισηπικά κι έχοντας συγκροτήσει πεντάδες με αποστάσεις τουλάχιστον 2 μέτρων μεταξύ

κέντρωσης με τους διαδηλωτές να προστατεύονται απολύτως. Και από την άλλη, τα μπουλούκια των αστυνομικών που, όπως έγινε γνωστό, συνοστίζονταν από το πρωί περί τις 6.000 σε κάθε γωνιά της Αθήνας, χωρίς κανένα μέτρο, δημιουργώντας έτσι παντού εστίες υπερμετάδοσης του κορονοϊού.

Τότε λοιπόν, οι δυνάμεις των ΜΑΤ, της ΔΙ.ΑΣ. και άλλες ομάδες έχοντας υψώσει φραγμό στην Πανεπιστημίου με τις κλούβες, για να μην πορευτεί η συγκέντρωση προς την αμερικάνικη πρεσβεία, άρχισαν επιθέσεις με χρήση βομβίδων κρότου - λάμψης και δακρυγόνων.

Στη συνέχεια ξεκίνησαν να βρίζουν, να περνούν χειροπέδες σε διαδηλωτές, να τους ρίχνουν κάτω, να τους χτυπούν με τα γκλομπς, να ανοίγουν κεφάλια, με αποτέλεσμα τρεις διαδηλωτές να βρεθούν στο νοσοκομείο.

Ο παροξυσμός τους ήταν τέτοιος που έφτασαν να προηλακίζουν βουλευτές και ευρωβουλευτές του ΚΚΕ



‘Οργιο απρόκλητων συλλήψεων με βρυσιές χτυπήματα, ποδοπατήματα και προσαγωγές

τους. Από τις ντουντούκες, κάθε τόσο ακούγεται η παρότρυνση: «Κρατάμε αποστάσεις!». Κάτι που τηρείται από όλους, χωρίς να μειώνει τη μαχητικότητα και τη δυναμικότητα των συνθημάτων. Τελικά, παρά την αστυνομοκρατία, η Πανεπιστημίου διαμορφώνεται μέσα σε ελάχιστα χρόνο σε μια διάταξη ανάλογη με εκείνη την πασίγνωστη της Πρωτομαγιάς στην πρώτη Καραντίνα.

Έτσι, στην κατεύθυνση της κυβέρνησης «να μην κουνηθεί κανείς», ο λαός δίνει απάντηση με τα αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα: «Το Πολυτεχνείο ζει - Εξω το NATO κι οι Αμερικανοί», «Δώστε λεφτά για την Υγεία και όχι για του NATO τα σφαγεία». Κι επίσης: «Μέτρα προστασίας στην πανδημία, θέλουμε δημόσια και δωρεάν Υγεία», ενώ οι νεολαίοι φωνάζουν: «Οι νέοι δεν ξεχνούν το '73, Ψωμί - Παιδεία - Ελευθερία».

Και τότε έχουμε, από τη μία την υποδειγματική συγ-

και συνέχισαν την προκλητικότητα ακόμα και προς τον ίδιο το ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, Δημήτρη Κουτσούμπα, που έσπευσε στο σημείο απαιτώντας να αφεθούν άμεσα ελεύθεροι όλοι οι διαδηλωτές που πιάστηκαν από την αστυνομία.

Την ίδια στιγμή κάνουν την εμφάνισή τους στην κορυφή της πορείας τα οχήματα υδροβολής της αστυνομίας («Αίαντες»), συνοδευόμενα από ισχυρές δυνάμεις των ΜΑΤ. Ένα σύννεφο από χημικά και δεκάδες χειροβομβίδες κρότου - λάμψης πέφτουν στη συγκέντρωση, οι αύρες εκτοξεύουν νερό, δημιουργώντας συνθήκες ασφυξίας, με ολόκληρη την Πανεπιστημίου να μετατρέπεται σε θάλαμο αερίων. Ακόμα και τότε, οι εκατοντάδες διαδηλωτές διατηρούν την ψυχραιμία τους, ενώ οι ντουντούκες καλούν σε τήρηση των αποστάσεων.

Οι «αύρες» και τα ΜΑΤ αυξάνουν κι άλλο την πίε-



Ο τρόπος καθήλωσης απ' τον αστυνομικό θυμίζει τον τρόπο δολοφονίας του Τζ.Φλόιντ στις 25 Μάη 2020, που προκάλεσε έκρηξη της λαϊκής οργής στις ΕΠΑ.

ση, «σπρώχνοντας» τον κόσμο σε συνοπισσμό μέχρι το Μεταξουργείο! Σε όλη αυτή την πορεία δεκάδες είναι οι διαδηλωτές που πιάνονται στο σωρό από την αστυνομία, τους περνάνε χειροπέδες και μεταφέρονται στη ΓΑ-ΔΑ, ενώ αστυνομικοί της Δί.ΑΣ. ρίχνουν τα μηχανάκια τους με φόρα πάνω σε διαδηλωτές που αποχωρούσαν από την πλατεία Μεταξουργείου ακόμα και μετά την ολοκλήρωση της κινητοποίησης.

Αυτό το κυβερνητικό όργιο καταστολής, την αναίτια και απρόκλητη επίθεση της αστυνομίας σε βάρος των διαδηλωτών, που τίμησαν την εξέγερση του Πολυτεχνείου, με όλα τα μέτρα προστασίας στην Αθήνα

και σε άλλες πόλεις, κατήγγηλαν συνδικαλιστικές οργανώσεις.

Επίσης, η «Πρωτοβουλία Αστυνομικών» (18-11) εκφράζει την απερίφραστη καταδίκη της για την ωμή και αναίτια αστυνομική βία με ανακοίνωσή της, σημειώνοντας: «είμαστε σίγουροι ότι πάρα πολλοί συνάδελφοί μας νιώθουν θλίψη και αποτροπιασμό με τα χθεσινά γεγονότα και έχουν βγάλει τα συμπεράσματά τους για το ποια ήταν και είναι η πραγματική επιθυμία της κυβέρνησης. Σιγή νεκροταφείου! Γιατί μόνο έτσι θα ψηφιστούν και θα εφαρμοστούν δεκάδες ακόμα νομοθετικά εκτρώματα, με πρόσχημα την πανδημία...».

ΣΕ ΔΕΚΑΔΕΣ ΠΟΛΕΙΣ

Η επετειακή Διαμαρτυρία κατά της παρελκυστικής πολιτικής της Κυβέρνησης



Καλλιθέα



Πειραιάς



Περιστέρι



Θεσσαλονίκη



Γιάννινα



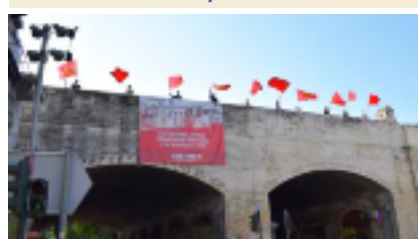
Λάρισα



Πάτρα



Καλαμάτα



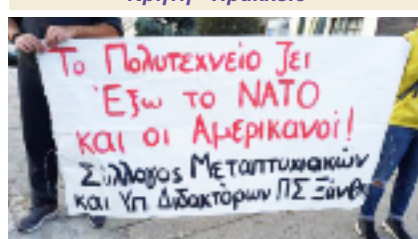
Κρήτη - Ηράκλειο



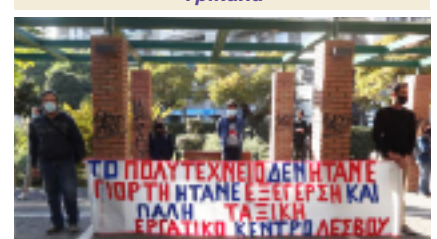
Τρίκαλα



Λευκάδα



Ξάνθη



Λέσβος



Θεοδόσης Πιερίδης

Αφιέρωμα στον Κύπριο αγωνιστή ποιητή και συγγραφέα

Ο Κύπριος κομμουνιστής ποιητής και συγγραφέας Θεοδόσης Πιερίδης γεννήθηκε στις 10 Απριλίου 1908 στο χωριό Τσέρι, στα περίχωρα της Λευκωσίας. Ήταν γιος της Μαρίτσας και του Φίλιππου Πιερίδη και αδελφός του βραβευμένου πεζογράφου Γιώργου Πιερίδη.

Ο Θεοδόσης μεγάλωσε στην Ηλιούπολη του Καίρου, όπου και τελείωσε το εμπορικό τμήμα της Αμπετείου Σχολής και το Γαλλικό Λύκειο. Ήδη από τα μαθητικά του χρόνια, είχε ενταχθεί στο αριστερό κίνημα, στις τάξεις της νεολαίας της ελληνικής παροικίας της Αιγύπτου. Ήταν μια ομάδα από δραστήριους νέους, ανάμεσά τους ο αδελφός του Γιώργος Πιερίδης, ο Νίκος Νικολαΐδης, καθώς και ο Στρατής Τσίρκας, με τον οποίον ο Θεοδόσης είχε ήδη αναπτύξει δυνατές φιλικές σχέσεις.

Οι ανήσυχτοι νεολαίοι συγκεντρώνονταν στο σφουγγαράδικο του Σακελλάρη Γιαννακάκη, ενός κομμουνιστή της παροικίας, ο οποίος τους οργάνωσε, έγινε ο καθοδηγητής τους και τους δίδαξε τις ιδέες της κοινωνικής δικαιοσύνης. Αυτή η ομάδα των νέων, ανέπτυξε αξιόλογη δραστηριότητα και αποτέλεσε τη «μαγιά» του διεθνούς αντιφασιστικού κινήματος που αργότερα οργανώθηκε στην Αίγυπτο.

Ο Θεοδόσης κιόλας από το 1928 είχε αρχίσει το έργο του, ενώ στη λογοτεχνία πρωτοεμφανίστηκε το 1930 από τις σελίδες του περιοδικού «Πρωτοπορία» της Αλεξάνδρειας με τη δημοσίευση του ποιήματος "Εμβατήριο του παλιού ποιητή".

Τα χρόνια 1927-1930 εργάστηκε ως υπάλληλος σε τράπεζα του Καίρου και στα χρόνια 1930-32, ως υπάλληλος σε επιχείρηση εμπορίας βαμβακιού στην Αίγυπτο. Το 1932 διορίστηκε υπάλληλος στα μεικτά δικαστήρια του Καίρου. Το 1935 ήταν ηγετικό στέλεχος - μέλος του συμβουλίου του ομίλου των Essayistes (δοκιμογράφοι, μελετητές), που είχε αναπτύξει αξιόλογη πνευματική και πολιτιστική δραστηριότητα.

Το 1936 νυμφεύθηκε την Αλεξάνδρα Κουτσουμπού, που στάθηκε η καλή του σύντροφος και βοηθός σε όλη της τη ζωή.

Λίγο πριν από την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ομάδα του σφουγγαράδικου και άλλοι αριστεροί διανοούμενοι, με ηγετικό στέλεχος τον Θεοδόση Πιερίδη, ίδρυσαν μια διεθνιστική αντιφασιστική οργάνωση την Ligue Pacifique και δραστηριοποιήθηκαν έντονα στον αντιφασιστικό αγώνα.

Μετά την έναρξη του πολέμου ο Πιερίδης εντάχθηκε κι έγινε στέλεχος της Διεθνούς Ειρηνιστικής Ένωσης. Ωστόσο, με την είσοδο του Ρόμελ στη χώρα το καλοκαίρι του 1942, ο Πιερίδης και πολλοί άλλοι γνωστοί για την αντιναζιστική τους δράση, κατέφυγαν στη γειτονική Παλαιστίνη, γιατί εάν συλλαμβάνονταν από τους Γερμανούς θα εκτελούνταν αμέσως.

Μετά τη μάχη του Ελ Αλαμείν, στα τέλη του 1942, επέστρεψαν στην Αίγυπτο. Τότε ο Πιερίδης παραιτήθηκε από τη θέση του δικαστηριακού υπαλλήλου. Στη συνέχεια ο Πιερίδης ήταν από τα ιδρυτικά μέλη του

Ελληνικού Απελευθερωτικού Συνδέσμου (Ε.Α.Σ.), που ιδρύθηκε τον Ιανουάριο του 1943 και στις τάξεις του οργάνωσε τις αριστερές δυνάμεις των Ελλήνων της παροικίας και των φυγάδων που βρίσκονταν στην Αίγυπτο. Όργανο του ΕΑΣ ήταν το περιοδικό «Έλλην», το σημαντικότερο αντιφασιστικό έντυπο της Μέσης Ανατολής, του οποίου ο Πιερίδης υπήρξε αρχισυντάκτης καθώς και διευθυντής του εκδοτικού οίκου «Όριζοντες».

Τον Ιανουάριο του 1944 εγκατέλειψε το Κάιρο για να εγκατασταθεί στην Αλεξάνδρεια. Αναμείχθηκε ενεργά στο κίνημα για σχηματισμό ελληνικής κυβέρνησης εθνικής ενότητας με συμμετοχή των δυνάμεων της Αριστεράς. Απέναντι στο αίτημα αντιδρούσε σφοδρά η εξόριστη στην Αίγυπτο, ελληνική βασιλική κυβέρνηση.

Η ανάμειξή του αυτή οδήγησε στη σύλληψη και φυλακισή του τον Απρίλιο του 1944, μαζί με άλλα στελέχη του ΕΑΣ, από τις αγγλικές αρχές της Αιγύπτου, που διέκοψαν και την κυκλοφορία του περιοδικού «Έλλην». Απολύθηκε τον Μάιο του ίδιου χρόνου και κατόρθωσε να επανεκδώσει το περιοδικό, μέχρι το 1947.

Το καλοκαίρι του 1947 επισκέφτηκε την Κύπρο, τότε του γνωστοποιήθηκε απαγόρευση της επιστροφής του στην Αίγυπτο από το καθεστώς Φαρούκ. Εγκαταστάθηκε στην Αμμόχωστο, όπου έκανε διαλέξεις, ομιλίες και συνεργάστηκε με την εφημερίδα «Δημοκράτης».

Τον Μάρτιο του 1949 έφυγε στο Παρίσι, όπου σπούδασε Γαλλική Φιλολογία και Ιστορία του Πολιτισμού. Από τον Ιούνιο του 1952 εγκαταστάθηκε στο Βουκουρέστι της Ρουμανίας, όπου εκεί έζησε για μια δεκαετία και κατά διαστήματα ταξίδεψε σε πολλές σοσιαλιστικές χώρες.

Από το 1958 έως το 1962, παρουσίαζε στην ελληνική ραδιοφωνική εκπομπή «Η Φωνή της Αλήθειας» (2 φορές την εβδομάδα), ένα σοβαρό σχόλιο πάνω σε πνευματικά, λογοτεχνικά, πολιτικά και πολιτιστικά θέματα.

Η σφραγίδα του Θεοδόση Πιερίδη έμεινε ανεξίτηλη στα πνευματικά δρώμενα του Βουκουρεστίου. Αρθρογραφούσε στα γαλλικά για τον Αριστοφάνη, μετέφρασε στη γαλλική γλώσσα ποίηση του Γιάννη Ρίτσου και έδωσε διαλέξεις πάνω σε λογοτεχνικά θέματα. Είναι αξιο αναφοράς ότι στη Φιλοσοφική Σχολή του Βουκουρεστίου, έδωσε μια ενδιαφέρουσα διάλεξη για την κυπριακή λογοτεχνία.

Επίσης, υπήρξε στέλεχος της ρουμανικής Επιτροπής Ειρήνης και πήρε μέρος στο συνέδριο του Παγκοσμίου Συμβουλίου Ειρήνης (Ελσίνκι, Ιούνιος του 1955) και στην πρώτη διεθνή συνδιάσκεψη νεοελληνικής φιλολογίας (Βερολίνο, Απρίλιος του 1957) όπου ανέπτυξε το θέμα «Ο ακριτικός κύκλος της Κύπρου».

Μετά την ανακήρυξη της Κύπρου σε ανεξάρτητο κράτος το 1960, ο Πιερίδης αποφάσισε να επιστρέψει στον γενέθλιο τόπο του. Τελικά επέστρεψε τον Ιούνιο του 1962 κι εγκαταστάθηκε στη Λευκωσία, όπου ασχο-





λήθηκε με τα εκεί πνευματικά ζητήματα.

Συνεργάστηκε ως δημοσιογράφος με την εφημερίδα "Χαραυγή", ενώ συνεργασίες του δημοσίευσε και στο περιοδικό "Νέα Εποχή" και σε άλλα λογοτεχνικά περιοδικά. Στα 1963-64 εργάστηκε ως καθηγητής της γαλλικής στην Παγκύπρια Ακαδημία Θηλέων της Λευκωσίας. Το 1965 πήρε μέρος στη διεθνή συνάντηση συγγραφέων που έγινε στο Βερολίνο και στη Βαϊμάρη.

Το 1966 έχασε την σύζυγό του, που πέθανε ύστερα από μακρόχρονη αρρώστια. Ο θάνατός της κλόνησε υπερβολικά την υγεία του, καθώς και ο ίδιος ήταν ήδη σοβαρά άρρωστος. Τον Ιούλιο του 1967 πήγε για ανάρρωση στο Βουκουρέστι, όμως εκεί η υγεία του χειροτέρευσε και για έξι μήνες παρέμεινε σε νοσοκομείο.

Ο Θεοδόσης Πιερίδης πέθανε στις 23.1.1968. Η σορός του μεταφέρθηκε στην Κύπρο, συνοδευόμενη τιμητικά από στέλεχος του Κ.Κ. Ρουμανίας. Η κηδεία του έγινε στη Λευκωσία από το ΑΚΕΛ. Η προτομή του υπάρχει έξω από το Δημαρχείο Τσερίου.

Ο Πιερίδης υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Εταιρείας Κυπρίων Λογοτεχνών και μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί σε ρουμανική, γαλλική, βουλγαρική και ρωσική γλώσσα. Το ποίημά του «Κυπριακή Συμφωνία» αποτελεί διαχρονικά την προμετωπίδα του αγώνα όλων των Κυπρίων για μια πατρίδα λεύτερη και για μια δικαιότερη κοινωνία. Ενώ οι στίχοι του «*Τούτη η δίψα δε σβήνει, τούτη η μάχη δε παύει, χίλια χρόνια κι αν περάσουν, δε πεθαίνουμε σκλάβοι*», από το ποίημα "Λογαριάσατε λάθος", βρίσκεται καθημερινά στο εξώφυλλο της εφημερίδας «Χαραυγή». Επίσης, έχουν μελοποιηθεί οι στίχοι του: "Λογαριάσατε λάθος" 1992, Μουσική: Μιχάλης Χριστοδουλίδης - Γ.Νταλάρας. "Εδώ κι εκεί" 1998, Μουσική: Μάριος Τόκας - Γ.Νταλάρας. "Τραγουδώ το νησί μου" 2014, Μουσική: Γιώργος Θεοφάνους - Αντώνης Ρέμος, Μαρινέλλα, Πέτρος Γαϊτάνος κ.α.

Το έργο του Θ.Πιερίδη είναι πληθωρικό, συνδεδεμένο με τους αγώνες του Κυπριακού λαού, εμπνευσμένο από τα δίκια της εργατικής τάξης και τον κομμουνισμό. Ο ίδιος ένιωθε τον εαυτό του τραγουδιστή της ανθρωπότητας και των παναθρώπων ιδανικών της ειρήνης, της ισότητας και της κοινωνικής δικαιοσύνης. Ο Πιερίδης τοποθετείται ανάμεσα στους σημαντικότερους λογοτέχνες της Κύπρου και δίπλα στο λογοτέχνη και συναγωνιστή του Τεύκρο Ανθία.

Οι ποιητικές συνθέσεις του παίρνουν μεγαλόπνοες διαστάσεις. Η ποίησή του χαρακτηρίστηκε από κριτικούς ως κοινωνική, πατριωτική, ερωτική και με πηγαία διάθεση. Και όπως έχει γράψει ο Μάρκος Αυγέρης:

«Σα μορφή και σαν περιεχόμενο δείχνει ψυχική υγεία, ισόρροπη αίσθηση του κόσμου, πλαστική και πολυζυγιασμένη σύλληψη στα θέματά του, αισθήματα ρωμαλέα, εκφρασμένα μ' ορμή κι έξαρση. Ο στίχος του, όταν ακολουθεί την παράδοση, είναι αρμονικός, αδρός, και καλοδουλεμένος, με τη μουσικότητα δυνατού τεχνίτη. Ο λυρισμός του διαχύνεται άνετα κι ο ρυθμός του είναι φτερωτός κι ορμητικός σα να πετιέται από πίδακα, Υπάρχει εσωτερική πίεση και θυμική πλημμύρα στην εκπονή του ποιητή, πυρετική δταστηριότητα ψυχής και νου».

Ο κατάλογος των έργων του Θεοδόση Πιερίδη περιλαμβάνει:

1. Ξέρουμε κι εμείς νά τραγουδούμε (Κάιρο, 1937).
2. Η Μπαλλάντα της Μαρίας (Κάιρο, 1939).
3. Δέκα Τραγούδια (Κάιρο, 1940).
4. Ερωτική Ιστορία (Αλεξάνδρεια, 1943).
5. Τραγούδια της Ελπίδας (Αλεξάνδρεια, 1943).
6. Ύμνος στην Αθήνα του Δεκέμβρη (Αλεξάνδρεια, 1945).
7. Αγωνιστές (Λευκωσία, 1950).
8. Ωδή στην επικαιρότητα (1951).
9. Ποιήματα (1953).
10. Εμβατήριο της Ειρήνης (1955. Β' έκδοση: 1958).
11. Κυπριακή Συμφωνία (1956. Β' έκδοση: 1956. Γ' έκδοση: Αθήνα, 1964. Μετάφραση στα ρουμάνικα: 1959).
12. Νόστος (Λευκωσία, 1958).
13. Το μεγάλο ταξίδι (1959).
14. Το χρυσό μονοπάτι (1961).
15. Πρωτομαγιά (Αθήνα, 1961).
16. Ένας ξένος ποιητής σεργιανά στο Βουκουρέστι (Βουκουρέστι, ρουμάνικη έκδοση 1961. Στην ελληνική περιελήφθη στον Β' τόμο των Απάντων του).
17. Ονειροπόληση πάνω στα τείχη της Αμμοχώστου (Αθήνα, 1965. Β' έκδοση: Αθήνα, 1966).
18. Ξαναρχινούμε (1967).
19. Φθινόπωρο (Λευκωσία, 1967). Εξέδωσε επίσης: 20. Αριστοφάνη «Ειρήνη» (απόδοση στη νεοελληνική, 1954. Β' έκδοση: 1970).
21. Ο Ακριτικός Κύκλος της Κύπρου (μελέτη, 1960).

Μετά τον θάνατό του εκδόθηκαν τα Ποιητικά Άπαντα του Θ.Πιερίδη σε δυο ογκώδεις τόμους (Λευκωσία, 1974 και 1976) με επιμέλεια του αδελφού του Γιώργου Φιλίππου Πιερίδη. Ο πρώτος τόμος περιλαμβάνει το εκδομένο κι ο δεύτερος το ανέκδοτο έργο του ποιητή.

Παρακάτω δημοσιεύουμε το ποίημά του «Ύμνος στην Αθήνα του Δεκέμβρη».

Γιάννης Α. Μαντάς

~~~~~

### Ύμνος στην Αθήνα του Δεκέμβρη

Ποιος άνθρωπος μικρός,  
ποιος νάνος, με ψυχή και σκέψη νάνου  
πίστεψε, Αθήνα, πως θα διάλεγε τις αλυσίδες;  
Εσύ πούναι κι η πέτρα σου από μάρμαρο;  
Αγκομαχώντας πέρασε απ' τους δρόμους σου  
η ατσάλινη μανία των βαρβάρων.  
Κι έφτυνε ομπρός και πίσω κι ολοτρόγυρα  
με χίλια στόματα τη βρώμικη φωτιά της  
να σε λερώσει.  
Ποιος άνθρωπος μικρός, ποιος νάνος,  
το πίστεψε να σε λερώσει Αθήνα;  
Εκείνο το παιδί το σκοτωμένο  
που άφησε πίσω της  
η ατσάλινη μανία των βαρβάρων  
έχει το μέτωπο άσπρο πιο πολύ  
απ' τ' άσπρα κρίνα κι απ' τα μάρμαρα.  
Έχει ένα μέτωπο που γίνηκε σαν άστρο  
το δρόμο να φωτίσει μες στο πέλαγο  
να δει, να ταξιδέψει ο κόσμος όλος.  
Αθήνα, θα σε κλάψουνε κι οι βάρβαροι  
θα 'ρθουν και κείνοι κάποια μέρα σε προσκύνημα  
γύρω απ' των δρόμων σου τις κόκκινες κηλίδες.  
Θα 'ρθουν μ' όλο το γένος των ανθρώπων  
να γονατίσουν και να ρίξουνε τριαντάφυλλα  
να ρίξουνε τριαντάφυλλα πολλά  
μια μεγαλόψυχη να ζητιανέψουνε συγγνώμη

Θεοδόσης Πιερίδης





### «Εφυγε» ο γλύπτης Μιχάλης Παπαδάκης

Έφυγε από τη ζωή στις **4 Οκτώβρη**, ένας σημαντικός εικαστικός καλλιτέχνης, ο γλύπτης και πρώην πρόεδρος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος (ΕΕΤΕ) Μιχάλης Παπαδάκης.

Ο Μιχάλης Παπαδάκης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1944. Σε ηλικία 12 ετών, με την προτροπή του γλύπτη και καθηγητή Μιχάλη Τόμπρου, μετέχει ως ακροατής στο εργαστήριό του και σε ηλικία 14 ετών δίνει εξετάσεις ως «εξαιρετικό ταλέντο» στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών το 1958, από την οποία αποφοιτά το 1962.

Στη συνέχεια παρακολούθησε μεταπτυχιακά προγράμματα στο Παρίσι και στο Λονδίνο, αναπτύσσοντας παράλληλα έντονο αντιδικτατορικό αγώνα μέχρι την πτώση της χούντας. Όπως σημειώνει το ΔΣ του ΕΕΤΕ, ανέπτυξε «αγώνα πολύπλευρο που κατά κύριο λόγο περιλάμβανε την εκπαίδευση νέων ανθρώπων στον Ιστορικό Υλισμό και τη Διαλεκτική Λογική. Απόρροια αυτού του αγώνα ήταν και η αδιάκοπη πάλη του για την εγκαθίδρυση της Αισθητικής ως Επιστήμης: Για μια σύγχρονη θεωρία της Τέχνης που να αναγνωρίζει την "Ιστορική αναγκαιότητα της Τέχνης" και τον καθοριστικό "Κοινωνικό της ρόλο" στην ανθρώπινη εξέλιξη».

Ο Μ. Παπαδάκης υπηρέτησε το ΕΕΤΕ από πολλές στελεχικές θέσεις και την περίοδο 2000 - 2006 διατέλεσε πρόεδρος του, ενώ παράλληλα συμμετείχε στην οργάνωση πολλών συνεδρίων, συμποσίων και εκθέσεων. Το ΔΣ του ΕΕΤΕ εκφράζει τη λύπη του για την απώλεια του Μ. Παπαδάκη και τα θερμά του συλλυπητήρια στην σύντροφό του.



### Σίγησε η φωνή του Δημήτρη Ψαριανού



Στα 72 του χρόνια «έφυγε» από τη ζωή ο σπουδαίος ερμηνευτής Δημήτρης Ψαριανός.

Γεννήθηκε στην Πρέβεζα το 1948 και σπούδασε τραγούδι και κιθάρα. Ξεκίνησε να εμφανίζεται στο περίφημο «Κύτταρο» ανάμεσα σε διάσημα γκρουπ της εποχής μέχρι που ο Δημήτρης Βερνίκος τον ακούει και αποφασίζει να τον συστήσει στον Μάνο Χατζιδάκι. Ο Χατζιδάκις βρίσκει στη φωνή του Δ. Ψαριανού τον ερμηνευτή του «Μεγάλου Ερωτικού».

Όπως αναφέρει και ο ίδιος ο συνθέτης στο σημείωμα του δίσκου: «...διάλεξα με προσοχή τους τραγουδιστές. Και πρώτα η Φλέρυ Νταντωνάκη με πάθος, σπάνια φωνή κι εσωτερική ένταση, και ο Δημήτρης Ψαριανός, απέριττος, νεανικός και γνήσια λαϊκός.»

Ο ίδιος ο Δ. Ψαριανός αργότερα σε συνέντευξή του δηλώνει: «Αυτός ο δίσκος ήταν η ευχή και κατάρα της ζωής μου. Ευχή γιατί υπήρξα σε αυτή τη θεία δημιουργία και κατάρα γιατί, όταν στα 20 ερμηνεύεις αυτά τα τραγούδια, η υπόλοιπη ζωή σου απλώς περνάει σε δεύτερη μοίρα. Ανέβηκα στην κορυφή των Ιμαλαίων κι όταν μετά έκανα σημαντικές –αντικειμενικά– δουλειές, όλοι μου λέγανε: "Καλή είναι, αλλά δεν είναι «Μεγάλος Ερωτικός»". Αυτό το αλλά είναι πολύ βαρύ».

Το 1980 ερμήνευσε τον κύκλο τραγουδιών «Τα ερωτικά» σε μουσική του Χρήστου Γκάρτζου και ποίηση Πάμπλο Νερούδα σε ελεύθερη απόδοση Λευτέρη Παπαδόπουλου. Ακολούθησαν συνεργασίες με τους Νίκο Μαμαγκάκη, Στέλιο Φωτιάδη, Αργύρη Κουνάδη και Μίμη Πλέσσα.

## ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΙΣ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Στις **10 Σεπτέμβρη** καλλιτέχνες, δημιουργοί και εργαζόμενοι όλων των ειδικοτήτων στο Θέαμα - Ακρόαμα συγκεντρώθηκαν στα Προπύλαια, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα δεκάδων σωματείων και φορέων από το χώρο του Πολιτισμού και απαιτώντας από την κυβέρνηση ουσιαστικά μέτρα στήριξης. Ανάλογες κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν και σε Βόλο, Λάρισα, Τρίκαλα, Σάμο, και έπεται συνέχεια...

Μέλη του ΕΕΤΕ, σκέπασαν με έναν συμβολικό τρόπο τα αγάλματα στα Προπύλαια με μαύρα καταγγέλοντας έτσι την έξωση των καλλιτεχνικών μαθημάτων από καιτην πολιτική που καταργεί την Τέχνη και δίνει στον κόσμο σκουπίδια και υποκουλτούρα».

Τα πανό των οργανώσεων έγραφαν: «Από ατομική ευθύνη χορτάσαμε. Τώρα μέτρα για την επιβίωση των εργαζομένων», (ΠΜΣ). «Δε θα πληρώσουμε και αυτή την κρίση. Τώρα μέτρα για την επιβίωσή μας», (ΣΕ-ΘΕΑ). «Όχι στην απαξίωση των δημιουργών. Αποζη-

μίωση στους εικαστικούς καλλιτέχνες», (ΕΕΤΕ).

Το έναυσμα για την έναρξη της πορείας δόθηκε από τα μέλη του ΠΜΣ. Οι δεκάδες μουσικοί με τα όργανά τους «αποτύπωσαν» και μουσικά την ανυποχώρητη στάση τους. Η προσπάθεια περιορισμού της διαδήλωσης από την αστυνομία, στο πλαίσιο του κατάπτυστου νόμου, ναυάγησε από τη μαζικότητα και την αποφασιστικότητα των διαδηλωτών. «Όχι στο φακέλωμα και την τρομοκρατία, δεν θα περπατάμε με την Αστυνομία», «Όσοι νόμοι και να ψηφιστούν, οι διαδηλώσεις θα συνεχιστούν», ήταν τα συνθήματα που αντήχησαν δυνατά.

Από τη συμβολή των οδών Βασ. Σοφίας και Ηρώδου Αττικού, αντιπροσωπεία των διαδηλωτών μετέβη στο Μ. Μαξίμου, περιμετρικά του οποίου υπήρχαν ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, καταγγέλλοντας το γεγονός ότι δεν υπήρχε κανένα κυβερνητικό στέλεχος προκειμένου να παραλάβει το πλαίσιο αιτημάτων τους.







### Η ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΥΝΔΙΚΑΤΩΝ ΣΤΗ ΔΕΘ

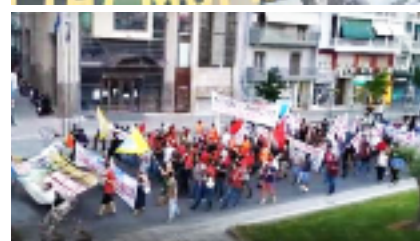
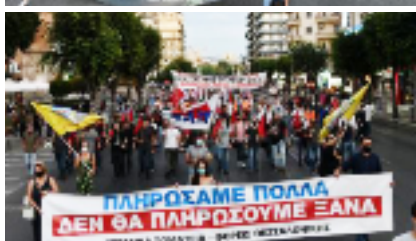
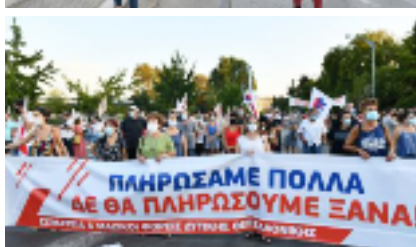
Το απόγευμα του Σαββάτου **12 Σεπτέμβρη**, πλημμύρισε η πλατεία ΧΑΝΘ, με τη μεγάλη διαδήλωση στη ΔΕΘ, και συνεχίστηκε με πορεία στο Άγαλμα Βενιζέλου, αφηφώντας την αστυνομοκρατία που κινητοποίησε η κυβέρνηση για να τρομοκρατήσει το λαό.

Πίσω από τα πανό των Σωματείων, των Ομοσπονδιών, των Εργατικών Κέντρων, των Επιτροπών Αγώνα και τηρώντας όλα τα μέτρα προστασίας τους οι διαδηλωτές έστειλαν μήνυμα απέναντι στην αντιλαϊκή επίθεση, της οποίας ο πρωθυπουργός προσπάθησε να κρύψει στις δήθεν «φιλολαϊκές» εξαγγελίες από το βήμα του «φόρουμ της ΔΕΘ».

Πήραν τη θέση τους όλοι όσοι βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή ιδιαίτερα την περίοδο της καραντίνας, οι υγειονομικοί, οι εργαζόμενοι στο Εμπόριο, στους ΟΤΑ, στον Τουρισμό,

οικοδόμοι, μεταλλεργάτες και εργαζόμενοι από όλους τους κλάδους διαδήλωσαν μαζί με τους αγροτοκτηνοτρόφους. Μαζί τους οι Φοιτητικοί Σύλλογοι, που απαίτησαν να ανοίξουν τα πανεπιστήμια με όλα τα μέτρα προστασίας και με έκτακτα κονδύλια για την κάλυψη των αναγκών.

Με συνθήματα όπως «Δεν υπολογίζουν ανθρώπινες ζωές - Αυτοί μιλάνε για κέρδη και ζημιές», «Τα νοσοκομεία δεν είναι επιχειρήσεις - Κάντε τώρα μαζικές προσλήψεις», «Εργάτη ο δρόμος για να έχεις κατακτήσεις, κυβέρνηση και νόμους να αμφισβητήσεις» και «Την οργάνωση μας και τα Σωματεία δεν τα παραδίδουμε στην εργοδοσία», τόνισαν την ανάγκη οι εργαζόμενοι να οργανώσουν μαζικά, διεκδικητικά και ταξικά την πάλη τους για αγώνα ανατροπής και προοπτικής.





## ΜΑΖΙΚΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΓΟΝΙΩΝ

Μετά από κάλεσμα μιας σειράς εκπαιδευτικών σωματείων, πραγματοποιήθηκαν στις **17 Σεπτέμβρη** συγκεντρώσεις, στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις, με τη μαζική συμμετοχή εκπαιδευτικών, γονιών, εργαζόμενων στην καθαριότητα των σχολείων και φοιτητών.

Στην Αθήνα, με συγκέντρωση στα Προπύλαια και πορεία στη Βουλή, μπροστά από τις κλούβες των ΜΑΤ, που έφραζαν τη Βασ. Σοφίας, απαιτήσαν να ληφθούν όλα τα αναγκαία μέτρα για την υγεία: Καθαρά σχολεία, μόνιμο προσωπικό, 15 μαθητές στην τάξη και μια σειρά ακόμα αιτημάτων που αφορούν τους όρους λειτουργίας των σχολείων σε συνθήκες πανδημίας.

Στην κινητοποίηση συμμετείχαν επίσης με τα πανό τους οι απολυμένες καθαρίστριες και το Σωματείο Εργαζομένων στην Ιδιωτική Εκπαίδευση Αττικής «Ο Βύρων».

Στη Θεσσαλονίκη, με μαχητική συγκέντρωση και πορεία στους κεντρικούς δρόμους, διεκδίκησαν υγεία και μόρφωση για κάθε μαθητή. Τη συγκέντρωση οργάνωσαν η Ομοσπονδία Γονέων Κεντρικής Μακεδονίας, εκπαιδευτικά σωματεία, η Συντονιστική Επιτροπή Μαθητών Θεσσαλονίκης καθώς και Φοιτητικοί Σύλλογοι, ενώ συμμετείχαν Σύλλογοι Γυναικών και το Συνδικάτο Εργατοπαλλήλων Τηλεπικοινωνιών και Πληροφορικής Θεσσαλονίκης.



### ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ



### ΓΙΑΝΝΕΝΑ







### ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΚΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΘΕΑΜΑ - ΑΚΡΟΑΜΑ

Συνεχίζοντας τις διαμαρτυρίες τους οι καλλιτέχνες και εργαζόμενοι στο Θεάμα - Ακρόαμα, πραγματοποίησαν νέα κινητοποίηση τη **Δευτέρα 21 Σεπτέμβρη**. Μετά από κάλεσμα του ΠΜΣ, έγινε συγκέντρωση στα Προπύλαια και ακολούθησε πορεία μετά μουσικής στο υπουργείο Εργασίας. Στην κινητοποίηση συμμετείχε ακόμα το Σωματείο Εργαζομένων στο Θεάμα - Ακρόαμα (ΣΕΘΕΑ), ενώ παρευρέθηκε και αντιπροσωπεία του ΣΕΗ.

Μπροστά στη μαζικότητα και αποφασιστικότητα των διαδηλωτών η κυβέρνηση παρέταξε διμοιρίες των ΜΑΤ, ενώ την ίδια στιγμή, η ηγεσία του υπουργείου Εργασίας αρνιόταν οποιαδήποτε συζήτηση. Τελικά, προγραμματίστηκε συνάντηση με εκπρόσωπο του υπουργείου την Τρίτη, η οποία και αυτή, όπως και η συγκέντρωση ανα-

βλήθηκε λόγω κρούσματος Covid και απολύμανσης στο υπουργείο Εργασίας.

Η κινητοποίηση επαναήφθηκε την **Πέμπτη 24 Σεπτέμβρη** ακυρώνοντας έτσι την προσπάθεια του υπουργείου Εργασίας και της κυβέρνησης να περάσουν στα «ψιλά» τις κινητοποιήσεις τους και αναγκάστηκε η κυβέρνηση να δεχθεί αντιπροσωπεία τους.

Ωστόσο, στα αιτήματά για αναστολή πληρωμών σε ενοίκια, εφορίες, τράπεζες και ΔΕΚΟ παρέπεμψαν σε αποφάσεις που πρέπει να πάρουν 5 διαφορετικά υπουργεία! Ειδικά για προστασία από διακοπές σε ρεύμα, νερό, τηλέφωνο απέκλεισαν κάθε τέτοια δυνατότητα».

Ένεκα τούτων, τα δύο σωματεία δηλώνουν ότι ετοιμάζουν Γενική Συνέλευση για τις αρχές Οκτώβρη και βρισκονται σε ετοιμότητα για νέες κινητοποιήσεις.





**ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ**
**Μαζί με γονείς, εκπαιδευτικούς, φοιτητές και εργαζόμενους**

Στους δρόμους για μόρφωση, υγεία, για σωστή λειτουργία των σχολείων βγήκαν στις **24 Σεπτέμβρη** οι μαθητές στην Αθήνα και άλλες πόλεις.

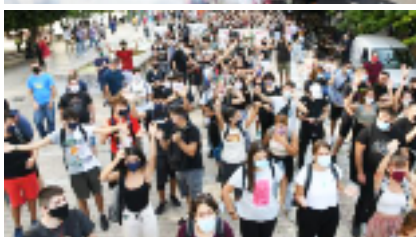
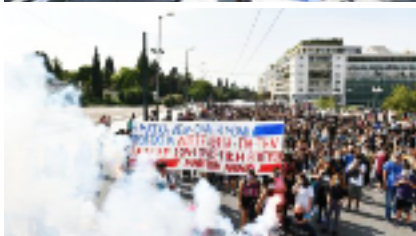
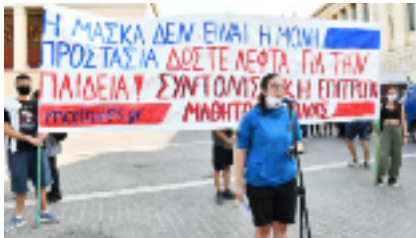
«Κάτω από τη μάσκα έχουμε φωνή, μόρφωση και υγεία για κάθε μαθητή» και «χωρίς καθηγητές σε αίθουσες κλουβιά - αυτό δεν είναι μέτρα, είναι μια τρολιά!», βροντοφώναξαν οι μαθητές της Αθήνας στο μαζικό συλλαλητήριο που διοργάνωσαν ύστερα από κάλεσμα της Συντονιστικής Επιτροπής Μαθητών.

Έδωσαν έτσι δυναμική απάντηση στην προσπάθεια τρομοκράτησης και συκοφάντησης του δίκαιου αγώνα τους για μέτρα προστασίας των ίδιων, των εκπαιδευτικών και των οικογενειών τους. Μαθητές - φοιτητές - εκπαιδευτικοί και γονείς συγκεντρώθηκαν στις 10 π.μ. στα Προ-

πύλαια και από εκεί πορεύτηκαν ως το Σύνταγμα.

Σε όλη τη χώρα τα σχολεία είναι σε αναβρασμό. Πάνω από 700 καταλήψεις έγιναν την τελευταία εβδομάδα, χιλιάδες μαθητές βγήκαν στους δρόμους σε δεκάδες πόλεις, από την Κομοτηνή μέχρι την Κρήτη και από το κέντρο της Αθήνας μέχρι τα νησιά. Οι μαθητές στα σχολεία κάνουν Γενικές Συνελεύσεις, συζητούν, ψηφίζουν, αποφασίζουν, αγωνίζονται με καταλήψεις, αποχές και βγαίνουν στους δρόμους. Απαιτούν το αυτόνοτο. Κι έπεται συνέχεια...

Υπήρξαν εικόνες από εκατοντάδες πανό σε σχολεία, με συνθήματα όπως «Και κάτω από τη μάσκα έχουμε φωνή - Υγεία και Παιδεία για κάθε μαθητή», «Η μάσκα δεν είναι η μόνη προστασία - Δώστε λεφτά για την Παιδεία» και άλλα.







~~~~~ Πειραιάς ~~~~~



~~~~~ Άλιμος ~~~~~



~~~~~ Ίλιον ~~~~~



~~~~~ Ν.Φιλαδέλφεια ~~~~~



~~~~~ Πετρούπολη ~~~~~



~~~~~ Θεσσαλονίκη ~~~~~



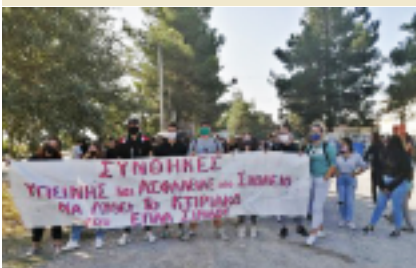
~~~~~ Ηράκλειο ~~~~~



~~~~~ Κρήτη - καταλήψεις ~~~~~



~~~~~ Χανιά ~~~~~



~~~~~ Σίνδος ~~~~~



~~~~~ Χαλκίδα ~~~~~



~~~~~ Καλαμάτα ~~~~~



~~~~~ Λάρισα ~~~~~



~~~~~ Νάουσα ~~~~~



~~~~~ Πάτρα ~~~~~




ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΙΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Σε 24ωρη πανελλαδική απεργία προχώρησαν την Πέμπτη 24 Σεπτέμβρη, η Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας (ΟΕΝΓΕ).

Στην Αθήνα πραγματοποιήσαν το μεσημέρι συγκέντρωση στο υπουργείο Υγείας κλιμακώνοντας την πάλη για την υπεράσπιση της υγείας του λαού. Συμμετείχαν επίσης, έχοντας προκηρύξει στάσεις εργασίας, τα Σωματεία Εργαζομένων στα Νοσοκομεία «Ευαγγελισμός», «Θριάσιο», ΚΑΤ, «Αττικόν», Δαφνί, «Αγ. Σάββας», «Ερυθρός Σταυρός», καθώς και η Συνέλευση Γιατρών του Νοσοκομείου Νίκαιας.

Οι γιατροί απαιτούν: Επείγουσες μαζίκές προσλήψεις μόνιμου προσω-

πικού πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης, μονιμοποίηση όλων των επικουρικών και των συμβασιούχων, ανάπτυξη και στελέχωση 3.500 κλινικών ΜΕΘ και ΜΑΦ, επίταξη των δομών Υγείας του ιδιωτικού τομέα, άμεση πληρωμή του συνόλου των εφημεριών.

Αντιπροσωπεία τους συναντήθηκε με τον γγ του υπ. υγείας Ι.Κωτσιόπουλο και διευθυντές, οι οποίοι τη μόνη απάντηση που έδωσαν στα αιτήματά τους ήταν «δεν μπορεί να γίνει τίποτα από αυτά που λέτε γιατί υπάρχουν νομικοί και οικονομικοί σκόπελοι».

Στο πλευρό τους βρέθηκαν αντιπροσωπείες της Εκτελεστικής Γραμματείας του ΠΑΜΕ και της ΟΓΕ.

24ΩΡΗ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
 ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ 12:00 Μ.Μ. ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΥΓΕΙΑΣ

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ

- ΣΤΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΜΑΖΙΚΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΜΟΝΙΜΗΣ ΠΡΟΣΤΗΘΥ ΠΛΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ
- ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΩΝ
- ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΣΤΕΛΕΧΩΣΗ 3.500 ΚΛΙΝΙΚΩΝ ΜΕΘ ΚΑΙ ΜΑΦ
- ΕΠΙΤΑΧΗ ΤΩΝ ΔΟΜΩΝ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΤΟΜΕΑ
- ΑΜΕΣΗ ΠΛΗΡΩΜΗ ΤΩΝ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ

ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΣΧΥΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΥΓΕΙΑΣ

Ο.Ε.Ν.Γ.Ε.



~~~~~ Ευαγγελισμός ~~~~~



~~~~~ Θεσσαλονίκη ~~~~~



~~~~~ ΠΑΓΝΗ ~~~~~



~~~~~ Πάτρα ~~~~~



~~~~~ Κρήτη ~~~~~



~~~~~ Τρίκαλα ~~~~~




ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΣΕ ΔΙΑΦΕΡΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Την Πέμπτη 1η Οκτώβρη το κέντρο της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και άλλων πόλεων πλημμύρισε από χιλιάδες μαθητές, εκπαιδευτικούς και γονείς.

Συνεχίζοντας τον αγώνα τους έστειλαν δυναμικό μήνυμα προς την Κυβέρνηση. Ταυτόχρονα έδωσαν ηχηρή απάντηση στην προσπάθεια της υπουργού Παιδείας να τους εκβιάσει με διάφορες σχολικές τιμωρίες. Την ίδια ώρα, αποκρύπτουν το γεγονός ότι ήδη σε 145 σχολικές μονάδες, εκατοντάδες τμήματα έχουν τεθεί σε αναστολή λειτουργίας, εξαιτίας κρουσμάτων κορονοϊού. Και ενώ η λίστα αυξάνεται καθημερινά, η κυβέρνηση, το υπουργείο Παιδείας και πολλά ΜΜΕ χύνουν «κροκοδείλια δάκρυα» για τις «χαμένες διδακτικές ώρες» από τις μαθητικές καταλήψεις.

Στην Αθήνα οι μαθητές, οι γονείς, που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της Ομοσπονδίας Γονέων Αττικής, οι εκπαιδευτικοί, που συμμετείχαν με τη στάση εργασίας που κήρυξε η ΟΛΜΕ, αλλά και φοιτητικοί Σύλλογοι, τηρώντας όλα τα μέτρα προστασίας, συγκεντρώθηκαν στα Προπύλαια, όπου έγιναν και οι ομιλίες.

Στη συνέχεια έκαναν πορεία σε κεντρικούς δρόμους της Αθήνας κι έφτασαν στο Σύνταγμα. Φωνάζοντας συνθήματα, όπως «Η μάσκα δεν είναι η μόνη προστασία, δώστε λεφτά για την Παιδεία» και «Με μάσκα - παγουρίνο δεν βγαίνει η πανδημία, δώστε λεφτά για την Παιδεία».

Η πορεία επέστρεψε στα Προπύλαια, όπου ανανέωσαν το αγωνιστικό τους ραντεβού για τις επόμενες κινητοποιήσεις τους,

Τα παιδιά μας έχουν δίκιο,
στεκόμαστε δίπλα τους!

Και μαζί ζητάμε:

- Λιγότερους μαθητές ανά τάξη για να μην υπάρχει συγχρωτισμός.
- Να δοριστούν περισσότερα εκπαιδευτικά.
- Να υπάρχει περισσότερο προσωπικό καθαριότητας.

Η μάσκα δεν είναι η μόνη προστασία δώστε λεφτά για την παιδεία!!!

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΟΝΕΩΝ & ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΑΤΤΙΚΗΣ





Πετρούπολη



Καισαριανή



Ελευσίνα



Θεσσαλονίκη



Θεσσαλονίκη



Καρδίτσα



Λάρισα



Άμφισσα



Νάυπλιο



Ρόδος



Χαλκίδα



Σάμος



Ικαρία



Κοζάνη



ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ - ΠΑΝΑΤΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Παναττική συγκέντρωση στην πλατεία Κλαυθμώνος πραγματοποιήσαν την **Πέμπτη 8 Οκτώβρη** οι συνταξιούχοι, απαιτώντας μέτρα ενίσχυσης της Δημόσιας Υγείας και να αποδοθούν άμεσα σε όλους τα αναδρομικά από τις περικοπές στις συντάξεις τους, χωρίς δικαστήρια και προαπαιτούμενα.

«Δεν τους χαρίζουμε τις συντάξεις μας, την υγεία, τη ζωή μας. Τα πληρώσαμε. Τα δικαιούμαστε. Τα απαιτούμε». Αυτό το μήνυμα έστειλαν από την πλατεία Κλαυθμώνος στην Αθήνα οι συνταξιούχοι, με την παναττική συγκέντρωση που οργάνωσαν οι Συνεργαζόμενες Συνταξιοχικές Οργανώσεις ΙΚΑ, ΟΑΕΕ, Δημοσίου, ΠΟΣΕ ΟΑΕΕ, ΕΛΤΑ, ΟΣΕ, ΠΕΣ ΝΑΤ, ΠΣΣ Διηγήρων, ΠΟΣΕΑ ΕΤΕΑΠ και ΕΣΤΑ-ΜΕΔΕ.

Στις κινητοποιήσεις των συνταξιούχων κάλεσε και η Κίνηση για την Εθνική Αμυνα (ΚΕΘΑ).

Κατά τη διάρκεια της κινητοποίησης, αντιπροσωπεία των Συνεργαζόμενων Συνταξιοχικών Οργανώσεων συναντήθηκε με τον υπουργό Εργασίας, Γ.Βρούτση, και τον υφυπουργό, Π.Τσακλόγου, στους οποίους επέδωσαν υπόμνημα με τα αιτήματα των συνταξιούχων.

Η αντιπροσωπεία σημείωσε επίσης πως με την απόφαση της κυβέρνησης για τα αναδρομικά, 1,5 εκατομμύριο συνταξιούχοι δεν θα λάβουν τίποτα και κάλεσε την κυβέρνηση να αποδώσει τουλάχιστον το 0,5% του ΑΕΠ.

Τα κυβερνητικά στελέχη επικαλέστηκαν, για μια ακόμα φορά, τους περιβόητους «δημοσιονομικούς περιορισμούς»...



ΜΑΘΗΤΕΣ, ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΓΟΝΕΙΣ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Την **Παρασκευή 9 Οκτώβρη** από ενωρίς το πρωί μαθητές από όλη την Αθήνα συγκεντρώθηκαν στον σταθμό του ΗΣΑΠ «Νερατζιώτισσα», συνεχίζοντας έτσι τις επί τρεις εβδομάδες κινητοποιήσεις τους, με αιχμή την κάλυψη των αυξημένων αναγκών των σχολείων σε συνθήκες πανδημίας. Στο πλευρό τους οι γονείς και οι καθηγητές τους, που πραγματοποίησαν στάση εργασίας και με τα πανό των σχολείων και των Συντονιστικών τους, πορεύτηκαν στο υπουργείο Παιδείας.

Τα συνθήματα που κυριαρχούσαν ήταν: «Έχουμε δίκιο! Οι μαθητές παλεύουμε για ασφαλή σχολεία και σεις μας εκβιάζεται με τηλεαπουσία», «Η μάσκα δεν είναι η μόνη προστασία, δώστε λεφτά για την Παιδεία» κυριαρχούσε.

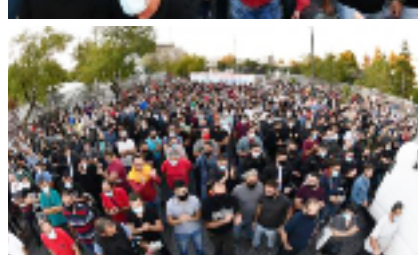
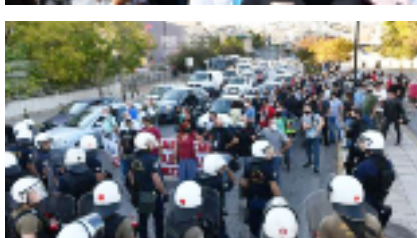
Οστόσο, φάνηκε η πρόθεση της ηγεσίας του υπουργείου να μην ακούσει τα αιτήματα των μαθητών καθώς το υπουργείο ήταν ζωσμένο με MAT, τα οποία αξιοποιώντας τη δράση κάποιων μεμονωμένων ομάδων που δεν είχαν σχέση με τους μαθητές, επιτέθηκαν πνίγοντας με χημικά τη συγκέντρωση και αποθώντας μαθητές, γονείς κι εκπαιδευτικούς από την είσοδο.

Το χιλιοπαιγμένο σκηνικό συνεχίστηκε με τους μαθητές να μη μπορούν να ανασάνουν. Έγινε όμως προσπάθεια να διατηρήσουν τα μπλοκ και τη συγκρότησή τους και αποχωρώντας φώναζαν συνθήματα καταγγέλλοντας την τρομοκρατία.

Το απόγευμα στις 6 μ.μ. μαθητές, φοιτητές, γονείς, εκπαιδευτικοί και συνδικάτα εργαζομένων συγκεντρώθηκαν έξω από το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, στέλνοντας μήνυμα αποφασιστικής καταδίκης του οργίου καταστολής στο οποίο επιδίδεται η κυβέρνηση. Με συνθήματα κατήγγειλαν: «MAT, βια, καταστολή, αυτή είναι της κυβέρνησης η πολιτική», «Χτυπάτε μαθητές, χτυπάτε τους εργάτες και στα αφεντικά κάνετε τις πλάτες», «Με MAT νωντας και βία, δεν γίνεται Παιδεία».

Και πάλι όμως τα MAT ρίχνοντας χημικά και σπίνοντας φραγμό, άρχισαν να εμποδίζουν και να χτυπάνε κόσμο που βάδιζε στο δρόμο προς το σημείο της συγκέντρωσης. Από τη νέα άγρια επίθεση των MAT τραυματίστηκαν δύο διαδηλωτές. Επίσης, η αστυνομία έπιασε δύο διαδηλωτές οι οποίοι αφέθηκαν τελικά ελεύθεροι.

Κάτω από την αποφασιστική στάση των διαδηλωτών ο αστυνομικός φραγμός έκανε πίσω, ενώθηκαν πάλι οι διαδηλωτές μεταξύ τους και η κινητοποίηση συνεχίστηκε έξω από το υπουργείο. Στη συνέχεια, αντιπροσωπεία με επικεφαλής των Χρ. Κατσώτη ανέβηκε στο υπουργείο, προκειμένου να εκφράσει την έντονη διαμαρτυρία και να καταγγείλει την αστυνομική βία το έξω από το υπουργείο Παιδείας το μεσημέρι όσο και το απόγευμα.





ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΜΑΘΗΤΩΝ, ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ

Την Πέμπτη 15 Οκτώβρη στα πλαίσια της πανελλαδικής 24ωρης απεργίας τους οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, σε Τοπική Διοίκηση, υπουργεία, δημόσια Εκπαίδευση, ασφαλιστικά ταμεία, δημόσια νοσοκομεία και στις δημόσιες υπηρεσίες, διεκδίκησαν άμεσα και ουσιαστικά μέτρα προστασίας της υγείας και των δικαιωμάτων τους.

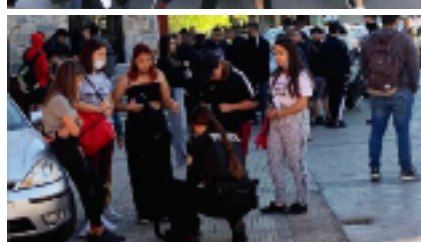
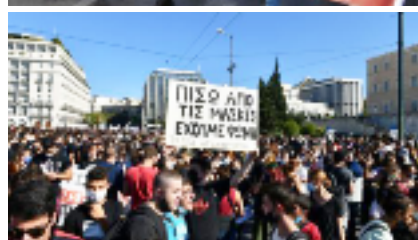
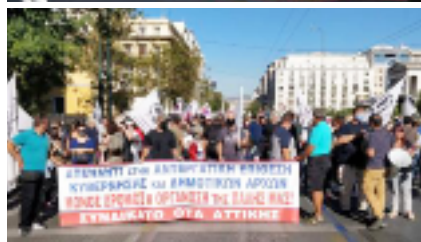
Στο πλευρό τους, μετά από κάλεσμα, διαδήλωσαν η Πανελλήνια Ένωση Γονέων, Μουσικών και Καλλιτεχνικών Σχολείων και ο Σύλλογος Εργαζομένων στην Ιδιωτική Εκπαίδευση Ν.Αττικής «Βύρων». Επίσης οι Φοιτητικοί Σύλλογοι Ιστορικού - Αρχαιολογικού, Δασκάλων, Νηπιαγωγών, Τουρκικών Σπουδών, Οικονομικού, Νοσηλευτικής ΕΚΠΑ, ΣΕΤ και ΣΕΤΠ του ΠΑΔΑ και ο Σύλλογος Οικοτρόφων ΑΣΠΑΙΤΕ κ.α.

Στην Αθήνα, η μεγαλειώδης κινητοποίηση έγινε αρχικά με συγκέντρωση στα Προπύλαια και κατέληξε με πορεία στο Σύνταγμα.

«Ασφάλεια, υγεία, σύνταξη, δουλειά, δε θα τα χαρίσουμε στα αφεντικά», φώναζαν οι εργαζόμενοι του δημοσίου εναλλάσσοντας τη σκυτάλη με τους μαθητές, γονείς και φοιτητικούς συλλόγους: «Δώστε λεφτά για την παιδεία και όχι για τις τράπεζες και την εργοδοσία», «Με ΜΑΤ και βία δεν γίνεται παιδεία», «Πληρώσαμε ήδη πολλά. Δεν παρατάμε τις σπουδές μας. Τώρα μέτρα για να ανοίξουν οι σχολές», «Μάσκες, λεφτά, καθηγητές, να ανοίξουν τώρα οι σχολές».

Παρά το κλίμα τρομοκρατίας σε βάρος των διαδηλωτών και το όργιο παρεμπόδισης της συγκέντρωσης που από το πρωί είχε στήσει η κυβέρνηση, το σχέδιο καταστολής δεν πέρασε. Απεργιοί του Δημοσίου, μαθητές, φοιτητές και γονείς διαδήλωσαν και πρόβαλαν μαχητικά τις διεκδικήσεις τους.

Ανάλογες απεργιακές συγκεντρώσεις των εργαζομένων του δημοσίου μαζί με μαθητές, φοιτητές και γονείς έγιναν και σε άλλες πόλεις της χώρας.





Τρίπολη



Θεσσαλονίκη



Καρδίτσα



Βόλος



Γιάννινα



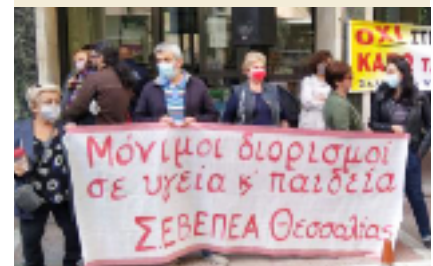
Βέροια



Ξάνθη



Καβάλα



Λάρισα



Λίμνος



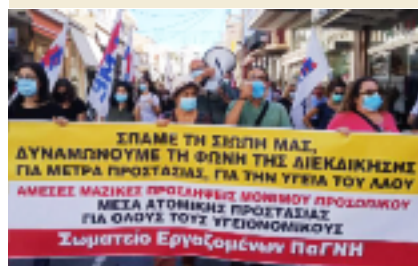
Πάτρα



Ρόδος



Τρίκαλα



Ηράκλειο



Σέρρες



Χίος



Μυτιλήνη



Δράμα



Απεργίες σε όλη τη χώρα από Ομοσπονδίες - Εργατικά Κέντρα - Συνδικάτα

Την Πέμπτη 26 Νοέμβρη, δεκάδες Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα και Σωματεία, κάλεσαν τους εργαζόμενους σε κάθε κλάδο να «παγώσουν» τους χώρους δουλειάς με εικοσιτετράωρες απεργίες και να προσκλήνουν τις επείγουσες διεκδικήσεις τους για την προστασία της υγείας και των δικαιωμάτων του λαού.

Με απεργιακές περιφουρήσεις από εργαζόμενους στους χώρους δουλειάς, μηχανοκίνητες πορείες, εξορμήσεις, συγκεντρώσεις στις πύλες των δημόσιων νοσοκομείων της χώρας, συμβολικές παραστάσεις διαμαρτυρίας στα υπουργεία Εργασίας, Ναυτιλίας και Μακεδονίας - Θράκης από αντιπροσωπείες συνδικαλιστών και με άλλες πολύμορφες παρεμβάσεις, Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες και Σωματεία ιδιωτικού και δημόσιου τομέα έστειλαν από όλη τη χώρα το μήνυμα του αγώνα για την υγεία και

τα δικαιώματα του λαού, τηρώντας πάντα όλα τα απαραίτητα μέτρα προστασίας της υγείας.

Χιλιάδες απεργοί σε όλη τη χώρα, έχοντας στο πλευρό τους ενώσεις και φορείς αυτοαπασχολούμενων, βιοπαλαιστών αγροτοκτηνοτρόφων, γυναικών, φοιτητών, έβαλαν στο επίκεντρο τα αιτήματα για μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και άμεση επίταξη του ιδιωτικού τομέα Υγείας, για μέτρα προστασίας στους χώρους δουλειάς, στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, στα σχολεία, ακύρωση των απολύσεων και όλων των αρνητικών μεταβολών κ.ά.

Μεγάλα ποσοστά συμμετοχής στην απεργία καταγράφηκαν στα εργοτάξια των Κατασκευών, στο λιμάνι του Πειραιά και τη Ζώνη στο Πέραμα «πάγωσε» κάθε δραστηριότητα, ενώ παρεμβάσεις έγιναν σε εκατοντάδες επιχειρήσεις.





Λάρισσα



Θεσσαλονίκη



Ιτέα



Πάτρα



Αρτα



Γρεβενά



Ηράκλειο



Ικαρία



Αγρίνιο



Καστοριά



Κεφαλονιά



Κέρκυρα



Λευκάδα



Ιπποκράτειο



Παπανικολάου



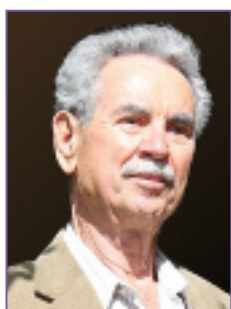
Πάρος



Ρόδος



Σάμος



Αντιπαροχή

Οι ματωμένοι του κόσμου ξαγρυπνούν
και με δάκρυα ξεπλένουν τις πληγές τους
Ασάλευτη η ανάσα τους παγώνει
ως που να γίνει ξέφρενος λυγμός.

Φάρσα η παρουσία μου και εμπαιγμός
στην αγοραία λήθη κοντραμπάντο
στις παιδικές αλληγορίες τους
κι η φρόνηση δε βρίσκει τόπο να σταθεί.

Ρώτησα κάποια ανέλπιδη στιγμή
—έτσι όπως πάντοτε ρωτούν οι προδομένοι—
πως γίνεται να βλέπουμε τα νώτα τους
εν όσων μόνιμα μιλούν για κύκλο!!!

Το λαθρεμπόριο στη σκάλα αξιών
απογειώνεται καθέτως
σαν αερόστατο στα ύψη των αιθέρων
κι οι μιλημένοι αλάθευτα Μηδίζουν

Όταν μας πήραν τις Φυτείες μας
και εξορύξανε τα μέταλλα της γής μας
μας δώσαν αντιπαροχή ένα καθρέπτη
να βρούμε στο γυαλί τα ονειρά μας.

Αδριανός Καζάς
(Σύδνεϊ Αυστραλίας)



Σκέψου...

Αν μάτια,
ήλιου πεδιάδες,
δίκη χρωμάτων,
μαζί τους σε πάρουν...
Αν χέρια,
φύλλα φωτιάς,
ημίφως ψιθύρων,
στίχους αυγής χαράξουν...
Αν χείλη,
φως υγρό,
παλμών ταξίδι,
σου δείξουν τ' αστέρια...
Αν σώμα,
δροσιά πυρωμένη,
ανέσπερο ρίγος,
το δικό σου διαβάσει...
Αν φωνή,
ονείρων παλέττα,
πίνακας όρκων,
στην ψυχή σ' αγγίξει...
Κρύψου...
Η θλίψη σε ψάχνει...

Γιάννης Τσούτσιας



1. ΑΙΝΗΓΜΑ

Μες την αιώνια σιωπή του, κλεισμένος στο μικροσκοπικό του γραφείο, ούτε τα πλήκτρα της γραφομηχανής του δεν άκουγε.

Κέρδισε τη θέση ετούτη, για ένα μεροκάματο, ανάμεσα σε εκατό τόσους νοματαίους, επειδή έγραφε πάρα πολύ γρήγορα και γιατί δεν μιλούσε και ούτε ενοχλιότανε απ' τον ασταμάτητο θόρυβο των μηχανών του εργοστασίου.

Για να επικοινωνούν τα αφεντικά μαζί του, είχανε τοποθετήσει μια ηλεκτρική λάμπα που άναβε όταν πατούσανε ένα κουμπί απ' το γραφείο τους. Τότες αυτός, παρατούσε τη δουλειά του και πήγαινε να παραλάβει ό,τι του είχανε ετοιμάσει για δακτυλογράφηση. Κανένας άλλος δεν θα άντεχες τέτοιες συνθήκες εργασίας, αυτός όμως, δεν μπορούσε να έχει κανένα παράπονο. Έβλεπε τους άλλους εργάτες και υπαλλήλους να περνάνε από μπροστά του με σφιγμένα τα πρόσωπά τους απ' τους ασταμάτητους θορύβους και δεν μπορούσε να το εξηγήσει.



Εκείνη την μέρα η σειρήνα ούρλιαζε αδιάκοπα διαλαλώντας τον κίνδυνο. Οι εργάτες πανικοβλημένοι, παράτησαν τις μηχανές κι αμολήθηκαν στους τέσσερεις ανέμους. Οι μηχανές βουβάθηκαν για πρώτη φορά, μα η δική του σιωπή έμεινε ακύμαντη.

Σκυμμένος πάνω στη γραφομηχανή του έγραφε ασταμάτητα. Μήτε λάμπα άναψε, μήτε κανένας ήρθε να τον ειδοποιήσει.

Όταν είδε τους αγριεμένους στρατιώτες να ορμάνε στο γραφείο του, μόρφασε από κατάπληξη.

Τινάχτηκε πάνω αλαφιασμένος, βγάζοντας άχρωμες κραυγές. Εκείνοι στρέψανε τ' αυτόματα τους κατά πάνω του, είδε τας χείλη τους να σαλεύουν με άγριο και αφύσικο τρόπο, μα δεν μπόρεσε ν' ακούσει τίποτε. Ούτε τις ριπές, ούτε τίποτα!

Σωριάστηκε κάτω με μάτια γουρλωμένα από απορία. Δεν θα μάθαινε ποτέ αν οι φονιάδες του ήτανε δικοί για ξένοι οχτροί!...

2. ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ (Παραλογή)

Του λέγανε, «Κόψε θκειέ Χαμπή τουν' το δεντρόν, έφαε σου την αυλήν, εν το θωρείς; Εν να σου ρίξει μιαν ημέραν τζαι το σπίτι»; Αυτός όμως κουνούσε πεισματικά το κεφάλι και δεν δεχόταν καμιά συζήτηση.

Αυτό το δέντρο χωρούσε στην απαλάμη του όταν το φύτευε, τότες, ο παππούς του. Το 'βλεπε να ψηλώνει, να ρίχνει ίσκιο, να τεντώνει τα κλαδιά του σαν αγκάλη και να σκεπάζει την αυλή.

Λίγες ήτανε, θαρρείς, οι χαρές που ζήσανε κάτω από τις φυλλωσιές του; Τιμπούσια τρικούβερτα που κρατούσανε ολάκερο Σαββατοκύριακο, χοροί και τραγούδια με βιολιά και λαγούτα... Δω κάτω, από τούτο το δέντρο, δεν είχε τάχα στρώσει τα γαμήλια τραπέζια, τρεις μέρες και τρεις νύχτες, σαν πάντρεψε τον πρώτο του γιο;

Και δω, κάτω στον ίσκιο του, δεν χόρεψε τον πρώτο

εγγονό του στα γόνατά του; Ε, πως να σφάξει το δέντρο αυτό όπου 'χε γίνει ένα με τη ζωή του, ίδιο με τη σάρκα του; Όσο ζούσε, θα ζούσε και το δέντρο. Άμα έκλεινε τα μάτια του...

Ο θάνατος, όμως, δεν ήρθε στην ώρα του, ούτε απ' την πρεπούμενη στράτα.

Χύμηξε στην αυλή εκείνη την καυτή Ιουλιάτικη μέρα, άγριος, αχόρταγος να παραμορφώνει τα πρόσωπα και τη φωνή των στρατιωτών που παραβίασαν την θύρα.

Χέρι, χέρι με την προδοσία, ο θάνατος τρυγούσε τους καρπούς του, στα κατάστιχα του όμως δεν έγραφε καμιά απολογία.

Κρεμάσανε τον γέρο, τη γριά του και τον πρώτο του γιο στο ίδιο κλαδί και τους άφησαν κει δα, τρεις μέρες και τρεις νύχτες.

Ανδρέας Ονουφρίου
(Κύπρος)

Ένας καθηγητής φεύγει



Σαν πίσω σε γυρίσουνε οι θύμησες
σ' εκείνο το σχολειό, το πενήντα ένα,
κοίτα να μη δακρύσεις·
κράτα ό,τι καλό ήταν για σένα.

Γιατί ήταν πλούσια η σοδιά
για γνώση, για αρετή
σ' εκείνα τα μικρά παιδιά·
σαν πόσα χρόνια προσφορά!
Κι ήταν γλυκά και τρυφερά.

Λίζα Βραχοπούλου



ΙΟΚΑΣΤΗ

Να σέβεσαι Ιοκάστη την απόσταση
που έρχεται κοντά σου
-της βροχής -του αγέρα -του ήχου-
και του πνεύματος!
εκεί ματώνεται η καρδιά
και πλησιάζει περισσότερο την αγάπη σου!
Η μυρουδιά του χώματος εκτοξεύει
το πνεύμα σου προς τα πάνω
γιατί κρατάει μέσα του
την αιώνια ροή της ψυχής
και το δισάκι της εμπόλεμης καταγωγής μας!
Να σέβεσαι Ιοκάστη την απόσταση
που έρχεται κοντά σου,
-της αίσθησης και του οράματος-
γιατί πάντα κρύβει το μυστικό
της αναίτιας θέωσης των ανθρώπων!

Κώστας Καρούσος
Πρόεδρος ΕΕΛ

ΜΗΝ ΑΠΟΡΕΙΣ

Μην απορείς που ανάποδα
γίνονται γύρω σου όλα
δε φταίει η μοίρα η κακή
ούτε η ζωή η καριόλα.

Μην απορείς που οι λιγιστοί
στα πλούτη κολυμπούνε
και οι πολλοί μετά βιάς
μόλις φυτοζωούνε.

Τους άστεγους τα μάτια σου
μην απορούν που βλέπουν
είναι οι νόμοι οι στυγνοί
που τη ζωή διέπουν.

Μην απορείς καθημερινά
που αυξάνει η ανεργία
ούτε γιατί κατάργησαν
την Κυριακή αργία.



Δημήτρης Αρμόδωρος

Αν απορείς που έρχονται
πρόσφυγες, μετανάστες
θ' ανακαλύψεις αν σκεφτείς
γι' αυτούς ποιοι είν' οι δράστες.

Μην απορείς που γέμισαν
οι γειτονιές αφιόνια
νέοι και γέροι πλήθυναν
που ζουν στην καταφρόνια.

Μην απορείς που η μάννα του
το σπλάχνο της πουλάει
βγάζει ότι έχει στο σφυρί
να βρει κάτι να φάει.

Να απορείς που δέχεσαι
να σε διαφεντεύουν
κι ανέχεσαι ωσάν μαϊμού
διαρκώς να σε χορεύουν.

**Η καλή Μάγισσα**

Ανάλωσα τα χρόνια μου, σε μάρκα φορτηγά
Τον κόσμο βόλτες έφερα, σ' Ανατολή και Δύση,
για να 'βρω μάγισσα καλή, τα μάγια να μου λύσει.

Έψαχνα δίκιο για να βρω στ' άδικο που με πνίγει.
Είχα τα μάτια μου κλειστά, τ' αυτιά μου αμπαρωμένα
κι έψαχνα για τη μάγισσα, που ξέρει τα γραμμένα.

Την βρήκα σ' ένα όνειρο σε νύχτα τροπική,
τότε που ο Ναύτης δύσκολα, στον ύπνο κλείνει μάτι,
μισόγυμνη και κάπνιζε χασίς, ανάθεμα τη.

Είχε τα χέρια της λερά, τα χείλια της βαμμένα,
με χρώμα κατακόκκινο, σαν να 'ταν 'ναι φωτιά
κι έβγαζε απ' τα στήθια της, της μοίρας τα χαρτιά.

Μάτι κακό σε μάτιασε, Σαββατογεννημένο.
Ασήμωσε για να σου πω, πια στράτα να διαλέξεις.
Είναι κουβάρι η ζωή, μα συ θα την ξεμπλέξεις.

Τρόμο μεγάλο ένοιωσα, στις Μάγισσας τα λόγια,
μπορεί και μες στον ύπνο μου, να έβαλα φωνές
και με φλουριά της γέμιζα τις χούφτες τις κενές.

Αργά οι λέξεις με καπνό έβγαιναν απ' τα χείλη.
Πάρε ασήμι και φλουριά και δίνε μου ελπίδες
και σαν ξυπνήσω το πρωί, μη πεις ότι με είδες.

Ντρέπεσαι Ναύτη, ντρέπεσαι κι είναι καλό σημάδι.
Εγώ δεν είμαι μάγισσα κι από χαρτιά δεν ξέρω,
μα ήρθα με το όνειρο, μήνυμα να σου φέρω.

Μέσα στα χέρια σου κρατάς της μοίρας σου τη τύχη.
Ξύπνα και δες κατάματα, τον ήλιο που ανατέλλει
και μη ξεχνάς πως τ' άδικο, πόλεμο μόνο θέλει.

Ήρθε ντυμένη μάγισσα στ' όνειρο η αλήθεια.
Με λόγια απλά κι ένα φιλί, το όνειρο πήρε χρώμα
κόκκινο, κατακόκκινο και κοκκινίζει ακόμα.

Κώστας Αργυράκης
(Κρήτη)

**Τελευταίο σήμα****I**

Το αστρόπλοιο έλυσε τις άγκυρες
φεύγει γοργά στον ουρανό
σπρωγμένο από ούριο ηλιακό άνεμο
καταυγάζει τη διαφάνεια των αιθέρων
οι αστροναύτες ταραγμένοι λιοδορούν
τον πλου

πνίγουν το θηρίο μέσα τους
σκοτώνουν το σκληρό
εγωισμό
αγαπούν τη γυναίκα
μεθούν

νοσταλγούν την άγια γη
νοσταλγούν της Ιθάκης το ιερό
λιμάνι

II

Βέβαια πάντα υπάρχει μια αντίθετη
εκδοχή
η πραγματικότητα τότε παίρνει φωτιά
οι περιστάσεις φέρνουν νέες όψεις
τα γεγονότα μοιάζουν να είναι
άλλα

στου υπογείου την αναλαμπή
στου ορίου τη γραμμή
στα ίσαλα της τέχνης
στη φυγή
καθένας όπου θέλει βρίσκει
την Ιθάκη

Κώστας Υφαντής
(2019)



ΤΑ ΟΠΛΑ

Θα πλησίαζα να γίνω τριών χρονών! Σαν νήπιο ζούσα μέσα στη ναζιστική κατοχή! Άκουγα για μάχες με όπλα της Εθνικής μας Αντίστασης και των κατοχικών εχθρών μας. Έζησα από κοντά και το σκοτωμό της σκυλίτσας μας της «Νάρκας» από γερμανικό ένοπλο απόσπασμα και δυο πυροβολισμούς εναντίον της. Ο πρώτος με «αφλογιστία» της φονικής εχθρικής σφαίρας και ο δεύτερος με την... «τρομερή» επιτυχία του φόβου της «Νάρκας» της σκυλίτσας μας! Έτσι σαν όλα τα παιδιά της ηλικίας μου, αλλά και μεγαλύτερα, είχα αδυναμία και φυσική έλξη στα όπλα που σκότωναν εχθρούς και φίλους! Αλλά και οι γονείς μου και οι γονείς των γονιών μου, οι παππούδες μου έφτιαχναν για να παίζω, ψεύτικα όπλα από καλάμια και ξυλαράκια!

Φυσικά και είχαν έρθει στο εξοχικό σπίτι που μέναμε, κατά καιρούς τότε και Αντάρτες του ΕΛΑΣ με τα όπλα τους και με ζωσμένους τις σφαίρες τους. Την μια για να αναγγείλουν στον πατέρα μου πως ψηφίστηκε από το ΕΑΜ των Φιλιατρών σαν Λαϊκός Επίτροπος του ΕΑΜ στο Λαϊκό Δικαστήριο του Ειρηνοδικείου των Φιλιατρών!

Πριν από εκείνη την φορά, ότι εκλέχτηκε απ' το ΕΑΜ της περιοχής σαν υπεύθυνος της ΕΠΟΝ Φιλιατρών! Και τελευταία πως εκλέχτηκε πάλι απ' το ΕΑΜ Φιλιατρών για άλλη μεγαλύτερη θέση εκεί! Έτσι ποθούσα να βλέπω όπλα! Πραγματικά όπλα που σκότωναν εχθρούς και φίλους!

Ένα πρωινό, μόλις είχα ξυπνήσει και καθόμουν στο κρεβάτάκι μου, περιμένοντας να γίνει το πρωινό μου για να το πιάω, βλέπω την μητέρα μου να τρέχει κοντά μου και να μου λέει:

— Έλα να δεις! Έρχονται δυο ταγματσαφλίτες με κάτι μεγάλα όπλα στους ώμους τους! Έλα να δεις πως είναι τα όπλα τους τούτα, μια και έχεις αδυναμία σ' αυτά και θέλεις να τα βλέπεις πάντα από κοντά!

Τρέχω όλο λαχτάρα κι εγώ να δω τα όπλα ετούτα. Βγαίνω στο χαγιάτι μας. Εκείνη την στιγμή, οι δυο ταγματσαφλίτες είχανε φτάσει κάτω απ' το χαγιάτι. Βλέπω κάτι τεράστια όπλα που είχανε κρεμασμένα στους ώμους τους που στην άκρη τους ήτανε κολλημένη μια τεράστια σα σπαθί ξιφολόγχη! Τρόμαξα στη θέα αυτή. Δεν ξέρω γιατί. Ίσως γιατί κατάλαβα με το μικρό μου μυαλό ότι, όπως είχα ακούσει στην συνείδησή μου, τα όπλα τούτα ήτανε εχθρικά και μπορούσαν να μας σκοτώσουν!

Απ' τον φόβο μου κρύφτηκα πίσω απ' την μητέρα μου. Ακούω έναν απ' τους Ταγματσαφλίτες να ρωτά χωρίς να μας χαιρετήσει, απότομα και τραχιά:

— Που είναι το σπίτι του Νίκου του Γιωργόπουλου;
— Τι σας έκανε ο Νίκος ο Γιωργόπουλος και τον ζη-

τάτε; τους ρωτά παλλικαρίσια η μητέρα μου. Και κείνος θυμωμένα της απαντά:

— Όταν τον πιάσουμε θα σας πούμε τι μας έκανε!

— Εδώ, κάτω απ' το δικό μας σπίτι στα τριακόσια μέτρα είναι το εξοχικό πατρικό του το σπίτι. Αλλά δεν θα βρείτε κανέναν εκεί! Ο ίδιος έχει εξαφανιστεί εδώ και 3-4 μήνες απ' τα Φιλατρά όλα! Πριν να φύγουν οι Γερμανοί από 'δω! Λένε πως πήγε στην... Αμερική! τους λέει... παραπλανητικά ο πατέρας μου!

Εκείνοι, χωρίς άλλη μηλιά πήγαν κατά το σπίτι εκείνο το Γεωργοπουλαϊκό, με χίλιες δυο προφυλάξεις, φοβισμένα.

Γυρνά και λέει η μάνα μου τότε στον πατέρα μου ψιθυριστά:

— Δεν πιστεύω να βάλουνε φωτιά και να το κάψουνε το Γεωργοπουλαϊκό!

— Σιγά μην το κάψουνε! Δεν είδες ότι φοβόντουσαν τον... ίσκιο τους, μην πέσουνε σ' αντάρτες και οι δυο τους! της απαντά ο πατέρας μου και πρόσθεσε:

— Αφού ξέρουνε ότι ο Νίκος ο Γιωργιόπουλος έχει εξαφανιστεί εδώ και τέσσερις μήνες από τότε που ήτανε υπεύθυνος του ΕΑΜ Φιλιατρών προδόθηκε και έπιασαν τον πατέρα του και την μάνα του οι γερμανοί, τους έβαλαν να σκάψουν τον τάφο τους, για να τους εκτελέσουν επί παρουσία όλων των Φιλιατρινών, εάν ο γιός τους δεν παραδινόταν την άλλη μέρα το πρωί. Αλλά τούτο δεν το τόλμησαν, μετά το τηλεγράφο που τους έστειλε αυτός ότι «αν πειράξουνε έστω και μια τρίχα του κεφαλιού απ' τους γονείς του, θα εξαπολυθεί γενική επίθεση με τους μαχητές του ΕΛΑΣ και δεν θ' αφήσουν κανένα γερμανό ζωντανό στα Φιλατρά μέσα».

— Καλά λες, του απαντά η μητέρα μου και προσθέτει χαμογελώντας:

— Και πού να ήξεραν ότι στη θέση του Νίκου του Γιωργόπουλου, σαν υπεύθυνου του ΕΑΜ Φιλιατρών είσαι εσύ τώρα, ο Σταύρος ο Κοκκινέας!

Γέλασαν και οι δυο τώρα με τούτο το αστείο! Γέλασα και 'γω μαζί τους, χωρίς να ξέρω γιατί γελώ!

Όμως απορώ μέχρι σήμερα γιατί από ένστικτο με τρόμαξαν αυτά τα δύο όπλα με την τεράστια ξιφολόγχη των δυο ταγματσαφλιτών, ενώ τα τόσα όπλα των Ανταρτών του ΕΛΑΣ που είχα δει και πιάσει και... χαϊδέψει, δεν με τρόμαζαν διόλου αλλά τα θαύμαζα, τα καμάρωννα, τα ζήλευα και τα... ποθούσα!

Τίτος Κοκκινέας





Μέσα στο Άνθος

Μιλώ για την έκρηξη μέσα στο άνθος.

Με το αλφάδι στο χέρι
τις αψίδες ζητώ στο διάστημα.
Γι' αγκωνάρια και λόγια
σκάβω καρδιές και πετρώματα.
Και ματώνω τα χρόνια-τετράδια.

Θα φορώ της Αυγής τα ενδύματα
διεκδικώντας για λίγο το άριστο.
Το ανοξείδωτο της περηφάνειας.

Τη λευκοφόρο διάνοια.
Έαρ χελιδονιών και Έαρ του Ελύτη.
Μαζί στο γεφύρι· εκεί στον παράδεισο.

Μιλώ για το δάκρυ που πέτρωσε.
Προσκυνώντας το μπλε τ' ουρανού
βασιλεύω στα μάτια σου.
Μέλισσες σε υμνούν· προλετάριας.
Αγιασμένες σταγόνες ζωής
και κατάνυξης. Μέσα στο άνθος.

Σπύρος Ζαχαράτος



Άτιτλο

Νυκτιπλανής
ο κιμμέριος άνεμος
χτυπάει με μανία
τα κλειστά παράθυρα.
Θα ήθελα λοιπόν να σου μιλήσω
και για κείνους
–τους ελάχιστους έστω σε αριθμό–
που κάθε βράδυ ανάβουν το τζάκι
γεμίζουν ξανά με λάδι
τον αρχαίο λύχνο
και δένουν το γέρικο σκυλί
μπροστά στην αυλόπορτα

Μαρία Μιστριώτη



«Ζητείτε Ανθρωπιά!»

Μέρες τον βασάνιζε κάτι.
 «Παντού Απανθρωπιά!» έλεγε, κουνώντας το κεφάλι.
 Φαίνεται πως την είχε ζήσει ως το κόκαλο.
 Σήμερα μπήκε στην τάξη με άλλον αέρα.
 «Η Ανθρωπιά μάχεται με την Απανθρωπιά!» είπε
 και κάθισε στον θώκο με σχετική ενάργεια.
 Περίμενε διαλεύκανση του θέματος.
 «Βγάλτε μια κόλα χαρτί» είπε.
 «Σήμερα θα διαγωνιστείτε στην Ανθρωπιά».
 «Δύσκολο θέμα» είπαμε εμείς.
 «Τα αισθήματα κι οι πράξεις μπαίνουν σε Λογική με τη Λογική» είπε
 με αυστηρότητα κι ανάκάθισε.

Καθημερινώς διαμαρτυρόταν για την Απανθρωπιά.
 Σήμερα θέλησε να βάλει άλλους στον στόχο.
 Πώς να ερμηνεύσω την τόση αποκοτιά;

Έσπασα το κεφάλι μου!...
 Πήρα την πένα κι άφησα να χύσει το μελάνι της σαν τη σουπιά:
 Πώς να ορίσω την Ανθρωπιά,
 που μες την ανθρώπινη φύση πηγάζουν πληθώρα αισθημάτων κι αντιδράσεων
 που προκαλούν μίσος, ζήλια, χαιρεκακία κι αδιαφορία
 ισόποσα κι ανάμικτα με την Αγάπη, τον Έρωτα, την Αλληλεγγύη,
 τον Οίκτο και τη Συμπόνια;

Τη βοήθεια ενός έχοντος σε έναν επαίτη, τη λέγω Ελεημοσύνη ή Ευεργεσία.
 Την αλληλοβοήθεια ανθρώπων την χαρακτηρίζω Αλληλεγγύη ή Υποστήριξη.
 Την βοήθεια κάποιου σε κάποιον χωρίς αντάλλαγμα, χωρίς καμιά απαίτηση,
 τη λέγω Ανιδιοτέλεια.

Η έλλειψη ηθικού αξιακού κώδικα είναι Αμοραλισμός.
 Οι πράξεις με μοναδικό κίνητρο το προσωπικό όφελος είναι Υστεροβουλία.
 Η κακή συμπεριφορά ανθρώπου απέναντι στον ευεργέτη του
 είναι Αχαριστία - Αγνωμοσύνη.
 Ανθρωπιά κι Απανθρωπιά πλευρές του ίδιου νομίσματος...

Ευγενή αισθήματα και τρόποι συμπεριφοράς
 στο «κατ' εικόνα κι ομοίωση» του Δημιουργού ημών,
 εστί Ανθρωπιά
 που διαφοροποιούν τον άνθρωπο από κάθε άβουλο ον.
 Στο τέλος έβαλα την υπογραφή μου.
 Κατέθεσα την κόλα μου με το υστερόγραφο
 ΖΗΤΕΙΤΕ ΑΝΘΡΩΠΙΑ!
 Κάποιοι την έχασαν...
 Κάποιοι άλλοι την ψάχνουν!

Μαρία Κολοβού Ρουμेलιώτη
 (Πάτρα)

ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Οι ώρες περνούσαν γιομάτες τρόμο κι αγωνία. Στον καταυλισμό της Τζε- νίν πόλη της Παλαιστίνης τα φέρετρα -σανίδες, μαύρες πλαστικές σακούλες, χάρτινα κουτιά- αραδιασμένα στους δρόμους κάτω από την αυστηρή επίβλεψη του κατοχικού στρατού.

Πιο κει ανθρώπινα πτώματα σωριασμένα το ένα πάνω στο άλλο κι άλλα πολλά πλακωμένα μες στα χαλάσματα που άφησαν πίσω τους τα τανκς, περίμεναν την σειρά τους για ένα φέρετρο. Άλλα πάλι, τα πετούσαν όπως-όπως, σε στρατιωτικά οχήματα για να τ' απομακρύνουν απ' την περιοχή.

Τραγική η εικόνα. Τίποτα δεν άφησε όρθιο ο κατοχικός στρατός. Γκρέμισαν τα σπίτια των Παλαιστίνιων με τέτοια μανία κι εκδίκηση που αδιαφορούσαν αν αυτά ήταν κατοικημένα απ' ανθρώπους κάθε ηλικίας.

Η Τζενίν πόλη της Παλαιστίνης τώρα ένα ερείπιο είχε καταντήσει, που το ανθρώπινο αίμα το συναντούσες παντού, σε κάθε σπιθαμή της γης της. Μια μικρή Χιροσίμα πόλη κι αυτή, μετρούσε τα θύματά της πάνω στον αδιάκοπο αιματηρό αγώνα της για να αποκτήσει η Παλαιστίνη την λευτεριά της απ' την κατοχή που της έχει επιβάλλει η υποτίθεται, δημοκρατική και πολιτισμένη χώρα του Ισραήλ.

Όμως μέσα απ' αυτό το ανθρώπινο μακελειό, μέσα απ' τα συντρίμια της πόλης, ξεπροβάλλει για ακόμα μια φορά η ηρωική μορφή της γυναίκας. Της Παλαιστίνιας γυναίκας.

Η Λειλά ήταν δεν ήταν 25 χρόνων. Αγαπιόταν μ' ένα συνομήλικό της τον Σαέμπ και με αγωνία περίμεναν την μέρα για να παντρευτούν.

Στις δύσκολες αυτές στιγμές από τύχη γλίτωσε καθώς πρόλαβε να τρυπώσει κάτω απ' ένα γερό ξύλινο τραπέζι. Όμως η σκέψη της πετούσε στον άνθρωπο της καρδιάς της.

Το σπίτι της ήταν σ' απόσταση μισού τετραγώνου απ' το δικό του. Εκεί έμενε μόνη αφού οι γονείς της κι ο αδελφός της είχαν σκοτωθεί σε προηγούμενες αιματηρές επιθέσεις του κατοχικού στρατού.

Με κίνδυνο της ζωής της, αφού πρώτα κατόρθωσε ν' απεγκλωβιστεί έτρεξε ως τα συντρίμια του σπιτιού του αγαπημένου της κι άρχισε με μεγάλη οδύνη αλλά και γενναιότητα να παραμερίζει τα χαλάσματα για να βρει προσβάσεις στο εσωτερικό του σπιτιού.

Κάθε τόσο καλούσε τ' όνομα του αγαπημένου της: «Σαέμπ, Σαέμπ...»

Όμως καμιά απάντηση δεν έπαιρνε. «Σαέμπ... Σαέμπ...» κι οι κρότοι των πυροβολισμών και τα μουγκρίσματα των οχημάτων, των ελικοπτέρων και των αεροπλάνων του στρατού, σκέπαζαν τη φωνή της.

Ξαφνικά ένα πόδι ξεχώρισε απ' το υπόλοιπο σώμα. Τίναξε το χώμα και κοντά στο υπόδημα διέκρινε την

κάλτσα. Τώρα ήταν βέβαιη. Το πτώμα αυτό ανήκε στην μέλλουσα πεθερά της. Πριν λίγο καιρό είχε επισκεφτεί τη Ραμάλα κι αγόρασε γι' αυτήν ένα ζευγάρι κάλτσες σαν ένα μικρό αναμνηστικό δωράκι, και τώρα...

Συνέχισε με νύχια και με δόντια να μετατοπίζει τα ερείπια ενώ η αγωνία της είχε φθάσει σ' αποχώρητο όταν δίπλα στο κατεστραμμένο κρεβάτι του υπνοδωματίου, είδε δυο ορθάνοιχτα κι ασάλευτα μάτια να την κοιτάζουν. Ήταν ο Σαέμπ. Πλακωμένο το κορμί του από σπασμένους τοίχους και τούβλα με το κεφάλι του από τύχη άθικτο αλλά... νεκρός.

Την έπιασε πανικός. Πετούσε τ' αντικείμενα δεξιά κι αριστερά, γλιστρούσε, μάτωνε μα τελικά κατάφερε να τον φέρει στα χέρια της, να τον αγκαλιάσει...

Ο Σαέμπ όμως εξακολουθούσε να την κοιτάζει κατάματα, σαν να της ζητούσε συγγνώμη, που δεν πρόλαβε ο θεός να ευλογήσει τον γάμο τους.

Η Λειλά ένιωθε χαμένη. Πώς μπορούσε τώρα αυτή να του κλείσει τα φλέβαρά του; Πώς θα μπορούσε ν' αποχωριστεί αυτά τα μάτια που γέμιζαν την ψυχή της σιγουριά κι ελπίδα; Αυτά τα χέρια που την αγκάλιαζαν με τρυφερότητα, αυτά τα χείλη που της ψιθύριζαν με λατρεία τις λέξεις «ακριβή μου εσύ...!»

Ω, όνειρο, για ένα όνομα, μια τιμή, μια πατρίδα, πόσο αίμα περικλείεις μέσα σου!

Έπιασε τον καλό της απ' τους ώμους κι άρχισε να τον σέρνει πάνω απ' τα χαλάσματα προς το αντικρινό πεζοδρόμιο. Την είδαν όμως οι στρατιώτες κι όρμησαν κατ' επάνω της. Δυο τανκς μ' αναμμένες τις μηχανές, έκλεισαν τις προσβάσεις. Της άρπαξαν βίαια το πτώμα, την έριξαν κάτω κι άρχισαν να την ψάχνουν. Ύστερα με σπρωξιές την γύρισαν πίσω στα χαλάσματα. Η Λειλά δεν κρατήθηκε. Σαν Παλαιστίνια που αψηφούσε τον θάνατο γέμισε την ποδιά της πέτρες. Μετά σηκώθηκε όρθια και σ' ένα ξέσπασμά της άρχισε να πετροβολάει τους στρατιώτες φωνάζοντας, «Φονιάδες, φονιάδες...»

Δεν κράτησε πολύ αυτό. Δέκα, είκοσι, πυροβολισμοί ακούστηκαν ταυτόχρονα, κι η Λειλά σωριάστηκε στο έδαφος νεκρή.

Πίσω της η ιστορία, υπομονετικά κατέγραψε τα πάντα. Η ιστορία που κάποτε θα μιλήσει έτσι όπως μιλάει κι η άνοιξη, με δονήσεις και θριάμβους ύστερα απ' ένα εφιαλτικό, παγερό χειμώνα. Θα μιλήσει για την Παλαιστίνη και τους ήρωές της. Θα μιλήσει για την Λειλά, τον Σαέμπ και την αγάπη τους. Τίποτε άλλο.

Γεράσιμος Μ. Λυμπεράτος
(Σύδνεϊ Αυστραλίας)





ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ

Στους απεργούς
της "Ελληνικής Χαλυβουργίας" (2012)
τροφεία

Ένα γαρούφαλλο είμαι
Φυτρωμένο στην ερημία των βάλτων και των καιρών
Άνθος περήφανο μοναδικό και ολάνοιχτο
Κατέναντι ορθωμένο σε κατάκλειστα θερμοκήπια.
Ήχος πολύφωνος είμαι και τραγούδι του μέλλοντος
Ένας θούριος κόκκινος που αναγγέλει την Άνοιξη.

Ένα σχέδιο είμαι
Μήνυμα ζωοδότρας και ανόθευτης συνείδησης
Έν' απόθεμα εμπειρίας κι αγώνων - καταλύτης εξέλιξης
Θρυαλλίδα στη σκέψη για οργάνωση και δράση
Μια στρατηγική νιτρογλυκερίνης
Στο μαλακό υπογάστριο των κρατούντων.

Μια ελπίδα είμαι
Αλυσοδέσμια στο βράχο μιας αρχαίας εξουσίας
Κι αν μου τρώνε τα σκώτια το αλλότριο Κράτος κι η Βία
Την αντεπίθεση αναμοχλεύω στην εκμετάλλευση
Την αναπότρεπτη και μόνη Λύση στην οικουμένη
Για να πάψει το σύστημα της μισθωτής δουλειάς.

Μια υπόσχεση είμαι
Μνήμη για να θυμίζω από τον τάφο μου
Το ανυπόταχτο φρόνημα σε πλανεύτρες σειρήνες.
Τις προσδοκίες υπερασπίζομαι των προδομένων
Από τη στάχτη μου και την ανάγκη ξαναγεννιέμαι
Και τώρα σαλπίζω:

Εργάτες ενωμένοι - χαλυβουργείτε!
Μπορείτε σύντροφοι και χωρίς τ' αφεντικά
Μεσ' από την άρνηση των όρων της κρίσης
Χαλυβουργείτε και πάρτε τα όλα
Διαχείριση νομή και περιουσία δικά Σας!

Στον αγώνα εργάτες – δύναμη προμηθεϊκή
Αντίστροφα τώρα τα όπλα σας και ανίκητα
Σφυρί και δρεπάνι για τη Λαϊκή Εξουσία
Τραβάτε μπροστά με το Κόμμα σας Οδηγητή
Χρέος της τάξης σας στη νομοτέλεια της ιστορίας.

Γιάννης Α. Μαντάς

Απογοήτευση



Σήμερα ειρήνη μου θα κόψω
ένα κλαδί από ελιά
με περιστέρα θα σ' το στείλω
εκεί που είσαι μακριά.

-Πού χάθηκες και δεν σε βρίσκει
μήτε και η περιστάρá;
Ο πόλεμος σ' έχει νικήσει,
σου 'χει τσακίσει τα φτερά;

Και πώς ειρήνη θα πετάξεις
για να μου φέρεις τη χαρά;
Δεν την αντέχω των πολέμων
την κάπνα και τη συμφορά.

-Μην περιμένεις δεν θα έλθω,
με φόνευσαν οι δυνατοί,
αυτοί που σφάζουνε τον κόσμο
κι έχουν τον άσσο τον σπαθί.

Γιάννης Κ.Τσώλης



ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

I
Ντροπιασμένος ο ήλιος πάει να κρυφτεί
πίσω από τα σύννεφα
αφήνοντας κοκκινωπό το Αιγαίο
τόση ομορφιά δεν την μπορεί η ανθρώπινη ματιά
δεν τη χωρά το ποίημα.

II
Σκουραίνει αναπότερπτα ο ουρανός
όμως η μέρα ακόμα διατηρεί τη φωτεινή αφή της
την απαλή αίσθηση του δειλινού
τη μαλακή ανάμνηση της δύσης.

III
Κάθε τόσο κάποια νησιά εμφανίζονται
μοιάζουν καταμεσής στο πέλαγος να επιπλέον
ποιήματα μικρά μες στο μεγάλο ποίημα.

Γιώργος Καραντώνης



ΣΟΛΩΝ

Εσείς με σπουδή για αρετή που μιλάτε
μην πιστέψετε κι όλας πως σε ύπνο μας πάτε,
να ξέρετε πως ο κόπος σας τόπο δεν πιάνει
γιατί όλα εκείνος μας τα έχει προφτάσει.

Πόσο άρρωστη είναι η αδηφάγος ορμή σας
που τα κέρδη δεν φτάνουν και ο κόρος τιμή σας!
η ματία σας δεν πέφτει στις δικές μας ανάγκες
η ανομία σας όπλο στου Λαού τις αμπάρες.

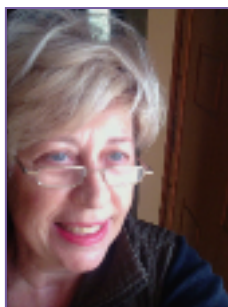
'Ετσι τώρα σαν δούλοι, χωρίς στέγη κι ωράριο,
κι αυτοί λύκοι ζωσμένοι σκυλολόϊ του αύριο,
σε ορισμένες συνθήκες, το μυαλό μας που εχάθει,
το χαλάζι από ανθρώπους τρανούς τώρα εισπράτει.

Διαβάζοντας Σόλωνα
Σταύρος Δικαίου Φονικάκος



Στον Πόλεμο

Δε θα κρατάς ανθό ελιάς
και λεμονιάς στο χέρι
όταν θα βλέπεις τον εχθρό
στη μάχη να νικά.
Δε θα μιλάς για πασχαλιές
και γι' άσπρο περιστέρι,
όταν στα χαρακώματα
πτώματα θα μετράς.
Δε θα κρατάς ψωμί κι ελιές
και ζάχαρη στη χούφτα
όταν θ' ακούσεις την κραυγή
της μάνας που πονά,



θα γέρνουν τα ψηλά βουνά
στη μαύρη της τη φούστα
όταν θα λέει τ' όνομα
του γιου που αναζητά!
Θα με ρωτάς και θα πονάς
κι απάντηση δε θα 'χω
γιατί σκοτώνονται οι λαοί
πεθαίνουν τα παιδιά
κι αυτοκτονεί ο έρωτας
μέσα στα χειρουργεία
κι αποκοιμείται η ανθρωπιά
στου αίσχους τα σκαλιά

Ηλέκτρα Στρατωνίου



Η καλημέρα μας...

Η καλημέρα μας
ήταν αυτή που
χτυπιόταν
απελπισμένα στα
τζάμια του
«αίθριου»
γυρεύοντας δρόμο
για τον ουρανό...

Τώρα κείται
ραγισμένη στο
νωτισμένο
πλακόστρωτο
ανάμεσα σε
συντρίμια
από ελπίδες,
πρόσωπα και
όνειρα...

Μαργαρίτα Φρονιμάδη - Ματάση



Από «Ελεγεία των Εκβατών»

Στην ελεγεία των Εκβατών
η εκπόρθηση του Έρωτα.



Στο δώμα της υπόγειας ζωής
ρυθμός ιωνικής σοφίας.



Νυχτογραφίες με μελάνι
στην κοίτη του Ιλισού.



Μέλη ανώνυμων σωμάτων
συνθέτουν κιονόκρανα λατρείας.



Σηματωρός χαράς
φώνημα-ήχημα και συγχορδία.



Γράφεις στο κινέζικο τετράδιο
ομηρική ευχή για τους εχθρούς σου
— Καλόν αμητόν...

Κώστας Ευαγγελάτος

**Χρώματα στοργής**

Στους απόμαχους

των αγώνων του '40 και της ζωής

Τα χιονισμένα σας μαλλιά, που θάμπωσαν τα χρόνια,
με τρυφεράδα περισσή τα μάτια μου χαϊδεύουν,
πολύπαθα πλατάνια μου, γέροντες τιμημένοι.
Τριαντάφυλλα μισάνοιχτα στο κάλεσμα τ' Απρίλη,
σας μέστωσε αναπάντεχος ο λίβας των πολέμων,
που ανάλγητος διαγούμισε τα ονείρατα της νιότης.
Μα απ' τις σκισμάδες του χαμού τον ήλιο χαιρετώντας
στον άνεμο της λευτεριάς στεγνώνατε το δάκρυ,
μπροστάρηδες στ' ανάστημα του πληγωμένου τόπου.

Με σεβασμό τα χέρια σας φιλώ τα παιδεμένα,
που σε καιρούς αλλοτινούς ξαρμάτωναν τις μπόρες
με θάρρος, όντας άτολμη στρατάριζε η ζωή μας.

Ο λόγος σας αξίωμα κι ορμήνεμα σοφίας.
ανήσυχος μα σταθερός ο χτύπος της καρδιάς σας
σαν πιο πλατιούς ορίζοντες μας άνοιγε στο δρόμο.
Κι όταν, σαν έφτασε ο καιρός, σε μας τα χαλινάρια
εμπιστεμέν' αφήσατε, βαθύσκιωτα κλωνάρια
δροσοβολούσατε άγρυπνα την ξέρα στ' ανηφόρι.

Ο χρόνος, άρχοντας σκληρός, σακάτεψε το σώμα,
μα στη ματιά σας άσβεστη μια σπίθα σιγοκαίει
σαν αγιοκέρι μυστικής σπονδής σε εικονοστάσι,
που σε καντήλι ακοίμητο βαφτίζει τις καρδιές μας
και βηματίζουν σε κανάλια προσφοράς παρόμοια
του Κλέοβι, του Βίτωνα και του ευσεβή Αινεία.
Ριγούν τα φύλλα της καρδιάς στου χωρισμού τον φόβο
κι η ευγνωμοσύνη ταπεινή γέρνει στο προσκεφάλι,
γι' αντίδωρο χαρίζοντας φροντίδα κι ευγηρία.

Τώρα που στον ορίζοντα ζυγώνει το σκοτάδι
και τ' οξυγόνο της μακριάς ζωής σας λιγοστεύει,
είναι τιμή και χρέος μας να λάμψει ο ουρανός σας
με χρώματα στοργής.

Πόπη Μπαλαμώτη Σπιτά



Ο πλανήτης

Όλος ο πλανήτης είναι ένα σπирτόκουτο.
 Ακόμα και οι τοίχοι σείονται.
 Σαν μην είναι φτιαγμένοι
 από πέτρες ασβέστες και σοβάδες.
 Σε ένα μπερδεμένο από κραδασμούς κουβάρι
 δισεκατομμύρια αόρατες τριχιές
 κρέμονται μετέωρες ως το τέλος του ορίζοντα.
 Είναι σφιχτά τυλιγμένες στην τετράγωνη φυλακή
 με τις θανάσιμες θηλιές
 γύρω απ' το σβέρκο ενός πλάσματος.
 Σπαρταράει από νοσταλγία
 και φόβο για το αύριο της ζωής.
 Δεν υπάρχει χορωδία στη σύναξη αυτή.
 Όλοι ψέλνουν από στήθους ύμνους για το νερό.
 Με ελευθερία... το άλας μάς σώζει.



Η Φαντίρα

Είχε διαβάσει το κυνήγι του κόκκινου Οκτώβρη.
 Το έκανε παραλλαγή με τα βιώματά της.
 Όταν θα ακούσεις το κουδούνι, ξέρω θα με αντικρίσεις.
 Ποθούσες θύελλες ερωτικών παιχνιδιών στο βάθος τού παραδείσου.
 Να ανάψεις μέσα σου φωτιά. Να μην απαρνιέσαι
 μια πρόταση απ' τις οπισθοφυλακές των εμπειριών.
 Σκεπτόταν να παραδώσει τα ηνία και τα αρχεία.
 Είχε στοίβες παλαιών φωτογραφιών και ημερολόγια.
 Όλα έδειχναν ότι η ζωή της ήταν μονόδρομος.
 Και όμως ήξερε για την υποκρισία των σπιτιών και μονολογούσε.
 Τα πιο ελεεινά σοκάκια δεν παρουσιάζουν αμαρτίες
 και από τα πιο όμορφα σαλόνια. Οι απόκοσμοι είχαν
 καταγράψει στα σώματα και στα αίματα πάθη βουερά.
 Οι αναμνήσεις ήταν φοβερές,
 εντάσεις - αμαρτίες και παραδείσους των καταραμένων ποιητών.
 Στις εσωτερικές σκάλες
 κάθονταν οι ερωμένες των φαναριών
 καθώς ζούσαν σε αμήχανα δωμάτια.
 Έβλεπε η μεγαλύτερη ότι της απέμειναν
 λίγα δευτερόλεπτα απ' τα περιθώρια αναμονής.
 Ζητούσε ένα ευρώ και της έδιναν πέντε ερωτικά.
 Η ζωή της είχε μεγαλύτερη φαντασία
 καθώς μάζευε τους ρωμαλέους έρωτες
 αναστεναγμούς εφήβων στο πετσί της.
 Δεν ήθελε νερό όταν πνιγόταν μόνο αέρα καλοσύνης.
 Δεν κρατούσε αρχεία σε υπολογιστική μηχανή.
 Ήξερε όλες τις φυσιογνωμίες και τα μικρά τους ονόματα.
 Τόσες φορές πέθαιναν από τους έρωτες.
 Βούλιαζαν βαθιά μέσα στις σκιές της χαρμολύπης.
 Ο κάθε επισκέπτης είχε το τελευταίο αμήχανο βλέμμα σαν δώρο.
 Ήταν μεγαλωμένη με τα βιβλία της Αγκάθα Κρίστι.
 Είχε δει πολλές φορές την ταινία τρόμου «Τα πουλιά».
 Πάντα έλεγε ότι οι εξουσίες είναι κρεατοφάγες, ποτέ χορτοφάγες!

Παναγιώτης Καραβασιλής

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ

Πρώτη φορά άκουσα να μιλάνε γι' αυτό σε μια παρέα, στο καφενείο όπου συχνάζω. Παρόλο που μου κέντρισε την περιέργεια την ώρα της συζήτησης, το ξέχασα αμέσως μετά και δεν ξανασκολήθηκα. Λίγες μέρες αργότερα, ενώ περίμενα στην ουρά για να πληρώσω τη λυπητερή του ρεύματος, άκουσα τους δύο μπροστινούς μου να συζητούν πάλι γι' αυτό. Τούτη τη φορά άργησε να βγει από τη σκέψη μου. Δεν είχε περάσει ούτε εβδομάδα και τρίτωσε! Κάνοντας ζάπινγκ στην τηλεόραση, πρόλαβα προς το τέλος του ένα τοκ σόου που είχε για θέμα του ακριβώς αυτό. Δεν έγινα σοφότερος ως προς τις πληροφορίες που έλαβα, ένα όμως ήταν σίγουρο πλέον: είχε τρυπώσει για τα καλά στο μυαλό μου και αποφάσισα να το αποκτήσω. Αυτό το εκπληκτικό μηχανήμα: το XSF-80! Είχα ήδη πειστεί πως άξιζε να υπάρχει σε κάθε σπίτι και η ιδέα μου ενισχυόταν από την καθημερινή συναναστροφή μου με τον κόσμο, καθώς κάποια στιγμή έγινε θέμα συζήτησης παντού. Δεν είχαν όλοι καλή άποψη για το XSF-80, για την ακρίβεια οι περισσότεροι ήταν αρνητικοί ή ουδέτεροι, πλην όμως και οι πολέμοί του, εκφράζονταν με έντονο τρόπο εναντίον του, γεγονός που υποδήλωνε πως δεν ήταν μια ανόητη συσκευή άνευ σημασίας. Κι αυτό ερέθισε την περιέργειά μου ακόμα πιο πολύ!

Δεν είχα καμία όρεξη να αφήσω τις κεραίες μου ανοιχτές στους διάφορους μίζερους ανθρώπους. Ο στόχος μου δεν άλλαξε. Είχε κατασταλάξει μέσα μου η συνειδητή απόφαση να αποκτήσω εκείνο το μηχανήμα κι άρχισα να ψάχνω διαδικτυακά. Απογοητεύτηκα πολύ που δε βρήκα τίποτα καινούργιο. Λήμματα βέβαια υπήρχαν άφθονα, κοντά μισό εκατομμύριο, τι τα θέλεις όμως! Κανένα δεν προσέφερε ολοκληρωμένη ενημέρωση. Ή εγώ δεν έψαχνα σωστά. Δεν βρήκα παρά μερικές φωτογραφίες της συσκευής τεμαχισμένες, ούτε ολόκληρη την εικόνα του XSF-80 δεν κατόρθωσα να δω. Πάνω στην απογοήτευσή μου, θυμήθηκα ξαφνικά πως η παραγούμενο βράδυ, στο καφενείο, κάποιος γείτονας καυχιόταν πως το είχε παραγγείλει και πως θα το παραλάμβανε από μέρα σε μέρα. Μα βέβαια! Πώς δεν το σκέφτηκα νωρίτερα; Αυτόν θα ρωτούσα! Μια και δυο τράβηξα για το καφενείο και τον περίμενα να εμφανιστεί. Εκτός από γείτονας, ήταν και θαμώνας εκεί, όπως κι εγώ, οπότε γνώριζα ποιες ώρες θα τον πετύχω στο γνωστό μέρος. Δε γελάστηκα στους υπολογισμούς μου. Μισή ωρίτσα αφότου κάθισα, μπήκε καμαρωτός-καμαρωτός ο γείτονας ανακοινώνοντας με υπερηφάνεια σε όλους τους παρευρισκόμενους πως η παραγγελία του έφτασε. Κάποιοι, ανάμεσά τους κι εγώ, έβγαλαν επιφωνήματα θαυμασμού κι επιδοκιμασίας, ενώ άλλοι μουρμούρισαν ή και έβρισαν χαμηλόφωνα και, αποχωρώντας, ξεστόμιζαν εσχατολογικές προειδοποιήσεις. Όσοι μείναμε, σχηματίσαμε ένα πηγαδάκι γύρω από τον προνομιούχο και κρεμαστήκαμε από τα χείλη του. Δε μας ενδιέφεραν διόλου οι ενδοισμοί και η ζήλια των άλλων. Δεν πα να έλεγαν... Ακούγαμε τις γλαφυρές περιγραφές του γείτονα που όσο περισσότερο μιλούσε τόσο τα μάτια του πέταγαν σπίθες κι αποκτούσε μια όψη... σκοτεινή, έως τρομακτική θα τολμούσα να πω, παρά τα όσα θετικά έβγαιναν από τα χείλη του. Ούτε από αυτόν κατόρθωσα να αποσπάσω

μια πλήρη εικόνα του XSF-80, όμως έμαθα πολλά για τη χρησιμότητά του: μπορούσες με αυτό να επιβληθείς, να διεκδικήσεις από ανώτερη θέση, να σωφρονίσεις, μέχρι και να γίνεις πλούσιος! Ναι, το είπε και αυτό! Να ευμερήσεις, να φτάσεις ως το σημείο να πλουτίσεις με το πολυμηχάνημα που προοριζόταν για λίγους κι εκλεκτούς! Κι ευθύς αμέσως σου ερχόταν η σκέψη: "Αχ, να είμαι κι εγώ τάχα ανάμεσα στους λίγους κι εκλεκτούς"; Και κοιτάζαμε τον 'προνομιούχο' ίσια στα μάτια με πίστη σκυλιού, σα να ζητιανεύαμε την 'ευχή' του για να μας μπάσει στη 'λέσχη' των άξιων να πάρουν το χρίσμα...

Όυτε και θυμάμαι πώς έγινε. Κάτω από ποιες συνθήκες ή με ποια επιχειρήματα. Το μόνο βέβαιο ήταν ότι ο 'ευλογημένος', ο 'γκουρού' που μας εκθειάζε το πολυεργαλείο που θα νέμονταν οι λίγοι εκλεκτοί, διάλεξε μέσα από το πλήθος που τον περιτριγύριζε εμένα και δυο-τρεις άλλους για να αποδεχτεί το αίτημά μας: να γίνουμε κι εμείς προνομιούχοι με την κατοχή της τελευταίας λέξης της τεχνολογίας: του XSF-80! "Οποία συγκίνησις! Οποία τιμή!", όπως αναφώνουσε ο εκστασιασμένος γείτονας. Θα γινόταν μέσω αυτού παραγγελία του πολυπόθητου XSF-80 για τους "πιο αξιόπιστους" όπως μας αποκάλεσε! Κι εμείς οι 'εκλεκτοί', φουσκώνοντας σαν παγώνια από υπερηφάνεια, επιστρέψαμε στα σπίτια μας κατά δέκα (τουλάχιστον) πόντους ψηλότεροι... Και κατά πολλά χρήματα φτωχότεροι, αλλά... χαλάλι!

Μετρούσα τις μέρες, μην πω και τις ώρες προς το τέλος, σαν φαντάρος, για την 'ώρα της κρίσης'. Την ιερή εκείνη ώρα που θα έφτανε στα χέρια μου η πολυθρύλητη συσκευή που θα με καθιστούσε ικανό για τα πάντα! Ό,τι κι αν σήμασε αυτό... Όποτε δεν ήταν ανάγκη να βρίσκομαι στη δουλειά ή κάποια άλλη κοινωνική υποχρέωση, στηνόμουν στο παράθυρο για να βλέπω μήπως περάσει η μεταφορική που θα μου παρέδιδε τα κλειδιά... Τίνος αλήθεια; Του παραδείσου; Της ευτυχίας; Της εξουσίας; Μπορεί και όλων αυτών μαζί! Αναμφισβήτητα πάντως θα ήταν μια υπέροχη κληρονομιά για τα παιδιά μου και –γιατί όχι;– μια ισχυρή παρακαταθήκη για τις μελλοντικές γενιές.

Ωστόσο, δεν ήμουν εγώ ο πρώτος που είδε το... αντικείμενο των φωτεινών μου πόθων να έρχεται. Ήταν τα παιδιά που γύριζαν από το σχολείο, η μεγάλη κρατώντας από το χέρι το μικρό. Η κόρη μου κατάλαβε αμέσως ότι ο μπουχτισμένος από το κουβάλημα εργάτης έψαχνε το δικό μας κουδούνι στην πολυκατοικία. Η κούτα που κειτόταν στα πόδια του ήταν μακρόστενη, τυλιγμένη σε νάυλον και δεμένη με σπάγκο, χωρίς κανένα διακριτικό ή κάποιο λογότυπο εταιρείας πάνω της, παρά μόνο το όνομα και τα στοιχεία της διεύθυνσής μου γραμμένα με μαύρο μαρκαδόρο πάνω σε ένα λευκό αυτοκόλλητο. Ο καμένος, ο αδαής μεροκαματιάρης δεν είχε ιδέα ότι θα μπορούσε να ξεφύγει από την καθημερινή σκληρή ζωή του αν αποφάσιζε να κρατήσει για τον εαυτό του αυτή την κούτα,





που εκ πρώτης όψεως δε σου γέμιζε το μάτι. Ίσως επειδή το βαρύτιμο περιεχόμενό της ήταν λίγο-πολύ παράνομο να διακινείται.

Η μικρή μπήκε τρέχοντας στο σπίτι πριν το μεταφορέα που η ίδια του είχε ανοίξει, για να μου ανακοινώσει περιχαρής το νέο. Ο μικρός δεν έδειχνε τον ίδιο ενθουσιασμό, όμως η περιέργειά του δεν τον άφησε ούτε τη σάκα του να βγάλει από τους ώμους κι έμεινε στο σαλόνι να παρακολουθήσει τι μας έφτασε, καθώς ο μεταφορέας έμπαινε με την κούτα και την απίθωνε, όχι χωρίς κάποια βιασύνη, πάνω στο χειροποίητο χαλί. Στη συνέχεια έτεινε ένα χαρτί σ' εμένα να το υπογράψω, απορώντας κάπως με την απερίγραπτη χαρά που έβλεπε ζωγραφισμένη στο πρόσωπό μου.

Μόλις η πόρτα έκλεισε κρατώντας το βλέμμα του ξένου ανθρώπου μακριά μας, όρμησα στην κούτα μην μπορώντας να συγκρατήσω άλλο τη λαχτάρα μου, μην προσπαθώντας να κρύψω τη συγκίνησή μου. Άνοιξα την κούτα. Έξι μεταλλικά κομμάτια, το ένα κυλινδρικό, τα άλλα μακρόστενα, ακαθόριστου σχήματος, περίπου στο ίδιο μέγεθος όλα πλην ενός, μεγάλου και χοντρού και κάπως περίπλοκου επίσης. Κι ακόμα ένα, μεταλλικό, σαν λαβή, αλλά με ξύλινη επένδυση. Είδα το δισέλιδο φυλλάδιο με τις οδηγίες συναρμολόγησης, αλλά δεν έδωσα καμία σημασία. Το παραμέρισα χωρίς να του ρίξω δεύτερη ματιά. Ήθελα να φτιάξω το υπερμηχάνημα μόνος μου, χωρίς καμία βοήθεια! Δε φαινόταν δα και τόσο σύνθετο...

Είχα πέσει με τα μούτρα στη δουλειά, ενώ η κόρη μου έπαιρνε στα χέρια της το φυλλάδιο και το μελετούσε. Δεν το πρόσεξα εκείνη τη στιγμή, όμως η φωνή της ακούστηκε δειλή και 'σπασμένη' όταν προσπάθησε να με διακόψει:

— Μπαμπά;

— Σιωπή!!! Είπα απότομα και πολύ αυστηρά, χωρίς καν να γυρίσω προς το μέρος των παιδιών.

— Μα μπαμπά... Είπε η μικρή πάλι, φοβισμένη αυτή τη φορά.

Την αγνόησα για να μην μπω στον πειρασμό να μιλήσω άσχημα. Μια ακόμα πινελιά και... το έστρεψα πάντοχο προς το μέρος των παιδιών!

Τότε είδα καθαρά τον τρόπο στα μάτια τους, τα πανιασμένα πρόσωπά τους, τα καμπουριασμένα για να προστατευτούν σώματά τους. Τα άριστα συναρμολογημένα κομμάτια σχημάτιζαν το μακρόστενο μεταλλικό εξάρτημα με διογκωμένο, σχεδόν διαστημικό το μέσο του, για να χωράει... τι άλλο! ο γεμιστήρας του σύγχρονου αυτού μοντέλου πυροβόλου όπλου! Μετά από μερικά δευτερόλεπτα συνειδητοποίησης έντρομος ότι το XSF-80, το πολυπόθητο 'μηχάνημα' που τόσο αγέρωχα κρατούσα στα χέρια μου, σημάδευε τα κεφάλια των πετρωμένων από το φόβο παιδιών μου!

Αυτό ήταν λοιπόν το περιβόητο (ή μήπως διαβόητο;) 'μηχάνημα της ευημερίας'; Μια μηχανή του θανάτου; Πέταξα το όπλο κάτω αηδιασμένος με τον εαυτό μου κι έσπευσα να αγκαλιάσω και να ηρεμήσω τα παιδιά, που μετά το πρώτο σοκ ξέσπασαν σε δυνατά κλάματα. Βρέθηκα για ώρα να κλαίω μαζί τους, εξαπατημένος, ντροπιασμένος, γελοιοποιημένος, αλλά και πολύ, μα πάρα πολύ θυμωμένος τόσο με τον εαυτό μου όσο και με όλους τους εγκληματίες εμπόρους ψεύτικων προσδοκιών.

Για εκείνους που ο φασισμός έφτασε δίπλα τους επειδή έχασαν τα ταξικά γυαλιά τους

Ελένη Κώση (Λεναρέτα)



Φωτιές στην Πανδημία και Αγώνες

Φωτιά ο κόσμος και φωτιές στη Μόρια και στη Σάμο ανάβουν οι πρόσφυγες, για να τους λευτερώσουν από δεσμά και φυλακές που φτιάχνουν στα νησιά μας...

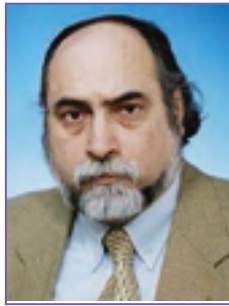
Φωτιές που ανάβουν δίπλα μας και μας γεμίζουν φόβους, μα αντί να γίνουν πανικός, ας γίνονται Αγώνας να σβήσουν οι πολεμικές φωτιές στον Κόσμο όλον!

Μάσκα το σύστημα φορά από τη μύτη πάνω κι αλλάζει καθημερινά, έτσι να μην το πιάνω!

Αν ν' αναπνεύσεις δεν μπορείς με covid δεκαεννέα καθώς το φαύλο σύστημα φόρεσε μάσκα νέα, ΠΑΜΕ σε Αγώνες ταξικούς με κόκκινη σημαία!

Πέτρος Σοφιανός

(Πυθαγόρειο Σάμου)



Στη Δημοπρασία

Βγαίνουν στη δημοπρασία
 σώματα, ψυχές, διάνοιες
 όσα κι όσες είναι χρήσιμες για υλικούς σκοπούς.
 Στην αγορά η τιμή τους ανεβαίνει.
 Όσα κι όσες είναι άχρηστες
 στην αγορά έχουν αξία μηδενική.
 Η σοφή αγορά καθιερώνει χρυσή κριτηριολογία
 και καθοδηγεί τους άμαθους ανθρώπους
 στις σωστές επιλογές.
 Ακούμε με ευλάβεια την Πυθία της
 και προσαρμολογούμε στους χρησμούς της.
 Πωλούνται αφειδώς
 σώματα, ψυχές, διάνοιες
 «όλα είναι αποτιμητά σε χρήμα»,
 γιατί αν δεν είναι,
 κάποια στιγμή θα παύσουν να υπάρχουν...
 Τα χοντρά πορτοφόλια αγοράζουν ό,τι αξίζει.
 Η γνώση της αγοράς είναι ποθητή
 και μας κερδίζει όλους.
 Όσοι δεν έχουν χρήματα
 δεν μπορούν ούτε να γνωρίσουν
 ούτε να εκτιμήσουν τις αξίες...

Κι όμως...
 Πότε από κάποια χρυσή ανατολή
 θα εξορμήσει
 ο ζωοδότης πολεμιστής του φωτός
 καλπάζοντας με το περήφανο άτι της εξέγερσης,
 για να διώξει πέρα μακριά το πέπλο
 που καλύπτει το πρόσωπο της ντροπής
 και να μπήξει βαθιά το μαχαίρι
 στην καρδιά των τεράτων της οργανωμένης
 και μεταμφιεσμένης αδικίας,
 της απληστίας και της παρακμής
 και ν' ακυρώσει την πώση του Ανθρώπου;

Φίλιππος Νικολόπουλος
 (Ιούνιος 2020)



Εμείς...

Εμείς στον άγιο πόνο ορκιστήκαμε
 και, για τη μάχη ξεκινήσαμε μια μέρα,
 μα μες στην ξενιτιά μας ξεχαστήκαμε,
 σαν το καράβι που ναυάγησε στην ξέρα.

Νυχτώσαμε στη γη μα δεν αλλάξαμε
 γιατί 'χαμε το δίκιο μας σημαία,
 το δάκρυ της καρδιάς ζωή σου τάξαμε
 για μian αγάπη αθώα και μοιραία.

Στο χώμα το σκληρό μ' ιδρώτα χτίσαμε
 φουγάρα, αφίδες κι όνειρα λαθραία,
 μας είπανε πως ζούμε μα δε ζήσαμε
 σε μια ζωή απίστευτα ακραία.

Στη μάχη κάποιο βράδυ νικηθήκαμε
 μα ο καιρός θα δείξει το χαμένο,
 εσύ ξυπνάς στο πάθος π' ορκιστήκαμε
 κι εγώ κρατώ τον πόνο αναμμένο...

Γιώργος Δ. Μπίμις



Κώστας Ευαγγελάτος
«Αλέα Προσομοίων» εκδόσεις Απόπειρα

Μέσα στις πολυσυμπληγάδες του πολιτιστικού γίνεσθαι, είναι από τα μοναδικά γεγονότα της ζωής, το ίδιο πρόσωπο να 'ναι της μούσας ο εκλεκτός για ποίηση και για εικαστική εργασία, και μου είναι αδύνατο να ξεχωρίσω ποιο προπορεύεται, παρά τις κοινές μας στη λογοτεχνία ιδιαίτερα, συντεταγμένες. Ο Κώστας Ευαγγελάτος πληροί όλα τα στοιχεία μιας ενδιαφέρουσας προσωπικότητας, η οποία απεικονίζεται μ' ένα ξεχωριστό τρόπο δυναμικής έκφρασης, έντονα εικαστικής - ευρηματικής προσέγγισης και υπαρξιακής ανησυχίας.

Το βιωματικό του στοιχείο, για να πλησιάσεις νοητικά - ποιητικά, τις ατραπούς και την πολυδαίδαλωδη εποχή μας, οφείλεις να το δεις πρώτα, με τον απόλυτο σεβασμό του αναγνώστη. Ο κιθαρωδός τρόπος έκφρασης κι ο μουσικός απόηχος μιας θλίψης με επιφωνήματα, διεισδύσεις στο συμπαντικό φως της ποίησης, με προσωπογραφίες σεισμικών ψυχικών επιθυμιών, με νέα εξαρθρωμένα ξεκινήματα στη ζωή, με τη δική του ηλιοτρόπια ή αγωνιώδη και αισθηματική - αισθητική λυτρωτική απόληξη, με την επαναστατημένη και ζωγραφική χρωματική παρουσία, στο σχέδιο, στην απεικόνιση, στην καινοτομία και στην εξερευνητική (ποιητικής υφής πάντα) ρευστότητα των πραγμάτων, των αναζητήσεων και των προσδοκιών στη ζωή, κάνει την ποίηση του ένα μνημείο στο χρόνο, γίνεται ένα διαχρονικό θυσιαστήριο του νου, της γλώσσας, του πόθου, της αγάπης, της αέναης αναζήτησης.

Γράφει στο «Επίγραμμα»:

«Σώμα πηλός του δειλινού
 ανάγλυφο ρευστό της γλώσσας
 Βυθός ανεξερεύνητος του νου
 βάρκες τα θέλγητρα του πόθου
 ανάσκελα βουνά και πεδιάδες
 σε στρώμα το μνημείο της Αγάπης»

Τόσο η ποίηση δεκαετιών, όσο και ο χρωστήρας, κάνουν να διαφαίνεται ένα συναίσθημα, ανεξερεύνητης φοράς και πορείας, που πυρώνεται και μεγαλώνεται από τη βιωμένη στάθμη της ζωής, πρωτότυπα, οραματικά, με γυμνές αλήθειες, που συγκλονίζουν για την θανάσιμη και αναπαλλοτρίωτη αθωότητα του δημιουργού.

Έχεις την αίσθηση, ότι ψυχές εικονικών μορφών, με λειτουργική - προσευχητική συνέπεια, συνδημιουργούν όλο το παζλ αυτής της ευωδιαστής - ψυχικής και πνευματικής κατάθεσης. Δεν απαλύνεται ο πόνος ή το σπάραγμα του νου - κατά την ανάγνωση, ούτε βεβαίως εκτοξεύεται η διάθεση χωρίς το διαχρονικό καθρέφτισμα, που κρύβουν οι στίχοι, γιατί, ο ποιητής, ζωγράφος, ο σκιτσογράφος, ο αυτοθυσιαζόμενος δημιουργός, μπροστά στο κάλος της υπερβατικής του σύλληψης, παράγει την πλούσια αποσκευή της ενδο-

χώρας του, μ' ένα μελλοντικό ξόρκισμα γαλήνης και φωτίζουσας ελευθερίας.

Γράφει:

«Το μόνο θάψιμο που γίνεται πρόθυμα και δωρεάν είναι το εν ζωή».

«Ενώ επί ώρες προσπαθώ να συναθροίσω το κενό σκυμμένος στα χαρτιά μου, αποφασίζω να υποφέρω τον παράδεισο».

Το ποιητικό αδιέξοδο, δεν διαφέρει από το εικαστικό, και ο φόβος του κενού που σπουδάζει ο εικαστικός (εφ' όρου ζωής) γίνεται φόβος μίμησης, φόβος αποστασιοποιημένης ύπαρξης, φόβος αγωνιώδους διεξόδου της ιδέας, που κάποτε-κάποτε δεν γνωρίζεις ούτε ο ίδιος το απόλυτο περιεχόμενο της εκφραστικής της παρουσίας. Και όσο διαρκεί η αγωνιώδης αναζήτηση της πιστότητας της ιδέας και η εξουσιαστική - συναισθηματική και αισθητική φόρτιση της απεικόνισης, τόσο ο ποιητής - εικαστικός δημιουργός ταλανίζεται στις λεωφόρους της προσωπικής του μορφικής και ιδεολογικής και εικονο-λογοτεχνικής του εργασίας. Κι αν αυτή η εμμονή της έκφρασης, πολλαπλασιαστεί από πλήθεις εμπνευστικές έκστασης ή πυρίμαχης έκλαμψης ιδεών, που τότε μόνο (αν μπορεί αυτό να επιβεβαιωθεί χρονικά) διασφαλίζει το ιδιότυπο προσωπικό του πέρασμα στη ζωή.

Γράφει:

«Ηρωική γυμνότητα αιώνων
 σώμα πηγή αχτίστου δόξης
 χάλκινη μήτρα έλασμα ασπίδας
 ανατομίας νυστέρια και αρμονία
 μέλη χυτά στην πώρινη κοιλάδα
 ναός που καθρεφτίζεται η χτίση
 άλγος αφής και έλλαμψη της νιότης
 γήινη χάρις της αμέθεκτης ακτίνας»

Το ποίημα δίνει την εντύπωση ότι μεγαλόφωνα (στην απέραντη σιγή ενός τεράστιου μουσείου αρχαίων μνημείων) διαβάζεται ή ανακρούοντας τις σιωπές των αιώνων, την μεθυστική (απολαμβάνεις) διαύγεια της ελληνικής σωματικής ανατομίας, την άχτιστη δόξα χιλιάδων ανθρώπων, που σμίλεψαν μάρμαρο - ψυχή και σώμα, για να υπάρχουμε σήμερα ως πολιτισμός. Η ποίηση αποδίδει και μας αποδίδεται στην ομορφιά της γήινης σάρκας των πραγμάτων, στην αφή των αισθήσεων και στις προσλαμβάνουσες αύρες των δημιουργών ανά τους αιώνες.

Ο ποιητής - εικαστικός Κώστας Ευαγγελάτος, ευαγγελίζεται την αθωότητα, την αγάπη, τον σαρκαστικό υπαινιγμό της καθημερινότητας, «την κάθε ώρα (της) τρυφερής αναπνοής».

Ο αυτοσχεδιασμός του στίχου, είναι ο διαρκής κρύ-



σταλλος που διυλίζεται το βίωμα, χωρίς αναστολές, άσκοπες περιπάθειες, ή μικρόνες καταγραφές. Οδοιπορεί ασθμαίνοντας για την όσο καλύτερη αποτύπωση της εικόνας, του στίχου και του οράματος. Δεν απολογείται με την έννοια της όποιας κοινωνικής κρίσης των άλλων, την οποία και δεν προκαλεί. Απολογείται ως ποιητής με την καθολικότητα του συναισθήματος που παίρνει σάρκα και οστά ο στίχος, στην καθημερινή κορίντα της προσκαιρότητας. Το πρόσκαιρο, το τυχαίο, το αμελητέο, το παρατρεχάμενο γεγονός (για τους πολλούς) εδώ σαρκώνεται σε εικόνα, σε στίχο, σε ποίημα ολκής και ζωής που την δεξιότητα της σύλληψης και καταγραφής την προσμετράμε –κάποτε– μεταχρονικά.

Ο ποιητής είναι παρών. Το συναίσθημα, η αίσθηση του κάλλους, έχουν ένα μόνιμο αφυπνιστικό στοιχείο προσμέτρησης, των πάντων.

Γράφει:

«Ποιος νιώθει το ορατό
ποιος βλέπει;
ποιος ακούει;
Τα όστρακα με πνίγουν
και θάβομαι σαν άγαλμα»

Θα μπορούσα να πω πως πάμπολλοι στίχοι είναι ο λυρισμός της ματαιότητας, της απέλπιδης αναζήτησης, ψυχικών –κυρίως– καταστάσεων, που μορφοποιούν την ποίησή του, δίνοντάς της, έναν ιδιότυπο λυρικό τόνο και μια γνησιότητα που σε ξαφνιάζει ευχάριστα ο εσωτερικός μονόλογος, η πληθωρική μνήμη, η φαινομενικά αταχτοποίητη φροντίδα της προβολής κοινωνικών μηνυμάτων (που δεν υπάρχει ποίημα ξεκομμένο από το κοινωνικό γίνεσθαι ως ερέθισμα - ως καταγραφή, και καθαρά προσωπικό, που να μην αγγίζει ή να αντανακλά πτυχές του κοινωνικού γίνεσθαι).

Απελεύθερος από την γυμνότητα της εποχής, που

η τέχνη παύει να ναι μυρόχριστη και ιδεοστόλιστη, τολμά την απόλυτη ελευθερία του νου, στη μυστηριακή σύλληψη της εικόνας και του στίχου, και στην παντοδύναμη ειλικρίνεια και συγκομιδή του καλήλογου ή του εικαστικού - ποιητικού λυρισμού.

Γράφει:

«Κυκλοφορεί οδύνη σήμερα
τρίζουν άροτρα σαν τύψεις.
Πλήρες δοχείο νυκτός
λασπωμένα πέδιλα
στο χαλί ανάσκελα
η αυτοβιογραφία».

Η πυκνή ακολουθία των σκίτσων, με την πιστή αποτύπωση, διαπίστωση, συντριβή, κάθαρση, προσμονή και υπέρβαση πάθους, ερωτικής καρτερίας, μνημεία σώματος και ψυχής, ματωμένης θλίψης, κύκνεια σπαράγματα πόνου και ματαιότητας, εμβαπτιζόμενα με οίστρο και εικαστική - ποιητική έννοια και δημιουργία –εκτιμώ– στο αποτελούν ένα πολύ εξαιρετικό σύνολο, επίκαιρης ακεραιότητας και υπαρξιακής αγωνίας, άρδευση αξιών και μπόλιασμα ελπίδων, για ένα οραματόδρομο ποίησης και γραφής στους νεότερους δημιουργούς.

Ο Κώστας Ευαγγελάτος αξίωσε από την τέχνη και τον Λόγο, να του δώσει τα πάντα, φτερά πήγασου, η θαλασσινή και ιωδιούχας έννοιας, και προσβάσιμη αλήθειας που κλείουν τα κοινά των ανθρώπων, και η τέχνη του αφήνει σε μας ένα ποιητικό - εικαστικό ανθολόγιο, από θέλητρα συμπαντικού βυθίσματος, το διαχρονικό σφρίγγος της ευρύτητας του πάθους, που στοχάζεται, φυτρώνει, ψιθυρίζει, παρέρχεται, αναφλεγόμενο, και ιχνηλατεί... την ύπαρξη και τις ψυχικέςπραμάτειες των ανθρώπων.

Κώστας Καρούσος

Πρόεδρος Ετ. Ελ. Λογοτεχνών

Το περιοδικό μας από τις αρχές του 2017 εκτός από την έντυπη κυκλοφορία του ταξιδεύει και μέσω του διαδικτύου, όπου επισκέπτονται τις σελίδες του εκατοντάδες αναγνώστες στον Ιστότοπο:

issuu.com/fonilogotexnwn

Εδώ μπορείτε κι εσείς να μας διαβάσετε άνετα ξεφυλλίζοντάς το. Επίσης, μπορείτε να στέλνετε έργα και συνεργασίες σας σε μορφή word, όπως και φωτογραφίες σας, απόψεις ή παρατηρήσεις για την έκδοσή μας, στο e-mail του περιοδικού:

flogotexnwn@yahoo.gr

Επιλέγεται, αν είναι δυνατό, τα πεζά κείμενά σας να μην ξεπερνούν τις 1600 λέξεις (2 σελίδες μας) για διευκόλυνση της σελιδοποίησης. Και αν επιθυμείτε, στείλτε μας την ηλεκτρονική σας διεύθυνση για να παραλάβετε το τεύχος που σας περιέχει, ανέξοδα.



Κώστας Δ. Υφαντής:
(Ηλιακός Άνεμος, Εκδόσεις Σ.Π.Λ., Αθήνα 2020)

«Κάθε χρόνος που περνά, είναι μια νίκη/κάθεχρόνος που περνά, είναι μια ήττα...».

Αυτοί οι στίχοι του Ποιητή Κώστα Δ. Υφαντή μάς παρηγορούν και ταυτόχρονα μας κάνουν να αμφισβητούμε τον εαυτό μας. Παρά τις αγωνίες, είναι στο βάθος ο ποιητικός του λόγος επίμονος. Αναζητά την αλήθεια στην ποίηση, έτσι όπως την αντιλαμβάνεται ο ίδιος. Η ποιητική συνείδηση αναζητάει τις αδυναμίες, την υποκρισία, τη δειλία, τις αυταπάτες, όπως η γλώσσα ελέγχει τα δόντια για να βρει τις τρύπες. Ανιχνεύει τις παραλείψεις, τις ανεπάρκειες, τους συμβιβασμούς μέσα από ήττες και νίκες. **Ο ποιητής Κώστας Δ. Υφαντής**, όταν εκπέμπει, προσλαμβάνει, αλλά, όταν προσλαμβάνει, μαθαίνει να αποκαλύπτει, αφήνοντας να ακουστούν οι λέξεις χρόνος, νίκη και ήττα. Έρωτας και θάνατος, νίκη και ήττα, είναι απαραίτητο για να καταλάβουμε το νόημα της αναπόφευκτης φθοράς! Ένας καλός χειριστής, που μπορεί να αφομοιώνει ταυτόχρονα λέξεις, φράσεις, συνήθειες. Κάθε λέξη αντιπροσωπεύεται από σχήματα, αφού: **«και τρώει το είναι μας/ μια λυσσασμένη πυρκαγιά/ μία ετυμολογία ότι όλα πήγανε στραβά/ και όλα κατάρρευσαν/ όμως τώρα στου έρωτα το τέλος/ στου κουρασμένου ψυχισμού τον πόνο/ μένει πίσω ένα φως αδιόρατο/ μένει ακόμη πίσω μία μικρή φωτιά/ να σιγοκαίει...»**. Σε μια ήττα ή εξαγνίζομαστε ή εξαχειωνόμαστε.

Η ποίηση μας εξευμενίζει. Αφού το εγώ κτίζεται κάποτε από εμάς τους ίδιους και από τα υλικά του άλλου - ποιητικού λόγου. Τότε η ποίηση φαίνεται ως η ορκωμοσία της ψυχής μας. Η ποίηση, όπως έλεγε ο αείμνηστος φίλος μου ποιητής Μιχάλης Κατσαρός, είναι να γίνουμε εμείς οι λέξεις.

«Η ποίηση βοηθάει όσο το κερί που ανάβουμε μπαίνοντας σε ένα έρημο, καταργημένο ξωκκλήσι, με φευγάτους όλους τους αγίους. Ωφελεί όσους την αγαπούν, επειδή βρίσκουν εντός της μικρά κομματάκια από σκιασμένες φωτογραφίες του ψυχισμού τους. Περισσότερο και πιο σωστά ωφελεί εκείνους που πιστεύουν στη μαγεία της. Ωφελεί τη γλώσσα. Τέλος, ωφελεί όσο μια παυσίπονη σταγόνα η ποίηση, σε έναν ωκεανό λύπης. Δεν είναι λίγο». (Κική Δημουλά)

Μας κάνει να αισθανόμαστε τι σημαίνει να είσαι σε εγρήγορση, να ζεις σε πολλά επίπεδα ταυτόχρονα, για να θυμηθούμε τον ποιητή Τ.Σ. Έλιοτ και την «Ερημη Χώρα». Αυτή η ποιητική του Κώστα Δ. Υφαντή με χαμηλούς τόνους και χωρίς να έχει το σύνδρομο της διαρκούς παρουσίας κάτω από ένα δικό του φωτισμό, εκμαιεύει σκέψεις, εικόνες, και λόγω της ιδιότητας του ψυχιάτρου. Ένα σκαμπαβέβασμα. Αποδρά από τη λήθη όχι πάντα με τη λογική, αλλά με το αυτί, όπως μαθαίνει ένα γυφτόπουλο να παίζει το βιολί, χωρίς να γνωρίζει τις νότες. Τόσες αφηγήσεις έχει ακούσει στις συνεδρίες των ανθρώπων τόσα χρόνια, για τα πάθη και τους έρωτες. Καταγράφει όλα τα πράγματα και ταυτόχρονα τα αντιπολιτεύεται/ Γράφει για το «άδοξο τέλος για εραστής»/, με τους έρωτες του σύμπαντος

κόσμου, με τις ανατάσεις, τα πένθη και τις μελαγχολίες/, όταν ξεσπούν οι έρωτες και οι πλημμύρες του ωραίου και του υψηλού...

Ο Κώστας Δ. Υφαντής ιχνηλατεί κόσμους και η ματιά του έχει τόσο ανθρωπολογική διάσταση όσο και βαθιά προσωπική ενδοσκοπική. Αναζητεί πλατείς ορίζοντες για να μιλήσει για το μύχιο, εκείνον τον κραδασμό τον ανεπαίσθητα ηχηρό. Που επιτρέπει στο βλέμμα να οργανώσει τους μεγάλους χάρτες μιας εσωτερικής αφετηρίας, όταν τρίζουν σαν φύλλα τα εσώτατά μας: **«Ο έρωτας μαγικός μάς διαμέλισε/ ρουφήξαμε γοργά τελειωτικά την ύπαρξη/ κομμάτια ξάφνου οι νύχτες/ στάχτες τα φιλιά μας/ κάνει κρύο σκοτεινό/ έξω ένα δέντρο κάρβουνο χτυπημένο/ από κεραυνό/ στην άσφαλο τ' αμάξι μας παρατημένο/ χαλασμένο απ' τον καιρό/ στο σκοτεινό μας δρόμο/ αλυσοδέσαν την ελπίδα/ στη θέση της καρδιάς σου/ μια σβησμένη οθόνη/ στη θέση της καρδιάς μου ένας καμένος/ προορισμός/ παγωμένο το συσσίτιο/ παγωμένη η νύχτα/ Καληνύχτα**.

Ο αείμνηστος ποιητής Νίκος Καρούζος περίπου γράφει ότι η ελπίδα βρίσκεται στην απελπισία, που αφήνει την παγωμένη νύχτα, στην «Ερημη Χώρα» του καθενός μας, δίχως νερό και ελπίδα για κάποια έξοδο. Όμως, η ποίηση όσο κι αν έχει ακόμα και έρεβος μας σώζει... Όσο πηγάζουν από τα μύχια του ποιητή τα βαθιά ψυχικά κοιτάσματα. Γνωρίζει τις διαδρομές και τις φλέβες του υπεδάφους των συναισθημάτων. Το «σώμα είναι η ψυχή μας» έλεγε ο Μποντλέρ. Η ποίηση αναζητεί τη σκοτεινή περιστερά του λυρισμού της γλώσσας - του ρυθμού, της καταβύθισης του κόσμου.

Ο Homme-automate του άνθρωπος και μηχανή ταυτόχρονα, βρίσκουν τη λυρική αντιστοιχία, στους «σκωπτικούς στίχους για παρτιτούρα», σ' ένα νερό. Αναζωογονεί όλα τα αισθητικά κύτταρα, με κινητήρια δύναμη, του ιδεώδους «επαγωγικού ερευνητή». Σκυμμένος πάνω στους δοκιμαστικούς σωλήνες της ποιητικής του, για να μαζέψει μία χούφτα νερό, αναζητώντας την ομορφιά.

Η ποίηση είναι πιο κοντά στην αλήθεια, έλεγε ο Πλάτωνας, όπως το φως δεν έχει πουθενά αλλού τόσο ανεκτίμητη και τόσο συμβολική αξία, όσο στο βασίλειο της πολιτικής νύχτας του ανθρώπινου μυαλού.

Η ποίηση δεν διαβάζεται – αναγιγνώσκεται, και αναγνωρίζεται. Λειτουργεί με τη φωνή και την ακοή, οι οποίες απαιτούν την ηρεμία. Αυτό το στοιχείο της ρητορικής τέχνης το οποίο συμμετέχει σε όλες τις τέχνες του λόγου και του θεάματος-ακροάματος, προκειμένου να πείθεται αισθητικά το «εκκλησίασμα». Το ποίημα γίνεται τραγούδι –ελεγειακός θρήνος– και ψαλμωδία κάποτε. Απαγγέλλεται και τραγουδιέται ως έπος. Ηχεί - τονίζεται η ποίηση, ερεθίζει τα αυτιά μας. Πρέπει να έχει αρμονία.

Αλλά στα ποιήματα του Κώστα Δ. Υφαντή είναι αποστάγματα μιας απόλυτης απροσπέλαστης και μη λυτρωτικής μοναξιάς –ενίοτε.

«Λάμπει χορεύει το νερό/ η πικροδάφνη γενέφει στο



βυθό/ από τον ίσκιο της συκιάς/ μια στάμνα σπάει τον Αύγουστο/ κι' η κόρη ένα αερικό/ ένα κρίνο στο άσπρο κύμα/ περήφανη βασίλισσα των ρόδων/ με το χρυσόβουλο της παντοδυναμίας/ στο φουστάνι/ έχει καθρέφτη τα νερά/ το ουράνιο τόξο στα μαλλιά/ αρχόντισσα του δρόμου στο σεργιάνι/ έχει σκλάβο κάθε αλάνι/ την ομορφιά της ποιος θ' αδράξει/ ποιος γητευτής θα την αρπάξει».

Ένας ποιητικός κόκκος άλατος είναι αρκετός για να δράσει ως καταλύτης, σε μια ζωή γεμάτη εκθέτες και ασύμμετρες απειλές και σκαλοπάτια. Η ομορφιά μάς σώζει, όπως/ αναφέρει και ο Ντοστογιέφσκι... σε μια μουσική όπου εικονογραφείται η εικόνα μας, με τους αγγέλους πάντα να στέκονται δεξιά.

Σ' όλα τα ποιήματά του καταγράφεται η τεχνική του υπονοούμενου, του υπαινιγμού, της πλάγιας αναφοράς. Ανάμεσά τους, στέκονται ο «θεραπευτής γιατρός» με τη μάσκα του, ο μοναχός στο ψαλτήρι, ο ψυχίατρος στο ρόλο του πατέρα. Ο καθένας «υποδύεται» έναν ρόλο. Το ίδιο και ο ποιητής κάνει υπερβατικές στατιστικές με τον λόγο του. Αλλά, οι στατιστικές είναι σαν τα φορέματα. Όσα μας αποκαλύπτουν, ερεθίζουν τη φαντασία μας. Όσα μας κρύβουν είναι ζωτικής σημασίας. Το ίδιο και ο ποιητής αποκαλύπτει. Παραμονεύει ένας ξεθωριασμένος ερωτικός στίχος, του ψυχαναλυτή ποιητή/, σε μια απελευθερωτική καταγραφή, παίζοντας με τις συναισθηματικές χάντρες του κομπολογιού και του χρόνου.

«Ζεστός αποπνικτικός καιρός/ σφυροκοπάει τους δρόμους/ σφάζει τις ανάσες/ σήμερα δε συνέβη ούτε μία ληστεία/ ούτε πορεία ή συμπλοκή/ η ζέστη κατέκαψε τα πάντα/ κι' αυτός στο καφενείο των αφανών/ κρατάει ένα κεχριμπαρένιο κομπολόι/ οι χάντρες είναι τα χρόνια του/ κυλούν αργά με ήχο δυνατό/ μεταλλικά χτυπούν στο χέρι του/ αστράφτοντας σ' ένα πεδίο ηλεκτρικό/ ακίνητος ανικανοποίητος/ βλέπει έξω από το τζάμι/ σαν σε απολιθωμένο δάσος απολιθωμένος/ και πίνει τον καφέ του».

Ο ποιητής μας «μυρίζεται τον αέρα» υπό την έννοια πως τα διάφορα δεδομένα, είναι απαραίτητα για νέες συνθέσεις, διαθέσιμα. Για να συγχωνευθούν και να γίνουν ένα με έναν μύθο. Γιατί ο μύθος μάς παρηγορεί. Όπως και η ποίηση μας παρηγορεί για τα ανέφικτα. Παραστέκεται σ' έναν αναπόφευκτο τοκετό μιας λέξης. Όπως οι Πυθαγόρειοι θεωρούσαν το σώμα σαν μουσικό όργανο, καθώς οι χορδές της ψυχολογίας μας πρέπει να είναι κουρδισμένες, έτσι και ο ποιητής μας κάνοντας θεραπεία μετριοφροσύνης μιλάει με τον καλά εναρμονισμένο άνθρωπο, με καλή δηλαδή αρμονία. Και στο παραμύθι ως πρόταγμα ποιητικό, οι χυμοί του φόβου, του θυμού καταστέλλονται, όταν η ποιητική νηνεμία του, μας καθοδηγεί με το «παραμύθι για μεγάλους». Αφού η ποίηση είναι η μορφή της γλώσσας. Συνυπάρχει με το μέγιστο βαθμό των ανθρωπίνων συναισθημάτων. Κάποτε το γράψιμο είναι για τον ποιητή «μαρτύριο», παρά εξαγνισμός. Είναι κάποτε και πλάνη.

Γι' αυτό γράφει: **«Μια χώρα που την έλεγαν γοργόνα κολυπούσε/ πλάϊ σε μια οροσειρά σ' απάτητα βουνά/ από τύχη ζει κυκλωμένη απ' τα νερά/ υβριδικό το πάθος που τη γέννησε/ χώρα γοργόνα της νύχτας πικρή/ στ'**

ακρόπλωρο του πλοίου Ηλιοσκόπος/ ταξιδεύει βαθιά στο σκοτεινό στερέωμα/ πλέει μαζί του στη φυγή/ ώπου στη νύχτα εχάθη μακριά/ στις κατωφύριες τ' ουρανού/ στις εσχαιές του θόλου/ την ξεγράψανε άλλοτε και τώρα/ όμως είναι πάντα εδώ/ μια ασβεστωμένη διαρκώς αγιογραφία/ μια καταιγίδα που κινείται συνεχώς/ μια ματωμένη ζωντανή γεωγραφία/ μια γλώσσα διαυγής στη νηνεμία/ τη σκέπασαν πυκνά αλλεπάλληλα σκοτάδια/ μα το σκοτάδι απ' τ' άλλο μέρος είναι φως/ σκοτάδια ζει βουλιαγμένη στα νερά/ πάλι τώρα «καρτερούσε φιλελεύθερη λαλιά»/ και με θέρμη ξαγρυπνούσε/ για ν' αναδυθεί ξανά την αυγή θριαμβικά».

Αλλά, κάποτε και επικός, κάνει λυρικούς στοχασμούς, πώς αλλού αλλά στο φως. Αλλά πού αλλού θα εύρισκε, πού αλλού από τα δάκρυα ενός στρειδιού και το φως; Παίζοντας ατέλειωτες παρτίδες με ιστορίες φωτισμού, στις οποίες οι λέξεις-κλειδιά επανέρχονται. Είναι σαν να διέρχεται όλο και πιο πολύ φως, μέσα σ' ένα διαφανή σωλήνα. Είναι μία απελευθερωτική πράξη η ποίηση, μια ανακούφιση από το περίσσειμα του συγκινησιακού ερεθισμού, όπως αναφέρει ο Ρολάντ Μπαρτ (1945). Το ιλαρό φως που καίει διαρκώς και μας οδηγεί, με ήρεμους κώδικες, για να φτάσουμε σ' ένα υψηλότερο επίπεδο πνευματικής εξέλιξης! Γράφει ο ποιητής μας, για το φως, σε ό,τι μόνον από μακριά όσοι διακρίνουν το φως με ειδικούς ανιχνευτές, **«για το φως που έσβησε νωρίς»**.

Αρκετά μοτίβα στην ποιητική συλλογή – γίνονται κλειδιά και εναύσματα για τη δημιουργία εικόνων και συνειρμών. Το πρόσφορο έδαφος για τη νοσταλγία. Όπου το παρόν συγχέεται συνειδητά με ένα ιδιαίτερο επώδυνο ίσως παρελθόν. Ψυχαναλυτικά!

«Ανοιχτός ουρανός φεγγάρι λειψό/ ανατέλλει στιλπνό το ημερήσιο φως/ ήσουν ηλιαχτίδα της αυγής/ στη σκοτεινή αχλύ του δρόμου/ έφυγες πριν ζεστές οι αύρες σ' αγκαλιάσουν/ πριν σε συναρπάσει το φέγγος/ το ερωτικό/ έμεινε στην πολιτείας το λαμπύρισμα/ ν' αντηχεί τη νιότη σου/ το κύκνειο άσμα/ τα σπουργίτια να πετούν/ στις φυλλωσιές της λεμονιάς/ οι φίλοι παγωμένοι να κυνηγούν/ να ψάχνουν τη σκιά σου/ κι' ένα λευκό τριαντάφυλλο με τ' αγκάθια του/ να τρυπά τη λησμοσύνη...».

Γεωμετρά την συνειδησή μας με το φως. Τον ρυθμό και ανθρώπινη ωραιότητα. Με την παρηγορητική διάσταση της ποίησης ο **Κώστας Δ. Υφαντής** μάς οδηγεί να κατανοήσουμε αυτό που έλεγε ο Ρεμπό: «Εγώ είναι ο άλλος». Και ο Αντρέ Μπρετόν όταν έλεγε για ό,τι κι αν ζητήσουμε στον άνθρωπο και στη γη καταλήγουμε. Γίνεται χόρτο – γίνεται ανθός στο τέλος.

Ο φυσιοδίφης και φιλόσοφος Αριστοτέλης στα «Ποιητικά» του αναφέρει ότι η φύση πλάθει τα όργανα με τη σειρά της αναγκαιότητας. Ενώ ο Πλάτωνας βεβαιώνει ότι τα είδη είναι αναλλοίωτα και αρνείται οποιαδήποτε συνοχή ανάμεσα στον Homo Sapiens και στο Ζωικό Βασίλειο. Ο ποιητής κατά γράμμα τις λέξεις κατιούσες και ανιούσες, να ορίζει τον άνθρωπο και τα ίχνη της δημιουργίας. Όταν αγκαλιάζει ο άνθρωπος κάποια ιδέα και ζει μέρα και νύχτα μαζί της. Φτάνει κάποτε σε σημείο να μην ανέχεται ότι η σκέψη ανήκει σε κάποιον άλλο. Απαγγέλλει όπως ο Βιργίλιος στις «Εκλογές», όπου η αλήθεια



παρουσιάζεται σαν εκτεθειμένη πόρνη. Αλλά η αλήθεια είναι αριθμού πληθυντικού. Και παρουσιάζεται σαν φάντασμα ανακυκλούμενο και κυκλοθυμικό. «**HOMO SAPIENS: Φεύγεις στον αέρα μετέωρος/ μπαίνει ολόκληρος στο φως/ γίνεσαι ξάφνου διαυγής/ σε βλέχουν τ' αφρισμένα κύματα/ κι' είσαι αόρατος στο χάος/ αστράφτουν πίσω σου οι παλίρροιες/ καίνε οι δρόμοι/ καίει πυριφλεγής ο ήλιος/ άφησες πίσω τ' αγάλματα που έφτιαδες/ τις παλιές αγάπες σου που σκότωσες/ κανείς τώρα στο δρόμο/ άραγε κάποτε υπήρξες;».**

Αλλά, σ' αυτόν τον αχό του 21^{ου} αιώνα, πού βρίσκονται οι νέοι γιατροί της ψυχής; Ίσως στην ποίηση, όταν οδηγεί σαν έμπειρος οδηγός και λειτουργεί αυτόματα, προσέχοντας στη μεγάλη κίνηση. Σ' αυτό το ποιητικό ταξίδι του **Κώστα Δ. Υφαντή** μπορείς να διαλέγεις το δρόμο ανάμεσα από λακκούβες μιας βροχής ή να σκαρφαλώνεις σε μια απότομη κορυφή και να σιγοτραγουδάς ένα σκοπό ποιητικό σε ακροατήριο. Αντίθετα φαινόμεστε τυφλοί και κουφοί προς το περιβάλλον και την κλιματική ωρολογιακή βόμβα! Οι σκέψεις αναστέλλονται, οι πυξίδες εξακολουθούν να χορεύουν άναρχα/ και η «μαγνητική βροχή» έρχεται: «**Σε δέρνει μια ισχυρή μαγνητική/ καταιγίδα/ γυρνούν τρελά οι πιξίδες/ στους βάλτους στους χωματόδρομους/ στα μονοπάτια του εφιάλτη/ δείχνουν συγχρόνως τα σημεία/ του ορίζοντα/ χάθηκαν προορισμοί και κατευθύνσεις/ στριφογυρνούν με βία στο χάος/ ακανόνιστα οι βελόνες τους πέφτουν/ στην άβυσσο/ δείχνουν στην άμμο του βυθού/ στους αμφορείς και στα ναυάγια/ τα πνιγμένα ανεκπλήρωτα όνειρά σου...».**

Όλη η γοητεία/ έσπασε - όλος αυτός ο κόσμος φάντασμα, ο τόσο ωραίος, να χάνεται και οι χίλιοι κύκλοι να απλώνονται και ο καθένας να παραμορφώνει τον άλλον. Από αυτή τη μαγνητική βροχή η οποία σπάει τις πέτρες και βγάζει τεφροδόχους, τι κέρδη να βγουν;

Ο **Κώστας Δ. Υφαντής** έχει έναν συνειδητό νου προικισμένο με αισθητική ευαισθησία και συνθετική εικονοκλασία. Ένα ασυνείδητο μυαλό, εφοδιασμένο με έναν αυτόματο κομπιούτερ κατά το πρότυπο της αρχής των αρχών της ρίμας. Στις εκατοντάδες εικόνες του και στις ιαμβικές του παραστάσεις ονειρεύεται και πλανιέται ανάμεσα στα φασματικά σχήματα ενός βάθους της θαλάσσης. Βουτάει με αναπνευστήρα. Ναουρίζει το μυαλό σε μια ξύπνια καταληψία, φέρνοντας στο ποιητικό παιχνίδι τις ονειρικές καταστάσεις.

Αφού η ποίηση είναι ένα έργο μιας διαρκούς νεότητας και του εσώτατου ενθουσιασμού... και ο ποιητής περιπλανιέται και ρινορραγεί μέχρι να ανέβει στην ανηφορία... βλέπει τη διαδρομή με νέα μάτια.

«**ΚΥΘΝΟΣ: Ψηλά ορθώνεται η πλαγιά/ θάμνοι κοκκινωποί/ πέτρες κοφτερές στις μάντρες της ξερολιθιάς/ μετέωρες λόγγες αρμονίας/ βράχοι τριγυρισμένοι/ απ' τον μόνιμο της θάλασσας αχό/ αγριοκάσικα στο χείλος των γκρεμών/ στο μένος των ανέμων/ τη νύχτα σκοτεινό καράβι πλέεις/ στο χορό του γαλαξία/ γλιστράς στο κύμα επάνω μιας αλληγορίας/ φεύγεις κάτω απ' τον κάτασπρο ουρανό/ της χαραυγής/ πίνοντας τα λιγοστά σταφύλια σου/ μέσα στο μέτρο και το φως/ Κύθνος της δικαιοσύνης».**

Οι λέξεις αρχίζουν να ζουν, να γεννάνε νέες σκέ-

ψεις. Οι ιδέες σπαρτάρανε όπως τα ψάρια στα δίχτυα, κάτω από το άγγιγμα του ποιητικού ραβδιού της γλώσσας. Όλο το ποίημα είναι μια αλληγορία. Τα ηνία τα παίρνει ο συνειρμός, η λογική του ματιού και οι λέξεις που ακολουθούν... Η επιλογή των «ύστατων» και «μη αναγωγίσιμων» αρχών, όπως ο έρωτας και ο θάνατος να παραμένουν μετέωρα. Δίνουν τα διαπιστευτήρια στην ποίηση, γιατί έχουν τις πηγές τους - σε κάθε ιεραρχική οργάνωση του ανθρώπου. Χαρτογραφούν τις δυνατότητες της ποίησης με ένα ιδιαίτερο ύφος, μέσω της απaráμιλλης ομορφιάς των εικόνων - μέσω της **ψυχοποιητικής εμπειρίας του Κώστα Δ. Υφαντή** - με τη σύνθεση και τη λειτουργία του, σε μια πληθωρική έκθεση. Ο φόβος του ανθρώπου για τη μοναξιά, η λαχτάρα της γης για το φεγγάρι. Είναι η αγάπη στην αγνή και ανόργανη μορφή της. Φαίνονται τα σύνορα μεταξύ του εγώ και του μη-εγώ. Στα ποιητικά κανάλια της ποίησής του εξακολουθούν να παραμένουν πλεύσιμα στα όνειρα και στ' άλλα υπόγεια παιχνίδια της γραφής. Η κλαίουσα ιτιά θρηνεί. Η βροντή βρυχάται: «Κρατάει κοχύλια βότσαλα, σφουγγάρια δίχτυα/ φέρνει αγάπες μυστικές και καϊκία αστερίες, σ' ένα κάμπο με ηλιοτρόπια».

«**ΠΥΡΙΝΟΣ ΑΝΕΜΟΣ: Μπροστά σου απλώνονται/ οι κήποι των νεκρών λουλουδιών/ και των καμένων δέντρων/ οι καπνοί των πυρπολημένων διακηρύξεων/ κάηκαν οι ελπίδες/ εξανεμίστηκαν οι άνθρωποι/ έσβησε η φωνή τους/ αποτυπώθηκε στο νεκρό έδαφος/ το σχήμα των σωμάτων τους/ η στάχτη της κραυγής τους/ τώρα τις μαύρες νύχτες/ βγαίνει και φωτίζει αχνό/ το πυροφάνι του ματωμένου φεγγαριού/ φυτρώνει ένα λουλούδι στη μαυρίλα».**

Οι φθοροποιές δυνάμεις της φύσης ποτέ δεν νικούνται. Οι τελευταίες αναλαμπές της ευφορίας των συγκινήσεων υποκύπτουν στην ατροφία του σώματος και του χρόνου. Αρχίζουν να φυλλορροούν και να γίνονται χώματα για λίπασμα! Η μνήμη παραμένει ως η ανάμνηση εκεί στο άρωμα του κομμένου χορταριού ή στην στάχτη. Σίγουρα η αλληλεγγύη των ανθρώπων δεν είναι γνωσιολογική, αλλά βιωματική. Αυτά καταγράφονται στο «**ΜΕΣΟΝΥΧΤΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ: Τώρα κάθεσαι ωχρός/ στο γερασμένο σπίτι/ ψηλαφώντας τις παλιές αποτυχίες/ τις ταραχές του συναισθήματος/ τις μικρές χαρές και τους μεγάλους φόβους/ τους κερδισμένους ή χαμένους απολογισμούς/ αυτά που ακάλεστα/ φέρνει στο νου η μνήμη/ γιατί κατά ένα τρόπο παράδοξο/ κοιτώντας στα μάτια την αλήθεια/ φτάνει το χάος/ ανοίγουν του Αιόλου οι ασκοί/ οι ασκοί που δυνατά φυσούν/ και φανερώνουν τις κρυφές πληγές/ τις αρχαίες τρικυμίες/ πικρή η αλήθεια τρώει τα σωθικά του/ φύγε φύγε τώρα μνήμη».**

Όσο πιο τρομαχτική είναι η εμπειρία τόσο περιπετειώδης φαντάζει, όταν τη φέρνεις στη μνήμη. Μονάχα οι νεκροί θα έπρεπε να εκφέρουν τη μνήμη τους για τον πόλεμο. Γιατί, εκείνοι τον έζησαν μέχρι τέλους. Αλλά η μνήμη όταν ταυτίζεται με τις αισθήσεις και το λόγο του ποιητή, γράφει στην καρδιά μας λόγους. Για την ύπαρξή μας.

Παναγιώτης Καραβασίλης
ποιητής και αναλυτής
συστημάτων Πληροφορικής

Τα ιμπεριαλιστικά δόγματα

«Μια δημοκρατία που ευνοεί την κυριαρχία του χρήματος δεν είναι στην ουσία καθόλου δημοκρατία, παρά μια αναισχυντη πλουτοκρατία. Και το πλέον μοχθηρό πλάσμα μπορεί να γίνει πλούσιο, αν αφιερώσει όλη του την ζωή του μόνο σ' αυτό το σκοπό, ενώ είναι βέβαιο ότι άνθρωποι με πλατύτερα και ευγενέστερα ενδιαφέροντα θα γίνουν ή θα παραμείνουν φτωχοί. Άρα η πλουτοκρατία είναι καταστροφή, γιατί δημιουργεί ένα είδος ισοτιμίας όπου οι πιο ευτελείς άνθρωποι αξίες κυριαρχούν ενώ οι πιο ευγενείς υποτιμώνται.»

Τζορτζ Μπέρναρντ Σω
(από τον πρόλογο της «Εκατομμυριούχου»).

Το 1817 ο Πρόεδρος των ΗΠΑ, άφησε το όνομά του στην ιστορία με μια πολιτικοοικονομική διακήρυξη, το «Δόγμα Μονρόε». Το 1938 ο Πρόεδρος Ρούσβελτ «έκλαιγε» σχεδόν σε ραδιοφωνική εκπομπή για την παγκόσμια φτώχεια... Μιλούσε για μία παγκόσμια εθνική πολιτική-οικονομική ζωή: «Η δημοκρατία χάθηκε για πολλά άλλα μεγάλα έθνη. Όχι γιατί ο λαός τους την αντιπαθούσε, αλλά γιατί τους είχε κουράσει η ανεργία, η αβεβαιότητα... αποκάλυπτε ότι τα παιδιά πεινάνε». Μεταπολεμικά, ο Πρόεδρος Τρούμαν, σ' ένα διάγγελμα του ζητούσε από το Κογκρέσο τη συνέχιση της «βοήθειας» προς τους «ελεύθερους λαούς». Διατρέωνε την αμερικανική πίστη, στο «όνομα του θεού» προς τα «δημοκρατικά ιδεώδη»!!! «Η Δημοκρατία δίνει τη ζωογόνο δύναμη. Μπορεί να οδηγήσει τους λαούς προς θριαμβευτικές πράξεις. Όχι μόνον εναντίον των τυράννων της ανθρωπότητας, αλλά και εναντίον των παλιών εχθρών της πείνας, της δυστυχίας, της απελπισίας. Τα γεγονότα έχουν επωμίσει την Αμερικανική Δημοκρατία με καινούρια επιρροή, καινούριες ευθύνες»!!! (Γενάρης 1946).

Ο ιμπεριαλιστής υπουργός των Εξωτερικών των ΗΠΑ Τζορτζ Μάρσαλ, τον Ιούνιο του 1947, σχολίαζε την παγκόσμια ανισότητα (!) με τα λόγια του στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ: «Είναι «Λογικό» οι ΗΠΑ να πρέπει να κάνουν οτιδήποτε μπορούν για να βοηθήσουν να επανέλθει η κανονική ευρωστία στον κόσμο (!) Χωρίς την οποία δεν είναι δυνατή η πολιτική σταθερότητα. Δεν μπορεί να εξασφαλιστεί η Ειρήνη... Η πολιτική

μας δε στρέφεται εναντίον καμιάς χώρας - ούτε κανενός δόγματος... Στρέφεται όμως εναντίον της πείνας, της φτώχειας, της απελπισίας, του χάους... Σκοπός της πολιτικής μας πρέπει να είναι η αναβίωση ενός κατάλληλου οικονομικού προγράμματος, στον κόσμο που να επιτρέπει τη δημιουργία τέτοιων πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών. Όπου να μπορούν ν' αναπτυχθούν οι «ελεύθεροι θεσμοί»».

Αυτά τα λόγια δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά άκρως ιμπεριαλιστικά τεχνάσματα. Έτσι καταγράφηκαν στην ιστορία. Με πρόσχημα τις «επανορθώσεις» από τις καταστροφές του Β' Παγκόσμιου Πολέμου βάζει ουσιαστικά υπό τον έλεγχο των ΗΠΑ, την Ευρώπη... Ο στρατηγός Ντουάιτ Αϊζενχάουερ διορίζεται διοικητής του



ιμπεριαλιστικού οργανισμού Βορειοατλαντικού Συμφώνου (NATO). Αλλά, ας θυμόμαστε ότι η εφαρμογή από τις ΗΠΑ του φοβερότερου μιλιταριστικού σχεδίου «Μανχάταν» ολοκληρώθηκε με την τραγική ερήμωση των γι�πωνέζικων πόλεων της Χιροσίμα και του Ναγκασακί (6, 9 Αυγούστου 1945)...

Όλα αυτά τα ιμπεριαλιστικά δόγματα, στο όνομα «Δημοκρατικά ιδεώδη», έφεραν τόσες χούντες, πολέμους, πείνα, δυστυχία σε εκατομμύρια ανθρώπους. Τα πολιτικοστρατιωτικά όρια του NATO επεκτείνονται σ' όλον τον πλανήτη με αντικειμενικό στόχο την υποταγή των λαών. Όλος ο πλανήτης αποτελεί εν δυνάμει «ενιαίο επιχειρησιακό χώρο» του NATO. Η σιδηρένια γροθιά, τα ιμπεριαλιστικά τεχνάσματα, της «νέας τάξης» του αίματος, της νέας «Ιεράς Συμμαχίας» ΗΠΑ, ΕΕ, συνιστούν ιμπεριαλιστική απειλή. Κορέα, Βιετνάμ, Καμπότζη, Παλαιστίνη, Ιράκ, Γιουγκοσλαβία, Σομαλία, Αϊτή, Χιλή, Νικαράγουα, Ελ Σαλβαδόρ, Δομινικανή Δημοκρατία, Παναμάς, Αφγανιστάν, είναι τα «παράπλευρα» ιστορικά κράτη-θύματα των ιμπεριαλιστικών δογμάτων.

Στο «όνομα της ελευθερίας» με το «Σχέδιο για τη Μεγάλη Μέση Ανατολή» δημιουργούν πολεμικά σχέδια. Ετοιμάζονται να βάψουν με αίμα τους «γεωγραφικούς χάρτες» όπου τα συμφέροντά τους αμφισβητούνται στο όνομα του ιμπεριαλισμού (βλ. Ιράν, Συρία). Πριν ο Λίβανος, τώρα η Παλαιστίνη, βάφτηκαν στο αίμα.

Παναγιώτης ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗΣ